

Täiskasvanute
hingamispäevakooli
õppetükid

Jaan | Veeb | Märts 2017

PÜHA VAIM

ja vaimulikkus

Originaali tiitel:
The Holy Spirit and Spirituality
Frank Hasel

Täiskasvanute hingamispäevakooli õppetükid valmistab ette Seitsmenda Päeva Adventistide Peakonverentsi alluvuses olev täiskasvanute hingamispäevakooli õppetükkide osakond. Õppetükkide ettevalmistamist suunab otseselt hingamispäevakooli väljaannete nõukogu, mis on hingamispäevakooli õppetükkide kirjastaja – Peakonverentsi Administratiivkomitee (ADCOM) – alakomitee. Trükitud õppetükid kajastavad ülemaailmse hindamiskomitee poolset osa ja hingamispäevakooli kirjastusnõukogu heakskiitu ega esinda seega ainuliselt või tingimata autori(te) kavatsust.

Tõlge: AKEL 2016
Tõlkija: Mall Kaaver
Toimetajad: Toivo Kaasik, Ly Kaasik
Kujundus: Indrek Ploompuu ja Kaile Tuvi
Küljendus: Kaile Tuvi
Kaaned: Justinen Greative Group
Trükkis: Vali Press

Sissejuhatas

Püha Vaim ja vaimulikkus

Paljud meist on kuulnud sõnu: „Ma ristin sind Isa ja Poja ja Püha Vaimu nimesse.“ Ja siis, kui meid ristiti, kuulsime kindlasti neid sõnu vahetult enne, kui evangeeliumitöoline meid vette kastis (vaata Mt 28:19). Ristitud Isa ja Poja ja *Püha Vaimu* nimesse. Jah, Vaimu nimetatakse siin koos Isa ja Pojaga.

Pole ka ime. Seitsmenda päeva adventistide koguduse põhiuskumuste 5. punkt „Jumal Püha Vaim“ ütleb nii: „Jumal igavene Vaim oli loomisel, lihassetulekul ja lunastamisel tegev koos Isa ja Pojaga. Ta on isik niisama palju kui on seda Isa ja Poeg. Tema inspireeris Pühakirja kirjapanijaid. Tema täitis Kristuse elu väega. Tema tõmbab ligi ja veenab inimlapsi; ja neid, kes sellele vastavad, uuendab ja muudab Ta Jumala sarnaseks. Isast ja Pojast saadetuna olema alati Jumala lastega, jagab Ta vaimuandeid kogudusele, varustab kogudust jõuga tunnistada Kristusest ning kooskõlas Pühakirjaga juhatab kogu tõesse.“

Ja ikkagi, kui loeme Piiblit, eriti just Vana Testamenti, näeme Jumal Isa otsest tegevust ja tööd. Tema tegutsemine on kõikjal. Uues Testamendis, eriti evangeeliumides, loeme ikka ja jälle Jeesuse, Poja tööst ja

tegevusest. Jeesus – Tema elu, surm ja teenistus taevast – on valdav Uues Testamendis.

Vastupidi Isa ja Poja tegevuse kirjeldamisele ei ole aga kummaski Testamendis väga otseselt esile toodud Püha Vaimu tööd.

Kuid selliseks kontrastiks on oma põhjus: Püha Vaim ei püüa olla tähelepanu keskmes. Tema osa on rohkem olla üldsuse eest varjatud. Isa ja Poeg astuvad Sõnas otsesemalt avalikkuse ette. Ja seda seepärast, et Püha Vaimu osa pole meid suunata mitte Tema, vaid Jeesuse juurde ning selle juurde, mida Jeesus meie heaks on teinud.

Püha Vaimu tööd tundma õppides näeme, kuivõrd kesksel kohal on Ta meie kristlikus kogemuses. Püha Vaim, kes on ise Jumal, tunneb Jumalat nii, nagu ei ükski teine isik; seega saab Ta avada Jumalat meile usaldusväärselt ja tõepäraselt. Kõigepealt inspireeris Püha Vaim Piibli kirjanikke ja täna juhatab Püha Vaim meid, kui õpime tundma seda, mida need kirjutajad Tema mõjul edasi andsid. Püha Vaim annab kinnituse meie päästmisest Jeesuses Kristuses (Rm 8:16) ning tunnustab Jumala tööd meie sees (1Jh 3:24). Püha Vaim puhastab meid patust ja pühitseb meid. „Teie olete puhtaks pestud, te olete pühitsetud, te olete õigeks tehtud Issanda Jeesuse Kristuse nimes ja meie Jumala Vaimus“ (1Kr 6:11). Vaim tekitab meis eluaegse kasvamise pühaduses, toob meie sees esile Vaimu vilja – „armastuse, rõõmu, rahu, pikkmeele, lahkuse, headuse, ustavuse, tasaduse, enesevalitsuse“ (Gl 5:22, 23).

„Püha Vaim pidi avalduma neis uuendusttoova väena. *Ilma selle osata poleks Kristuse ohvrist midagi kasu.* Kurjuse võim oli sajandite kestel üha tugevnenud ning inimeste alistumine Saatana ülemvõimule oli häämsustav. Patule võis vastu panna ja seda võita ainult Jumaluse kolmanda isiku võimsa väe abil, mitte piiratud kujul, vaid kogu jumalikus täiuses. Püha Vaim muudab mõjuvaks maailma Lunastaja poolt sooritatud töö.“ – Ellen G. White, *Ajatute igatsus*, lk 671 (kaldkiri lisatud).

Kuna Pühal Vaimul on usklike elus nii oluline osa, aidaku selle vee-randaasta õppimine meil paremini mõista suurt andi, mis meil on Pühas Vaimus.

Selle käsikirja kirjutamise ajal oli Frank M. Hasel, Ph.D., Austrias (Euroopas) asuva Bogenhofeni Seminari teoloogia osakonna dekaan ja sealse Ellen G. White'i Uurimiskeskuse juht.

Vaim ja Sõna

Hingamispäeva pärastlõuna

Selle nädala õppeaine: 2Pt 1:19–21; 1Kr 2:9–13; Ps 119:160; Jh 17:17.

Meelespeetav tekst: „Kogu Pühakiri on Jumala sisendatud ja kasulik õpetamiseks, noomimiseks, parandamiseks, kasvatamiseks õiguses, et Jumala inimene oleks täiesti varustatud ja valmis igale heale teole“ (2Tm 3:16, 17).

Piibel ütleb enda kohta järgmist: „Kogu Pühakiri on Jumala sisendatud ja kasulik õpetamiseks, noomimiseks, parandamiseks, kasvatamiseks õiguses, et Jumala inimene oleks täiesti varustatud ja valmis igale heale teole“ (2Tm 3:16, 17). Pühakiri on selles osaline, sest see on Jumala Sõna, avaldatud inimkonnale Püha Vaimu töö kaudu. Piiblis ilmutab Püha Vaim meile Jumala tahet, näidates, kuidas elada Temale meelepärast elu. Kuid Püha Vaimu tegevus ei piirdu ainult Piibli kirjanemise ajaga. Ta on seotud Jumala Sõnaga mitmelgi olulisel viisil ka täna. Ning võib-olla tähtsaim neist avaldub siis, kui loeme Sõna ja soovime seda õigesti mõista. Just siis vajame Püha Vaimu. Seesama jumalik Vaim äratas meis soovi Jumala Sõna omaks võtta ja selle õpetused oma ellu rakendada. Niisiis töötab Vaim käsikäes Jumala Sõnaga ja selle kaudu, et muuta meid uuteks looduteks Kristuses.

Sellel nädalal jälgime Püha Vaimu tööd seoses Pühakirjaga.

Selle nädala õppetükki õppides valmistud hingamispäevaks, 7. jaanuariks.

Kuidas Jumal tagab, et Tema tahe antakse langenud inimestele edasi usaldusväärselt? Ta teeb seda Püha Vaimuga seotud kahe põhitegevuse kaudu: ilmutuse ja inspiratsiooni abil.

Ilmutuse protsessis sõltuvad inimesed neist väljaspool olija abist, kes ilmutab neile midagi, mida nad loodud (ja langenud) olevustena iseene-sest ei tea. See tähendab, et Püha Vaim õpetab meile tõdesid, mida on vaja meile rääkida (vaata näiteks Tn 2:19–23); vastasel juhul ei saaks me neid kunagi mitte kuidagi loomulikul teel teada.

Ilmutus on protsess, milles Jumal teeb ennast ja oma jumaliku tahte inimestele teatavaks. Sõna *ilmutus* põhitähendus on *kattest vabastamine*, kaane pealt võtmine, millegi paljastamine, mis muidu on varjatud. Me vajame sellist ilmutust, kuna patt lahutas meid, surelikke ja patuseid inimesi, Jumalast ning see, mida ise suudame õppida, on vägagi ahtake. Jumala tahte tundmises sõltume Jumalast. Järelkult sõltume Jumala ilmutusest, sest meie ei ole Jumal ja meil on Temast väga piiratud loomupärased teadmised.

Loe 2Pt 1:19–21. Mida öeldakse siin piibelliku prohvetliku sõnumi päritolu kohta? Mida räägib piibelliku sõnumi jumalik algupära meie Piiblist kui usaldusväärselt allikast?

Apostel Peetruse sõnade kohaselt ei olnud Vana Testamendi prohvetlik sõnum inimlikku algupära. Püha Vaim pani prohvetid tegutsema sellisel viisil, et nende sõnumi sisu tuli Jumalalt. Need inimesed ei loonud sõnumit ise. Nad olid lihtsalt sõnumi edastajad, mitte algatajad. Peetrus rõhutas väga sihipäraselt prohvetikuulutuste lähet – Vaimust inspireeritud: inimesed on need küll kirja pannud, kuid „iialgi pole ühtegi prohvetiennustust esile toodud inimese tahtel“ (2Pt 1:21). Ja just see jumalik päritolu annab Piiblile äärmise mõjukuse meie elu üle.

Jumal kasutas inimesi Tema Sõna kuulutamiseks maailmale. Kuidas saaks Püha Vaim meid kasutada millegi sarnase jaoks tänapäeval – mitte et me Pühakirja kirjutaksime, vaid annaksime teada seda, mis juba kirja on pandud?

Püha Vaim ja inspiratsioon

Inspiratsioon on termin, millega kirjeldatakse Jumala mõjuvõimu edastada Püha Vaimu tegevuse kaudu Jumala sõnum inimlike vahendite abil. Püha Vaimu tegevus inspiratsiooni protsessis on põhjus, miks märkame, et Pühakiri on, pidades silmas tõde, põhjanevalt ühtne. Püha Vaim, olles tõe Vaim (Jh 14:17; 15:26; 16:13), juhib meid kogu tõesse.

Loe 2Pt 1:21; 5Ms 18:18, Mi 3:8 ja 1Kr 2:9–13. Mida räägivad need salmid meile Piibli kirjutajatest ja Jumala osalusest Piibli ellukutsumisel?

„Pühast Vaimust kantuina“ (2Pt 1:21) – see on tugev kinnitus Püha Vaimu tööst inspireerimisel. 1Kr 2:9–13 omistab apostel Paulus ilmutuse ja sisenduse Pühale Vaimule. Meile, ütleb ta 9. salmis, ilmutas Jumal varjatut, mida ükski silm pole näinud. Jumal ilmutas seda neile Vaimu kaudu (1Kr 2:10). Apostlid on saanud seda „Vaimu, kes on Jumalast, et me võiksime teada, mida Jumal meile armust kingib“ (1Kr 2:12). 13. salmis peab ta silmas sisendustööd, kui ta räägib asjust „mitte inimtarkuse õpetatud sõnadega, võrreldes vaimseid asju vaimsetega“. Paulus ei kahelnud selle algallikas ja mõjuvõimuse, mida ta kuulutas.

Samal ajal kui paljud Piibli osad on Jumala otsese üleloomuliku ilmutuse tulemus, ei ole just kõik Piiblis olev ilmutatud samal kombel. Mõnikord lasi Jumal Piibli kirjutajatel hoolikalt asjaolusid uurimida või kasutada neil Jumala sõnumi avamiseks ja edasiandmiseks juba olemasolevaid dokumente (Jos 10:13; Lk 1:1–3). Niiviisi on kõik Piibli osad ilmutatud ja inspireeritud (2Tm 3:16). Seepärast on Paulusel põhjus väita, et „kogu“ kirjapandu kirjutati meie juhendamiseks, et meil „Pühakirja julgustuse kaudu oleks lootust“ (Rm 15:4). Jumal, kes kõneleb ja kes löi inimkeele, teeb valitud inimesed suutlikuks edastama inimlikes sõnades inspireeritud mõtteid usaldusväärsel ja tõepärasel kujul.

„Jumalale on olnud meelepärane edastada oma tõesid maailmale inimlike käsilaste kaudu ning Tema ise, Püha Vaimu kaudu, valmistas need inimesed ette ja tegi nad suutlikuks tegema Tema tööd. Tema juhendas mõtet selle valikul, mida rääkida ja mida kirjutada. Aare usaldati maiste kanalite kätte, ometi on see pärit taevast.“ – Ellen G. White, *Valitud kuulutused*, 1. raamat, lk 26.

Püha Vaim ja Piibli tõepärasus

Ilmutus on üleloomulik tegu, mille abil Jumal ilmutab tõe valitud inimestele, inspiratsioon on aga Püha Vaimu tegevus, mis turvab inimlike kirjutajate poolt kirjapandu tõepära, nii et nende sõnadel on Jumala täielik heakskiit. Jumal vihkab valetunnistamist (2Ms 20:16) ega valeta (Hb 6:18). Teda nimetatakse tõe Jumalaks (Ps 31:6; Js 65:16). Samamoodi nimetatakse Püha Vaimu „tõe Vaimuks“ (Jh 14:17).

Loe Ps 119:160. Mida see õpetab meile millegi kohta, mida Jumal meile ilmutab?

Loe Jh 17:17. Mida ütleb Jeesus meile siin Jumala Sõna kohta?

Jumala Sõna on usaldusväärne ja väärib täit omaksvõtmist. Meie ülesanne ei ole Pühakirja üle kohut mõista; hoopiski Pühakirjal on õigus ja voli meie üle kohut mõista. „Sest Jumala Sõna on elav ja tõhus ja vahedam kui ükski kaheterane mõök ning tungib läbi, kuni ta eraldab hinge ja vaimu, liigesed ja üdi, ning on südame meelsuse ja kaalutluste hindaja“ (Hb 4:12).

Kuigi Piibli kirjutasid inimesed, kes elasid konkreetsetes ajas, kohas ja kultuuris (kuidas saanuks olla teisiti?), ei peaks me kasutama niisugust tõsiasja selleks, et nõrgendada või kõrvale lükata Piibli sõnumit meie jaoks. Kui selline uks juba avatakse, siis hakkavad inimesed Piiblit kohaldama ja otsustama, mis on tõe. Tulemuseks on, et paljud inimesed, kes küll väidavad, et usuvad Piiblit, praagivad välja sellised sündmused nagu kuue päevaga loomine, ülemaailmne veeuputus, neitsist sündimine, Jeesuse ihulik ülestõusmine ja Tema sõna-sõnaline taastulek. Nimetatud on vaid osa neist paljudest piibellikest tõdedest, mida eksiv inimene Pühakirja üle kohut mõistes on välja visanud. See on rada, mida mitte keegi meist ei peaks valima.

Miks on ääretult oluline allutada oma isiklikud arvamised Jumala Sõnale, mitte aga vastupidi?

Püha Vaim ei aita kaasa mitte ainult sellega, et annab meile kirja pandud kujul Jumala Sõna, vaid aitab meil seda ka õigesti mõista. Inimeste arusaamine tõest on ähmastunud; loomu poolest on nad Jumalast võõrdu nud (Ef 4:18). Just seepärast võimaldab Vaim, kes ilmutas ja inspireeris Jumala Sõna, meil seda ka mõista. Probleem ei ole selles, et Piibel oleks selgusetu raamat. Probleem on meie patust rikutud suhtumises Juma lasse, kes ennast Piiblis avaldab.

Püha Vaim on Õpetaja, kes soovib meid suunata Pühakirjast järjest sügavamalt aru saada ning panna meid Piiblit kõrgelt hindama. Ta teeb Jumala Sõna tõesed meile tähelepandavaks ja annab meile neist tõdedest värskeid arusaamu, nii et meie elu iseloomustaks ustavus ja armastav kuulekus Jumala tahtele. See saab toimuda ainult juhul, kui hakkame Piiblit lugema alandliku ja õpihimulise südamega.

Loe 1Kr 2:13, 14. Mida kirjutab apostel Paulus meile vajadusest tõlgendada vaimulikke asju vaimulikult?

Piiblist arusaamises sõltume Pühast Vaimust. Ilma Püha Vaimuta ei taju me Piibli sõnade vaimulikku tähendust, vaid eristame ainult keele list mõtet. Pealegi paneme patuste inimestena sageli vastu Jumala tõele; mitte sellepärast, et me seda ei mõistaks, vaid sellepärast, et eelistame selle järgi mitte teha. Ilma Püha Vaimuta ei ole kiindumist Jumala sõnu misse. Sellest lähtuvalt pole ka lootust, usaldust ja armastust. See, mida Vaim ellu toob, on kooskõlas Piiblis juba kuulutatud tõega.

„Paljud vastuolulised seisukohad selle kohta, mida Piibel õpetab, ei tõuse esile mitte selle raamatu enda selgusetuse pärast, vaid tõlgendajate lühinägelikkuse ja eelarvamuste pärast. Inimesed eiravad Piibli selgeid ütlusi selleks, et käia oma vääristunud mõistuse järgi.“ – Ellen G. White, *The Advent Review and Sabbath Herald*, 27. jaanuar 1885. **Kuidas on su uhkus olnud komistuskiviks, mis on sind takistanud Pühakirja ellu rakendamast? Mis valdkondades hoiavad sinu soovid sind tagasi Jumala tõe ellu vastu võtmast? Kuidas õppida allutama kõik Jumalale?**

Püha Vaim, kes on inimestele ilmutanud ja inspireerinud Piibli sisu, ei juhi meid iialgi milleski vastupidiselt Jumala Sõnale.

Loe Jh 5:39, 46, 47 ja Jh 7:38. Millisele pädevusele Jeesus nendes salmides viitas? Kuidas kinnitab Piibel, et Jeesus on Messias?

Osa inimesi väidab, et on saanud erilisi „ilmutusi“ ja juhiseid Pühalt Vaimult, mis lähevad vastuollu Piibli selge sõnumiga. Nende meelest on Püha Vaimu volitused kõrgemad Jumala Sõna omast. Iga kord, kui inspireeritud ja kirja pandud Jumala Sõna tunnistatakse kehtetuks ja selle selgest sõnumist hiilitakse mööda, on pind ohtlik ning Jumala Vaimu juhtimist ei järgita. Piibel on ainsana meie vaimulik kaitsevahend. Piibel on ainsana usaldatav norm kõikides usu ja eluviisi küsimustes.

„Piibli kaudu kõneleb inimesele Püha Vaim ja vajutab tõe südamesse. Selliselt paljastab Püha Vaim eksitused ja kõrvaldab need hingest. Tõe Vaimu abil, kes tegutseb Jumala Sõna kaudu, võib Kristus oma valitud rahva enda poolele.“ – Ellen G. White, *Ajastute igatsus*, lk 671.

Ellen G. White on teinud täiesti selgeks, et „Vaimu ei antud aga mitte kunagi Piibli asendajaks. Pühakiri väidab selgesti, et Jumala Sõna on mõõdupuu, millega tuleb kontrollida kõiki õpetusi ja kogemusi.“ – Ellen G. White, *Suur võitlus*, lk 9.

Mitte kordagi ei anta Püha Vaimu selleks, et asendada Jumala Sõna. Püha Vaim tegutseb hoopis kooskõlas Piibliga ning tõmbab meid Piibli abil Kristuse juurde, tehes seega Piibli ehtsa piibelliku vaimsuse ainsaks normiks. Võime olla kindlad, et kui keegi esitab väiteid, mis on vastuolus Jumala Sõnaga, siis see isik ei räägi tõtt. Meie ei saa otsustada südame või motiivide üle. Me saame aga otsustada teoloogia üle ning ainus normatiiv, mis on meil selle üle otsustamiseks, on Jumala Sõna.

Millist üht või teist õpetust, mis on selgelt vastuolus Jumala Sõnaga, püüavad inimesed koguduses kiita? Kuidas peaksime reageerima (1) sellistele inimestele, kes neid eksitusi kiidavad; (2) eksitustele endile?

Reede, 6. jaanuar

Edasiseks uurimiseks: Loe Ellen G. White'i raamatust „Suur võitlus“ peatükki „Pühakiri on kaitsekilbiks“, lk-d 593–602. Loe ka Ellen G. White'i raamatust „Ajastute igatsus“ peatükki „Teie süda ärgu ehmu“, lk-d 662–680.

Mõtles kogu tööle, mida tunneme ainult seetõttu, et seda on meile ilmutatud Piiblis. Mõtles näiteks loomisele. Kuivõrd suur on erinevus selle vahel, mida Jumala Sõna õpetab meie loomisest, ja selle vahel, mida inimlik õpetus meie loomisest räägib – see tähendab, õpetab protsessi, mida nüüd nimetatakse „uusdarwinistlikuks sünteesiks“. Vaata, kui valel teel inimesed sellega on! Mõtles ka Jeesuse teisele tulekule ja surnute ülesäratamisele maailma ajaloo lõpul. Need on tõed, mida me mitte kunagi oma peast teada ei saaks. Need tuleb meile teatavaks teha; ja need tehakse teatavaks Jumala Sõnas, mille inspireeris Püha Vaim. Tegelikult on kõikidest kõige tähtsam tõde – et Jeesus Kristus suri meie pattude eest ning meid päästetakse usu läbi Temasse ja Tema tegudesse meie heaks – selline tõde, mida me poleks mitte kunagi suutnud välja mõelda. Teame seda ainult seetõttu, et seda on meile ilmutatud. Mõtles teistele tõdedele, mida teame ainult seetõttu, et neist on Jumala Sõnas meile räägitud. Mida peaks tõsiasi, et sellised üliolulised tõed leiduvad ainult Piiblis, kõnelema meile sellest, kui kesksel kohal peab Jumala Sõna olema meie elus?

Küsimused aruteluks:

1. Miks on Piibel vaimulikes küsimustes kindlam juht kui subjektiivsed muljed? Millised tagajärjed on sellel, kui me ei aktsepteeri Piiblit mõõdupuuna, millega kontrollida kõiki õpetusi ja oma vaimulikke kogemusi?

2. Kuuleme sageli väga erinevas kontekstis kasutatavat sõna „tõde“. Rääkige klassis „tõe“ mõiste üle; mitte lihtsalt selles mõttes, et mis on tõde ja mis ei ole tõde, vaid arutlege selle üle, mida tähendab, kui ütleme, et miski on „tõde“. Mida tähendab, kui miski on „tõde“?

3. Kuidas peaks su kogudus reageerima juhul, kui keegi väidab, et on saanud „uue valguse“?

4. Lahka teravat vastuolu selle vahel, kuidas Piibel õpetab, et meid loodi, ja selle vahel, mida õpetab inimlik tarkus. See, mida inimlik tarkus õpetab, tähendab, viimased arusaamad evolutsiooniteooriast, on täielikus vastuolus Piibli sõnumiga. Mida peaks see rääkima meile vajadusest usaldada Piiblit üle kõige?

Euroopas asuv Poola tõusis riigina esile 10. sajandil pKr. Järgmise aastatuhande jooksul muutusid võimsateks Poola kaks naabrit, Preisi kuningriik (kaasaja Saksamaa) ja Vene impeerium. 1795. aastal jagasid need kaks maad Poola omavahel ära ja kõrvaldasid selle maa-ilmakaardilt. Esimese maailmasõja järgselt Poola taasiseseisvus.

Teise maailmasõja ajal tungis Poolasse nii fašistlik Saksamaa kui ka Nõukogude Liit. Sõja ajal suri umbes 6 miljonit poolakat, kellest pooled olid juudid. Sõja lõpuks oli Poolas kanda kinnitanud kommunistlik valitsus ja Poola jäi Nõukogude raudse eesriide taha. 1989. aastal juhatasid vabad valimised sisse uue riigikorra, mistõttu hakkas kommunism Euroopas lagunema.

Rohkem kui pool Poolast on põllumajandus- või metsamaa. See on elupaigaks paljudele loomaliikidele, sealhulgas Euroopa piisonile, pruunkarule, hallile hundile ja põdrale. Ligi 25 protsenti Euroopa rändlindudest toitub igal suvel Poola märgaladel.

Poola esimene kuningas Mieszko I sai 966. aastal pKr kristlaseks ja moodustas Poolast iseseisva kristliku riigi. Roomakatoliku kirik on Poolas endiselt mõjuvõimsal kohal.

Teise maailmasõja ajal keelustasid Saksamaa ja Nõukogude Liit siin Seitsmenda Päeva Adventistide Koguduse tegevuse. Koguduse vara võeti ära ja osa koguduseliikmeid saadeti Siberisse. Pärast sõda rajati adventkogudus uuesti ja see hakkas jälle kasvama.

1990. aastal oli Poola uniooni noortejuhil Ryszard Jankowskil unistus. Ta tahtis rajada noortelaagri, kus noori inimesi kogudusetöökä vältja õpetada. Kogudusel polnud maad, raha ega teadmist, kust kumbagi hankida. Kuid Ryszard tajus, et selle unistuse taga oli Jumal, ja nii asus ta võimalusi otsima.

„Tahtsime kohta, kus lapsed ja noored saaksid veeta aega looduses ning õppida tundma Jumalat; kohta, kus nad näeksid Loojat ja õpiksid Teda armastama,“ ütles Ryszard. Nad tahtsid laagripaika, kus oleks elekter ja veevärk, järv ja mõni põhihoone.

Ühel päeval leidis Ryszard Zatonie-nimelise koha, ühe Lääne-Poola järve ääres asuva riigile kuuluva laagripaiga. Laagripaiga hooned olid viletsas seisus, aga neid oli võimalik muuta kasutuskõlblikuks.

„Ma uskusin, et Jumala tahe on, et meil oleks Zatonie,“ ütles Ryszard. Laagripaiga hinnaks oli 200 000 dollarit, kuid unioonil ei olnud raha, et see maatükk, hooned ja sisseseaded osta. Aga just siis, kui meie nõukogu nende võimaluste üle arutles, helises telefon. Keegi Taanist pakkus meile tasuta mööblit – nad pidid lausa selle ise kohale tooma!“ Ryszard teadis, et Jumal hoolitseb ülejäänu eest juhul, kui see on Tema tahtmine.

Jätukub

Püha Vaim: varjujääv tegevus

Hingamispäeva pärastlõuna

Selle nädala õppeaine: Hs 37:5, 9; IMs 1:2; Ib 26:13; 2Ms 31.1–5; Jh 6:13, 14; Gl 5:16–23.

Meelespeetav tekst: „Tema kirkastab mind, sest ta võtab minu omast ja kuulutab teile“ (Jh 16:14).

Püha Vaim ei saa Pühakirjas sama silmapaistvat tähelepanu nagu Isa ja Poeg. Siiski räägib Piibel meile, et Püha Vaim oli algusest lõpuni Jumala rahva ajaloo olulistel hetkedel kohal. Alguses, mil Jumal lõi selle maailma, oli Püha Vaim tegevuses, rohkem küll tagaplaanil. Ta oli tegev Jumala prohvetite inspireerimisel ja etendas seega peaosa Jumala Sõna kirjutamisel. Tema oli seotud ka Jeesuse Kristuse eostumisega Maarja üsas.

Ometi ei ole Ta Piibli kirjutistes kesksel kohal ja me teame Temast hämmastavalt vähe. Ta jääb tagaplaanile, kuna Tema osaks on esile tuua üht teist jumalikku Isikut – Jeesust, Jumala Poega – ning anda au Jumal Isale. Kõike seda selleks, et pattulangenud inimest saaks päästa igavesest surmast, mida patt muidu kaasa tooks.

Pühakirja tunnistusest saame teada, et Püha Vaim võtab vabatahtlikult ja lahkesti omaks toetaja, abistaja, säilitaja ja varustaja varjujääva osa. Olgu siis tegemist loomise või lunastuse või misjonitööga, Tema ei püüa seista rambivalguses, vaatamata oma väga olulisele osale.

Selle nädala õppetükki õppides valmistud hingamispäevaks, 14. jaanuariks.

Loe Jh 3:3–8 ja Hs 37:5, 9. Miks sobib tuul kujutama Püha Vaimu mõistatuslikku tegevust?

Kui Jeesus võrdles Püha Vaimu tegevust tuule omaga, siis kirjeldas Ta Vaimu seletamatust. Tuule liikumises on midagi mõistatuslikku. Raske on täpselt ennustada, kust tuul tuleb ja kuhu läheb. Keda poleks ühel või teisel korral nõutuks teinud tuule äkiline väljailmumine, justkui mitte kuskilt tulemine?

Ometi võime tuule liikumiste ja ilmingute kaudu leida midagi tuttavlikku. Samamoodi on Püha Vaim tegev seal, kus Ta tahab. Mitte keegi ei saa Teda kontrollida. Ometi võime teada, kus Ta tegutseb ja töötab. Sarnaselt tuulega on Püha Vaim inimsilmale nähtamatu, kuid võib olla võimsaimaist võimsaim. Me võime ju tunda tuule olemasolu ja näha sageli tuule tegevuse tagajärgi, ehkki me ei saa näha tuult ennast. Kergest meretuulest surmatoovate puhanguteni võib tuul olla väga võimas jõud. Kui Püha Vaimu kirjeldatakse tuulena, siis seostatakse Tema tegevus mõttega, et Ta toob elu surnutele. See eeldab jõudu, millel on kõrgeim võimsus, midagi, milleks ainult Jumal on suuteline.

Selle teostumine jääb saladuseks. Jumal ja Tema teod Püha Vaimu kaudu on suurem kui see, mida suudame aduda, täpselt nagu on veel väga palju adumatut nii vaimulikus kui ka ilmalikus vallas.

See ei tähenda, et me ei saa teada, mida Püha Vaim korda saadab. Kuid meil tuleb tunnistada, et jumalike saladuste puhul on parim olla alandlik. Alandlikkus hindab Jumala suurust ja tunnistab loodutele omaseid piire ning võtab omaks, et vajame jumalikku ilmutust.

Ellen G. White on tabavalt öelnud: „Piibli mõistatused – kaugel sellest, et olla Piibli-vastasteks argumentideks – on jumaliku inspiratsiooni ühed kindlaimad tõendid. Juhul, kui Piibel ei oleks kirjeldus Jumalast, vaid miski, millest suudame aru saada; juhul, kui meie piiratud meeled suudaksid Jumala suurust ja ülevust hoomata, siis ei oleks Piibel eksimatu tõend jumalikkusest, nagu ta seda praegu on.“ – Ellen G. White, *Kasvatus*, lk 170.

Nimeta mõni nähtamatu jõud looduses, mis võib mõjutada meie elu? Mida peaks see meile õpetama nähtamatutest, kuid tugevatest mõjutustest meie maailmas?

Püha Vaim loomise juures

Jumala esimene peamine tegevus meie planeedi juures oli selle loomine. Piibel nimetab taeva ja maa ja kõige siin valmistatu (Jh 1:1–3) Loojana selgelt ära Jumala (1Ms 1:1) ja Jeesuse Kristuse (Kl 1:16, 17). Kuid Piibel mainib ka Püha Vaimu kohalolu loomistöö juures.

Loe 1Ms 1:2; Ib 26:13; 33:4; Ps 33:6; 104:29, 30. Milline on Püha Vaimu osa loomisel? Kuidas on Jumala Vaim seotud elu loomisega? [„Oma vaimu läbi on ta taeva ilusaks teinud (Ib 26:13 eestikeelne 1920); „...tema suu Vaimu läbi kõik nende vägi“ (Ps 33:6 eestikeelne 1920).]

Loomisloos, 1Ms 1:2, mainitakse Jumala Vaimu kohalolu loomisel. Ib 26:13; 33:4; Ps 104:29, 30 ja Ps 33:6 toetavad seda aktiivset osa, mis oli Pühal Vaimul Maa üleloomuliku loomise juures. Samal ajal kui Piibel nimetab selgelt maailma loomisel tegevaina Jumal Isa ja Tema jumalikku Poega Jeesust Kristust (vaata Js 64:7; Kl 1:16, 17), on ka Püha Vaim kohal, kuigi palju varjatumal moel.

Ta ei näi loomisloos keskse tegijana. Küll aga „hõljub“ Ta vete kohal ning oma liikumisega on Ta kohal, kui sellele maale tekib elu. Heebrea-keelne sõna maapinna kohal „liikumise“ või „hõljumise“ kohta (*merahepeth*), mida kasutatakse 1Ms 1:2, on sama sõna, mida kasutatakse 5Ms 32:11, kui Jumalat võrreldakse kotkaga, kes hõljub oma pesakonna kohal. Püha Vaim on väga lähedaselt seotud elu loomisega sellele maale ja Ta hoolitseb vastloodud olevuste eest, nagu kotkas kaitseb oma poegi. Ps 104:30 annab mõista, et loomine oli võimalik ainult Püha Vaimu töö kaudu ning et Ta etendas selles protsessis aktiivset osa.

Püha Vaim oli selle maailma loomisel kohal, kuid mitte ainult – Tema on tegev ka meie uueksloomise protsessis, mispuhul annab Ta meile uue südame ja uue mõistuse. Kuidas on need kaks tegevust seotud? Mida räägib hingamispäev meile loomisest ja uuestiloomisest?

Püha Vaim ja pühamu

„Ja nad tehku mulle pühamu, siis ma asun elama nende keskele“ (2Ms25:8).

Pärast loomistööd on Piiblis peamise tähtsusega Jumala lunastusplaan. Mida head pakuks loomine pattulangenud maailmas ilma lunastusplaanita? Patustena vajame loomise kõrval ka lunastust. Peaksime olema väga tänulikud, et meil on Lunastaja, Jeesus Kristus. Ilma Temata oleksime lootuseta selles maailmas, mis iseenesest meile midagi ei paku.

Vanas Testamendis näitasid pühamu ja selle teenistus kujundlikult, kuidas Jumal patu andestab, ja kujutasid ette Jeesuse, meie Lunastaja tööd. Just siin ilmutati lunastusplaan muistsetele iisraellastele (vaata Hb 4:2). Aga samal ajal kui suur osa pühamuteenistusest osutas Jeesusele ja Tema surmale, et andestada patt, kirjeldatakse ka Püha Vaimu aktiivse tegelasena, kes võimaldas inimestel pühamu ehitada vastavalt näidisele, mille Jumal oli Moosesele ilmutanud.

Loe 2Ms 31:1–5. Kuidas oli Püha Vaim seotud pühamu ehitamisega? Kuidas abistas Püha Vaim neid, kes ehtasid Jumala eluaset?

Piibel ütleb meile, et Püha Vaim oli pühamu ehitamise juures, selles keskses paigas, kus leidis aset lepitus Jumala ja inimese vahel ning püha Jumal kohtus patustega. Jumal edastas Moosesele plaani ehitada maa peale pühamu taevase originaali järgi (2Ms 25:9, 40).

Pühamu oli Jumala viis näitlikustada lunastusplaani. Jumal hakkas elama erilisel viisil oma rahva hulgas ja Ta hakkas seda tegema pühamus, mida Ta neil ehitada palus. Püha Vaimu töö võimaldas inimestel rakendada kunstioskusi ja luua ilu, mida Jumal käskis neil teha. Ilma Tema abita poleks Iisrael suutnud teostada seda kunstipärast käsitööd.

Mõeldes Püha Vaimu vägevusele ei vajanud Tema pühamu ehitamisel küll inimlikku abi. Tema ju võimaldas inimestel teha tööd oskuslikult ja kaunit. Kuidas ja kus saad sina julgustada ja aidata kaasinimestel kasutada nende talente, et soodustada Jumala riigi liikumist Jumala kirkuse juurde?

Püha Vaim kirstab Jeesust Kristust

Püha Vaim oli tegev Vana Testamendi ajal, samas aga ei näi Tema töö siis nii ulatuslikuna, nagu Uue Testamendi ajal. Jeesuse, töötatud Messia tulekuga on Püha Vaimu töö intensiivistunud ning Tema annab oma annid kõigile usklikele. Kuigi Uus Testament räägib, et Püha Vaim on meie vaimulikus elus ja koguduses tegev mitmel erineval moel, on Tema tähtsaimaks tööks siiski kirstastada Jeesus Kristus.

Loe Jh 16:13, 14 ja Jh 15:26. Mida ütleb Jeesus Püha Vaimu töö kohta? Kuidas on kogu muu Püha Vaimu tegevus seotud selle keskse tööga?

Jeesus ütleb meile, et Püha Vaim ei räägi endast, vaid Jeesusest. Tema töö seisneb Jeesuse lunastustöö eredalt esile tõstmises. Ta hoiab ennast tagaplaanil ja seab valgusvihku Jeesuse. Nii hästi on öeldud, et „Vaim ei edasta meile kunagi sõnumit: „Vaadake mind, kuulake mind, tulge minu juurde, õppige mind tundma!“, vaid Ta edastab alati sõnumi: „Vaadake Teda ja nähke Tema kirkust, kuulake Teda ja kuulge Tema sõna, tulge Tema juurde ja elage, õppige tundma Teda ning maitske Tema antavat rõõmu ja rahu!“ Võime öelda, et Vaim on kosjasobitaja, taevase abielu vahendaja, kelle osa on viia meid kokku Kristusega ja kindlustada, et me jääksime kokku.“ – J. I. Packer, *Keep in Step With the Spirit: Finding Fullness in Our Walk with God*, täiendatud ja parandatud trükk (Grand Rapids: Baker Books, 2005), lk-d 57, 58.

See on väga tähtis. Iga rõhuasetus Püha Vaimu tööle, mis võtab midagi maha Jeesuse Kristuse isikust ja tööst, ei ole Pühast Vaimust. Nii tähtis, kui Püha Vaim ka meie vaimuliku elu jaoks on, ei võta Ta iial sisse seda kohta, mis meie mõtetes ja meie päästmises kuulub ainult Jeesusele Kristusele. Püha Vaim aga tegutseb seal, kus Jeesust ülendatakse. Just seepärast nimetatakse meid kõiki kristlasteks, see tähendab Kristuse järelkäijateks (võrdle Ap 11:26), mitte aga „pneumlasteks“, see tähendab Vaimu järelkäijateks (vaata Graham A. Cole, *He Who Gives Life: The Doctrine of the Holy Spirit* [Wheaton, Ill.: Crossways Books, 2007], lk 284).

Miks on väga tähtis kõiges, mida teeme, tõsta esiplaanile üles-tõusnud Issand? Mõtle sellele, mida Jeesus meie heaks teinud on. Võlgname Talle kõik. Kuidas saame osutada Talle tänulikkust? (vaata näiteks 2Ts 1:11, 12)

Jeesuse lihassetulek sai teoks tänu Pühale Vaimule (Lk 1:34, 35). Püha Vaim võidis Jeesuse Tema tööks (Lk 3:21, 22). Jeesuse võidmine andis Talle väe täita oma messialikku missiooni ja volitas Ta andma Püha Vaimu oma järgijatele. Püha Vaim juhtis ja hoidis Jeesust Tema kiusatustes (Mk 1:12; Mt 4:1; Lk 4:1, 2, 14), nii et Jeesus „võib aidata neid, keda kiusatakse“ (Hb 2:18; vrdl 4:15, 16). Püha Vaim andis Jeesusele jõudu Tema lunastavaks tööks (Hb 9:14) ja tegi võimalikuks Jeesuse ülestõusmise (1Pt 3:18). Kõiges selles jäi Püha Vaim tagaplaanile ja aitas teha Jeesuse Kristuse väljapaistvaks.

Loe Lk 24:44–49; Gl 5:16–23 ja Ef 4:23, 24. Mida me neist lõikudest Püha Vaimu kohta teada saame? Kuidas kirkastab Püha Vaim Jeesust?

Püha Vaim kirkastab Jeesust vähemasti nii:

1. Ta õpetab meid tundma Jeesust Pühakirja kaudu usaldusväärselt ja tõepäraselt. Mitte midagi, mida meil Kristuse ja Tema pääste kohta vaja teada on, ei jää puudu ja miski ei vii eksiteele. Kõik see on olemas Jumala Sõnas, kui me ainult loeme seda usus ja alandlikkuses.

2. Ta tõmbab mehi ja naisi päästvasse suhtesse Jeesuse Kristusega. Püha Vaim töötab õrnalt inimeste südames ja meeltes. Tema annab neile arusaamise, nii et nad mõistavad vaimulikke tõsiasju ja on valmis hakata usaldama Jeesust Kristust ning võtma Ta vastu oma Juhiks ja Lunastajaks.

3. Ta jälgendab, taasloob Kristuse iseloomu meis. Niimoodi elustab Ta kristlikud voorused meie elus (Gl 5:22, 23). Jeesuse vere kaudu antakse meile võit patu üle (võrdle Ilm 12:11) ning Püha Vaim teeb võimalikuks selle, et käime ustavalt Jumala käskude järgi.

4. Ta võimaldab meil elada Kristuse sarnaselt, ebaisekat ning kaasini-mesi armastavat ja teenivat elu. Tema kutsub mehi ja naisi erinevatesse tööharudesse Jumala töös ning teeb meil võimalikuks jõuda kaasinimes-teni köitvas Kristuse meelsuses.

Jälgendada, taastekitada Kristuse iseloomu meie elus – kuidas toob see töö Isale au?

Reede, 13. jaanuar

Edasiseks uurimiseks: Pole kahtlustki, et Püha Vaimu töö on oluline Issandaga koos eluteed käies. Taas ei pruugi me näha Teda tegutsemas, kuid võime näha Tema töö toimet meie ja kaasinimeste elus. Kui su elu on muutunud usu tõttu Jeesusesse, siis on see muutunud ainult seetõttu, et Püha Vaim tegutseb. „Kuigi tuult ennast ei näe, näeb ja tunneb selle toimet. Ka Püha Vaimu töö ilmneb selle inimese igas tegevuses, kes õpib tundma päästvat väge. Kui Jumala Vaim asub elama südamesse, kujundab Ta ümber kogu elu. Patustest mõtetest öeldakse lahti, kurjadest tegudest loobutakse, armastus, alandlikkus ja rahu asuvad viha, kadeduse ja tüli asemele. Rõõm vahetab välja kurbuse ning inimese nägu valgustab taevane helk.“ – Ellen G. White, *Ajastute igatsus*, lk 173. Need on imelised töötused ja loendamatute inimeste elu on näidanud, kui tõeline see tegelikult on. Kuid Püha Vaimu töö ei ole silmapilkne. Me ei muutu automaatselt sellisteks inimesteks, nagu olema peaksime. Usuelu ja alistumine Issandale on elu täis võitlemist, loobumist ja luhtamineku puhul kahetsemist. Püha Vaim on jumalik käsilane, kes tegutseb meie elus, et teha meid uuteks looduteks Kristuses. See on aga terve elu kestev töö. Kuigi meie vead ja nõrkused peaksid meid kannustama järjest rohkem Issandale alistuma, ei tohi me lubada kuradil kasutada neid meie kristliku elu nõrgestamiseks, mida ta on alati valmis tegema. Kui meie oma patud meid pilkavad, tuleb meil ikka meenutada Jeesuse surma patuste eest. Ja just seetõttu, et oleme need, kes oleme, armu vajavad patused, suri Jeesus meie eest ning annab meile seda armu.

Küsimused aruteluks:

1. Mida õpetab Püha Vaimu eeskuju sulle teenimise kohta, mis jääb varjatuks? See tähendab Issanda töö tegemist niimoodi, et paljud inimesed ei tea sellest, ei näe seda ega pea sellest lugugi?

2. Kuidas tõstab Püha Vaim esile Jeesuse ja seab Tema keskmesse? Kuidas saad tõsta esile Jeesuse ilma, et seaksid enda tähelepanu keskpunkti? Miks on seda mõnikord nii raske teha? Kuidas võidelda eneseülendamise loomupärase kalduvusega?

Poola unioon otsustas laagri rendile võtta ja peagi sõitis kohale konteinerauto Taanist, koormaks sõjaväest ülejäänud voodid, kapikesed ja köögivarustus! Unioon astus usus edasi ja hakkas Zatonies laagreid pidama.

Ryszard läks kohaliku külanõukogu koosolekule ning selgitas, et kogudus tahab selles laagripaigas õpetada lapsi ja noori paremateks kodanikeks. Ta rääkis sellest, kuidas kogudus oli juba kasutanud seda kohta laste heaks, kes olid pärit sõetööstuse rajoonist, ning nende laste heaks, kelle kodud olid hiljutise üleujutuse tõttu hävinud. Ta selgitas rajaleidjate laagrite ja noortelaagrite eesmärki. Siis palus ta nõukogul kaaluda võimalust anda laagripaik Seitsmenda Päeva Adventistide Kogudusele. Üks külanõukogu liige oli vastu, aga lõpuks hääletas nõukogu ülekaalukalt Zatonie andmise poolt adventistide kogudusele. Suurbritannia adventistide annetuse eest osteti ära hooned, mis olid eravalduses. Jumal oli rääkinud.

Peale selle, et suvel toimuvad siin noortelaagrid, võõrustab see laagripaik Poola iga-aastast laagrikoosolekut. Sajad inimesed, kes ei ole adventistid, tulevad sellesse laagripaika ja paljud on siit lahkunud otsusega elada Jeesusel.

Lapsi julgustatakse kutsuma oma mitte-adventistidest sõpru laagrisse ja mõnigi neist on otsustanud käia Jeesusel järel. Kirjandusevangelistid kasutavad seda laagrit kolportööride väljaõppepaigana, kes harjutavad oma müügioskusi Zatonie ümbruse külates.

Siis, kui Ryszard Zatonie leidis, märkas ta ühele hoonele kirjutatud grafitit: „Jumalat ei ole olemas.“ Kaks aastat hiljem, ühe laagrikoosoleku ajal, küsis ta noortelt, mida selle grafitiga ette võtta. Püsti tõusis noormees, kes ütles, et tema oli rahutu teismelisena kirjutanud need sõnad seinale 1989. aastal tollases laagris. Kui ta toona koju tagasi läks, oli ta teada saanud, et ühest ta sõbrast oli saanud adventist. See sõber kutsus ta kirikusse ja mingil ajal andis ka tema oma elu Kristusele. Jumal võttis talt ära soovi alkoholi ja tubaka järele ning tegi temast uue inimese. Nii et seesama noormees, kes oli kirjutanud purjus peaga mässumeeles seinale need Jumala-vastased sõnad, aitas need vennana Kristuses üle värvida.

2012. aastal läks osa meie kolmeteistkümnenda hingamispäeva annetusest Zatonie laagripaiga hoonete renoveerimiseks. Osa käesoleva vee-randaasta annetusest toetab Poola Lootuse kanali poolt just lastele ja noortele mõeldud telesaadete tegemist. Täname teid toetuse eest kolmeteistkümnenda hingamispäeva annetuste näol.

Ryszard Jankowski on nüüd Lääne-Poola liidu esimees, kuid oli Poola uniooni noortejuht ajal, mil Zatonie lugu alguse sai.

Püha Vaimu jumalikkus

Hingamispäeva pärastlõuna

Selle nädala õppeaine: Ap 5:1–4; 1Kr 2:10, 11; Js 63:10–14; Tt 3:4–6; Rm 8:11; IPt 1:2.

Meelespeetav tekst: „Issanda Jeesuse Kristuse arm, Jumala armastus ja Püha Vaimu osadus olgu teie kõikidega“ (2Kr 3:13).

Kogu Piibli kestel on Jumal Isa jumalikkus endastmõistetav. Leiame, et seda tõde väljendab nii Vana kui ka Uus Testament. See on üks olulisim ja põhjapanevaim arvukatest Jumala Sõnas ilmutatud tõdedest.

Jeesuse jumalikkust kinnitavad ka paljud Pühakirja tekstid, eriliselt muidugi Uus Testament, nii evangeeliumid kui ka epistlid.

Püha Vaimu jumalikkust aga õpetatakse palju varjujäävamalt. Seda saab mitmest Piibli ütlusest kaudselt järeldada. Siinkohal on vaja Pühakirja võrrelda Pühakirjaga selleks, etuurida hoolikalt, mida on Jumal oma Sõnas Püha Vaimu kohta ilmutanud. Seda tehes ei tohiks me väita vähem kui Pühakiri ütleb ja samuti ei tohiks me väita „üle selle, mis on kirjutatud“ (1Kr 4:6). See teema nõuab alandlikkuse õpivalmis hoiakut; me ei tohi oma inimlikke arutlusi Jumalast teha mõõdupuuks selle kohta, kuidas aru saada Pühast Vaimust. Meil tuleb hoopis omaks võtta see ja tunnistust anda sellest, mida Pühakiri väidab, vaatamata sellele, kui raske võib mõni käsitus meie taipamisele olla.

Selle nädala õppetükki õppides valmistud hingamispäevaks, 21. jaanuariks.

Piibel ei esita süstemaatilist kirjeldust Püha Vaimu jumalikkusest. Küll aga leiame huvitavaid jälgi, mis näitavad, et Piibli kirjapanijad pidasid Püha Vaimu Jumalaga võrdseks. On mitu piiblitõiku, kus üks ja sama tegevus omistatakse Jumalale ning seejärel ka Pühale Vaimule.

Loe Ap 5:1–4. Mida saame Jumala ja Püha Vaimu kohta järeldada Peetruse sõnadest Hananiasele?

Kui Püha Vaim poleks olnud Jumal, siis rääkinuks Peetrus siin väga ettevaatamatult ja saatuslikult eksitaval viisil. Püha Vaimu olemuse huvitav tahk on aga tõsiasi, et apostel Peetrus paigutab Jumala ja Püha Vaimu samale tasemele. 3. salmis küsib ta Hananiaselt, miks too on valetanud Pühale Vaimule, ning jätkab 4. salmi lõpuosas: „Sa ei ole valetanud inimestele, vaid Jumalale“. Peetrus võrdsustab Püha Vaimu selgelt Jumalaga. Tema mõte on: vähe sellest, et Hananias valetas apostlitele, ta valetas Jumalale endale. Valetada Pühale Vaimule tähendab valetamist Jumalale. Püha Vaim on Jumal. See tõsiasi tehakse siin väga selgeks.

Miks nii karm karistus selle eest, mida need kaks inimest tegid?

Meil tuleb meenutada, et koguduse alguspäevade usklikud olid „üks süda ja üks hing“ (Ap 4:32). Selle ühtsuse saavutas Püha Vaim ning seetõttu jagasid usklikud sundimatult ja heldekäeliselt seda, mis neil oli. Sellise jagamise juures valetada tähendas salata selle kogukonna ühtsus ja tunnistada valeks Vaim, kes valmistas ühtsuse ette ning tegi selle võimalikuks.

Just seepärast võltsis Hananias ja tema naise vale jumalikku tööd ja Püha Vaimu kohalolu alguspäevade koguduseperes. Selline ebaausus Jumala vastu on hävitav ja takistab Jumala Vaimul usklikke elus mõjusalt töötamast. Jumal tahab, et me teeniksime Teda jagamatult. Kuna uue usu kogukond oli olulises pöördepunktis, siis kasutas Jumal tugeva jõuga tagajärgi, tagamaks, et uus kogudus tegutseks üksmeeles ja üksteist usaldades ning laseks ennast juhtida Tema Vaimul.

Mõttele sellele, kui kergesti võinuks Hananias ja Safiira õigustada oma pattu. Lõppude lõpuks müüsid nad ju maha neile kuuluva ja eks andnud nad üksjagu sellest kogudusele? Mis suur asi see siis on, kui me sellest pisut endale hoiame? Kuidas peaks nende lugu kõnetama meid selles, kui hoolikalt tuleb järele mõelda, enne kui oma tegusid õigustame?

Püha Vaimu jumalikud tunnused

Mitmes Piibli kirjakohas joonistuvad esile Püha Vaimu jumalikud tunnused.

Milliseid Püha Vaimu omadusi ja tegevusi, mida saab omistada ainult Jumalale, loetletakse järgmistes piiblisalmides?

1Kr 2:10, 11; võrdle Js 40:13, 14 _____

Ps 139:7 _____

Hb 9:14; võrdle 1Tm 6:16 _____

Lk 1:35; Rm 15:19; võrdle Ps 104:30 _____

Kui Paulus vaatleb Jumala tarkust, väidab ta, et Püha Vaim teeb selle tarkuse meile teatavaks. „Sarnane tunneb sarnast“ on järeldus, mida Paulus oma väites siin kasutab. Ainult keegi, kes on võrdne Jumalaga, saab tunda Jumala sügavusi (1Kr 2:10, 11). Keegi ei tunne Jumalat nii, nagu tunneb Vaim, sest Tema tunneb Jumalat sisemuses. Tema tunneb sel viisil, mida väljasolija ei tunne. Püha Vaim on tõepoolest kõiketeadev.

Vaimu kohalolu on Jumala kohalolu. Kui ma ei saa põgeneda kohta, kus Jumala Vaimu poleks, siis on Ta kõikjalolev (võrdle Ps 139:7).

Õeldakse, et Püha Vaim on igavene (Hb 9:14). Kui palju igavesi asju Piibli põhjal üldse on? Ainult Jumal on igavene (1Tm 6:16). Kui Vaimu nimetatakse igaveseks, siis peab Ta olema Jumal.

Püha Vaim on ka kõikvõimas ehk kõigeväeline. Lk 1:35 esinevad fraasid „Püha Vaim“ ja „Kõigekõrgema vägi“ on sünonüümid. Need viitavad siin esimese suurusjärgu imele, neitsi rasestumisele. Rm 15:19 kinnitab Paulus, et misjonitegevus viiakse lõpule „tunnustähtede ja imetegude väe läbi, Jumala Vaimu väe läbi“. Tõepoolest saab Püha Vaim teha jumalikke imetegusid.

Jeesus ütleb sedagi, et pilge Püha Vaimu vastu on andestamatu (Mt 12:31, 32; Mk 3:28, 29). Kui Vaim ei oleks Jumal, oleks see arusaamatu.

Age võib-olla on Püha Vaimu hämmastavaimaks tööks Tema suutlikkus muuta inimese südant ja meeli. Just Püha Vaim teostab uue maailiku sünni (Jh 3:5–8). Temal on vägi saata korda seda, mida ainult Jumal teha saab.

Piiblis on Pühale Vaimule palju viiteid, millega teisel korral viidatakse Jumalale.

Loe Js 63:10–14 ja võrdle 4Ms 14:11 ning 5Ms 32:12. Kellele kirjutaja neis lõikudes viitab ja mida ütleb see meie Püha Vaimu jumalikkusest?

Js 63:10 hakkasid inimesed vastu Pühale Vaimule ja kurvastasid Teda. Paralleelne kirjanek aga, mis leidub 4Ms 14:11, märgib, et „Issand ütles Moosesele: „Kui kaua see rahvas põlgab mind?““ 5Ms 32:12 öeldakse meile, et „Issand üksi juhtis teda, ükski võõras jumal ei olnud koos temaga“. Ilmne on, et Piibli kirjutajad nägid siin Jumala ja Püha Vaimu samaväärsust.

2Sm 23:2 loeme, et „Issanda Vaim räägib minu läbi“, samas ütleb paralleelse 3. salmis, et „Iisraeli Jumal on öelnud... mulle“. Taas saab sellest piibellikust paralleelist järeldada, et Püha Vaimu peetakse võrdseks Jumalaga.

Võrdle 1Kr 3:16, 17 1Kr 6:19, 20ga ning võrdle 1Kr 12:11 ja 1Kr 12:28. Kuidas tarvitatakse neis tekstilõikudes vaheldumisi viiteid Pühale Vaimule ja Jumalale? Mida omistatakse ühte viisi Jumalale ja Pühale Vaimule?

1Kr 3:16, 17 kasutab Paulus 1Kr 6:19, 20ga sarnast keelt. Apostel Pauluse jaoks tähendas Püha Vaimu pidevalt „teie sees elamine“ Jumala eluasemeks olemist. Võrdsustades väljendi „Jumala tempel“ väljendiga „Püha Vaimu“ tempel, osutab Paulus sellele, et Püha Vaim on Jumal.

1Kr 12:11 kirjutab Paulus, et Püha Vaim on see, kes jagab vaimuande igale usklikule. Mõni salm hiljem, 1Kr 12:28, öeldakse meile, et seda teeb Jumal. Põhisõnum on selge: Püha Vaim teeb sedasama, mida Jumal, ja see on võimas tõend, et Püha Vaim on sama, kes Jumal.

Loe veelkord 4Ms 14:11. Mismoodi saab see käia meie kohta tänapäeval? Mõttele neile imelistele viisidele, kuidas Jumal on tegutsenud meie koguduses. Ta on andnud meile nii palju põhjust uskuda – mõttele kõigele sellele. Kuidas tagada, et me ei teeks täna sama, mida tegi Jumala rahvas tuhandeid aastaid tagasi?

Püha Vaimu jumalik töö

Püha Vaim sooritab teatud tööd, mida Piibel omistab ainult Jumalale. Tema on tegev jumalikus loomistöös ning Tema on otseselt tegev Jumala töös patuste uueksloomisel.

Loe Tt 3:4–6. Kuidas seostab Paulus Püha Vaimu uueksloomise protsessiga?

Püha Vaimu nimetatakse külg külje kõrval „Jumala, meie Päästjaga“ (Tt 3:4) uuestisünni (ristimise) ja meie vaimuliku uuendamise kontekstis (Tt 3:5). Tema on meie uussünni toimepanija. Tema uuendab meie südame. Tema äratas meid soovi järgida Kristust. Tema on elu Vaim (Rm 8:2). Just tema pühitseb patused ja muudab nende iseloomu. Tema aitab meil olla sõnakuulelikud Jeesusele Kristusele, kes meid päästis. Ainult jumalik olevus on suuteline midagi nii imepärast tegema.

Võrdle Js 6:8–10 Ap 28:25–27ga. Kellele omistavad Piibli kirjutajad siinsed jumalikud sõnad?

On terve rida piibililõike, kus öeldakse ühest küljest, et Jumal räägib, ja teiselt poolt märgivad Piibli kirjutajad, et Püha Vaim ütleb seda. Püha Vaim andis üleloomulikult meie jaoks edasi Pühakirja (2Pt 1:21), mille kohta teisel öeldakse, et see on Jumala poolt sisendatud (2Tm 3:16). Veel üheks Püha Vaimu tegevuseks on Pühakirja edasiandmine.

Mida õpetab Rm 8:11 meile Püha Vaimu jumalikkusest?

Piibel nendib, et Püha Vaim äratas Jeesuse surnust ellu ja äratas ka meid. Ainult Jumalal on vägi äratada inimesi surnust ellu. Seega on Püha Vaim Jumal.

Milliseid muutusi saad teha selleks, et olla avatum Püha Vaimu juhtimisele? Tähendab, millised harrastused hoiavad sind tagasi selgelt tajumast Tema juhtimist su elus?

Mis läheks kaduma, kui Püha Vaim ei oleks Jumal? Juhul kui Püha Vaim ei oleks täielikult Jumal, siis tekiksid raskused pääste ja jumalateenimisega. Piibel ütleb meile, et Püha Vaim vastutab usklikke vaimselt uuesti sündimise eest. Tema elab neis ja täidab nad. Tema uuendab meie mõtlemise ja muudab meie iseloomu. Temal on vägi üles äratada. Tema teeb Kristuse järelkäijad Jumala sarnaseks: pühaks. Juhul kui Püha Vaim ei oleks Jumal, kuidas saaksime olla kindlad, et Ta suudab kõike seda teha ja veel niisugusel viisil, et tehtu oleks Jumalale vastuvõetav?

Loe 1Pt 1:2; 2Kr 13:14 ja Mt 28:18, 19. Mida räägib Jumalale kohase jumaldamise ja teenimise juures meile tõsiasi, et Püha Vaimu nimetatakse kõrvu Jumal Isa ja Jeesuse Kristuse – Pojaga – ristimisel ja õnnistuspalves?

Püha Vaimu jumalikkus aitab meil suhtuda Temasse õigel viisil, mis tunnistab Ta selleks, kes Ta tegelikult on. Tema jumalikkus on Jumala-keskse vaimsuse eeldus. Uue Testamendi kogudus mainib Püha Vaimu kõhklemata kõrvu jumaluse kahe teise liikmega. Püha Vaim on ristimistoimingu puhul samas seisuses ning sama olulisel kohal nagu Isa ja Poeg. Ristimine on sügava vaimuliku tähendusega ja see tähendab Jumala teenimist südamepõhjani. Ristimistoimingu korral paikapidav peab samaväärselt paika apostelliku õnnistustoimingu puhul. Tegemist on avaldusega, mille puhul kutsutakse Püha Vaim jumaldavas austuses samamoodi tunnistajaks, nagu Isa ja Poeg. Külk külje kõrval nimetatakse ära Jumala kolm liiget ja nad saavad võrdse tunnustuse.

Uues Testamendis kinnitatakse, et Püha Vaim on kohane isik, keda ülistada; mitte üksnes ristimisel ja apostellikus õnnistamistoimingu, vaid ka muutumatuks jäävas vajaduses, et sõltume Temast kogu vaimulikus heaolus ning peaksime kuuletuma Temale kui oma jumalikule õpetajale ja pühitsejale.

Kas on oluline, et Püha Vaim on Jumal? Jah, vägagi. Juhul, kui teame, kes Ta tegelikult on, ning tunneme ära ja tunnustame Teda Jumalana, austame Tema tööd ja toetume Temale oma isiklikus kasvamises ja pühitsemises.

Mõtle sellele, mida tähendab, et Püha Vaim, Jumal ise, tegutseb sinu elus. Missugune suur töotus sellega meile avatakse, kui öeldakse, et Jumal on see, kes töötab sinus ja muudab sind selleks, kes sa Temas olla saad? Miks on see reibastav ja kinnitav tõde?

Reede, 20. jaanuar

Edasiseks uurimiseks: Loe Ellen G. White'i raamatust *Evangelism* peatükki „Väärtõlgendused Jumala kohta“, lk-d 613–617.

Nagu sel nädalal näinud oleme, on Piibli tõendus Püha Vaimu jumalikkusest väga veenev. Püha Vaim on Jumal. Kuid pea meeles: Pühast Vaimust mõeldes tegeleme jumaliku saladusega. Ütleme ikka ja jälle üht: samuti, nagu me ei saa täielikult selgitada Jumalat ja Tema olemust, tuleb meil ka vastu panna kiusatusele teha oma inimlik arusaamine normiks, milline Jumal peaks olema. Tõde ületab kaugelt inimliku arusaamisvõime, eriti kui see tõde käsitleb Jumala enda olemust.

Ühtlasi tähendab usk Püha Vaimu jumalikkusesse rohkemat kui lihtsalt kolmainsuse õpetuse omaksvõtmist. Selles sisaldub kindel lootus ja usaldav toetumine Jumala päästetööle, nagu selle on määranud Isa ja täide viinud Poeg Vaimu väes. „Meil pole oluline täpselt defineerida Püha Vaimu olemust... Püha Vaimu olemus on saladus. Inimesed ei suuda seda seletada, kuna Issand pole neile seda ilmutanud. Inimesed, kes on kujutlusvõimele voli andnud, võivad küll Pühakirja tekste kokku koguda ning neid inimlikult tõlgendada, kuid nende seisukohtade vastuvõtmine ei tee kogudust tugevamaks. Selliste inimlikule arusaamisele liiga sügavate sala-asjade suhtes on vaikimine kuld.“ – Ellen G. White, *Apostlite teod*, lk-d 51, 52.

Küsimused aruteluks:

1. Austria filosoof Ludvig Wittgenstein kirjutas kord: „Sellest, millest me rääkida ei suuda, tuleb meil vaikuses üle minna.“ Ehkki tema kontekst oli üsna erinev Ellen G. White'i eelnimetatud tsitaadi omast, on põhimõte sama. Miks on parem vaikida Jumala vaatekohtade ja vaimuliku tõe suhtes, mida Inspiratsioon ei ole ilmutanud?

2. Mõnikord on mingi teoloogilise seisukoha üle mõtisklemise juures abiks küsimus: „Mis läheks kaotsi juhul, kui see ettepanek oleks ekslik?“ Näiteks: „Mis läheks kaotsi juhul, kui Kristus ei oleks Jumal?“ Püha Vaimuga seoses mõtiskle järgmise küsimuse üle: „Mis läheks kaotsi juhul, kui Püha Vaim ei oleks täielikult Jumal?“

3. Mida ütleb järgnev tsitaat meile praktilise elu jaoks? „Püha Vaim, kes meid täidab, ei ole mingi ebamaine mõju või müstiline jõud. Ta on jumalik Isik, kes tuleb vastu võtta sügavas alandlikkuses, austuses ja sõnakuulmises. Seega ei saa küsimust seada nii, mismoodi oleks meil Teda rohkem, vaid mismoodi Temal oleks rohkem meist – jah, oleks meist kõik.“ – LeRoy Edwin Froom, *Rõõmustaja tulek*, lk 159.

„Meil siin on naelu juurde vaja!“ hüüdis mees alla ühe päevinäinud maja katuseharjalt Poola lääneosas. Teismeline poiss sörkis tööriistade juurde ja tõmbas välja naelakasti. Ta ronis puust redelit pidi üles, et katuseharjal olevale valgejuukselisele mehele naelad ulatada.

Vladislavi ehk Vladi (nagu talle meeldis, et teda kutsutakse) elu on seotud laagrikoosolekutega. See pensionär-pastor ei ole jäänud pensionile oma kutsumusest tutvustada inimestele Kristust. Just seepärast võttis ta koos perega Zatonie piirkonna, Poola uniooni noortelaagri ala, oma isikliku misjonitöö piirkonnaks.

Siinkandis elavad inimesed on üldiselt vaesed ja enamik neist, eriti eakamad inimesed, on päris hädas, et oma kodu elamiskõlblikuna hoida. Kevaditi külastab Vlad küla ametnikke ja saab nende inimeste nimed, kes vajavad oma kodu remontimisel abi. Siis, laagrikoosolekute ajal, kutsub Vlad laagrilisi ühe või kahe päeva kaupa endale appi. Noored ja täiskasvanud töötavad külg külje kõrval, kui nad puhastavad kodusid, parandavad katuseid ja veevärki ning teevad kõike, mida vaja, et muuta laagripaiga lähedal elavate inimeste elu paremaks. Vladi kutsumuseks on rajada kogudusi praktilise kristluse abil. Juba enne seda, kui kommunism kokku varises, õpetas ta koguduseliikmetele, kuidas koos kaasinimestega tööd tehes võita nende usaldus ja panna nad kuulama sõnumit. „Meie kauaaegseks eesmärgiks on rajada seni koguduseta paikadesse uued kogudused,“ ütles Vlad.

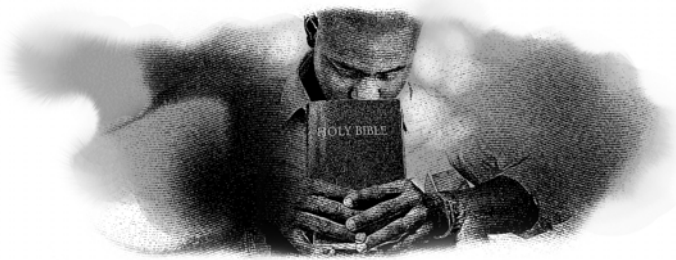
„Sellel aastal töötab vabatahtlikuna 60 inimest, kes aitasid laagrikoosolekute ajal parandada 10 maja,“ ütles Vlad. „Osa neist on ametilt ehitajad, kes teevad erioskusi vajavaid elektri- või torutöid. Kuid enamik ei ole ehitajad, kes tahavad lihtsalt aidata. Tahame, et inimesed, kes meie laagripaiga ümbruses elavad, tunneksid meid praktiliste kristlastena.“

Külanõukogu liikmed viivad meid remonti vajavate inimeste kodudesse ja räägivad elanikele: „Meie poolt on materjalid ja need adventistid siin teevad selle töö ära.“ Kujutage ette inimeste näost paistvat rõõmu, kui nad taipavad, et enam ei tulegi neil taluda läbitilkuvat katust või katkist torustikku või lagunevat põrandat!“

„Siis, kui me esimest korda Zatoniesse tulime,“ räägib Vlad edasi, „ei teadnud mitte keegi, kes me oleme. Aga siis, kui nad nägid, et oleme praktilised kristlased, hakkasid nad meid usaldama. Inimeste kodudes töötades kutsume neid – ja linnajuhte, kellega koos töötame – meie koosolekutele. Ja nad tulevad!“

Ma loodan, et inimesed, kes pärast laagrikoosolekut koju tagasi lähevad, teevad sedasama oma alevites, nii et meie usk kasvab üle kogu Poola paljudes kogukondades.“

Püha Vaimu isikulisus

Hingamispäeva pärastlõuna

Selle nädala õppeaine: Jh 16:13, 14; Rm 8:14–16; Rm 15:13; Jh 14:6; Jh 17:17; Rm 5:5.

Meelespeetav tekst: „Aga Lohutaja, Püha Vaim, kelle Isa saadab minu nimel, tema õpetab teile kõik ja tuletab teile meelde kõik, mida mina teile olen öelnud“ (Jh 14:26).

Kuna Pühast Vaimust räägitakse Piiblis vahetevahel umbisikuliste sõnadega, nagu näiteks tuul või tuli, siis on mõni teinud järelduse, et Ta on ebaisikuline, mingisugune jumalik jõud. Nende vaate järgi on Ta pigem elektrivoolu sarnane, mis annab meile jõudu, aga keda pole olemas isiksusliku Olevusena. Kuid küsimus pole mitte selles, kas on võimalik leida tekste, mis näitavad Püha Vaimu ebaisikulise tegevuse või mõjuna. Küsimus on selles, kas Pühakirjas on terve hulk tekste, mis just tuvas-tavad Tema isikulisuse.

Selliseid tekste on ja meil tuleb need käsile võtta, et saada täiuslikum pilt sellest, kes on Püha Vaim.

Sellel nädalal õpime rohkem tundma Püha Vaimu isikulisust nii, kuidas Pühakirjas kirjeldatakse. See tõde aitab meil paremini mõista Jumala jumaliku Vaimu osa meie elus. Ja see aitab saada sügavamalt aru õpetuse ‘Püha Vaim kui isik’ tähtsusest meie elus. Ainult siis, kui pakume endale õigeid mõtteid Temast, osutame Talle seda armastust, austust, usaldust ja alistumist, mis Talle kuulub.

Selle nädala õppetükki õppides valmistud hingamispäevaks, 28. jaanuariks.

Kuidas Jeesus kirjeldab Püha Vaimu

Loe Jh 16:13, 14; Jh 15:26, 27 ja Jh 14:17, 26. Millised isikule igiomased jooned Jeesus neis salmides Pühale Vaimule omistab? Mida sinu jaoks tähendab, et Jeesus nimetab Püha Vaimu aitajaks ehk lohutajaks (parakletos)?

Jeesuse sõnade kohaselt Püha Vaim juhib, räägib, kuuleb, kuulutab ja kirkastab (Jh 16:13, 14). Püha Vaim ka õpetab meid ja tuletab meile meelde (Jh 14:26). Ta on meie sees (Jh 14:17), Ta tunnistab (Jh 15:24, 26) ja Ta toob selguse (Jh 16:8). Õeldu kõlab kõrgeimal tasemel oleva isiku tegevusena, mitte aga ebaisikulise jõu omana.

Loe Jh 14:16–18. Kuidas Jeesuse töötus täitub? Kuidas ei jäeta jüngreid üksi?

Jeesus hoolib oma järelkäijatest. Ta ei taha jätta oma jüngreid vaeslasteks. Ta töötas saata Püha Vaimu. Jeesus ütleb siin eriliselt, et Ta saadab „teise lohutaja“. Sõnad, mida Jeesus siin kasutab, on tähelepanuväärsed. Ta lubas saata *teise* aitaja. Mitte *teistsuguse*. Kreekakeelne sõna „teise“ kohta on „allos“. Uue Testamendi kreeka keeles osutab „allos“ tõsiasjale, et Kristus saadab teise lohutaja, kes on numbrilises mõttes teine, kuid on sama iseloomuga, see tähendab, on Temaga samasugune. Teisiti öeldes lubas Jeesus *Kellegi, kes on nagu tema*, kes võtab sisse Tema koha, kes jätkab Tema töö tegemist meis ja kes on Tema esindaja.

See Püha Vaimu töö on aitaja ja lohutaja töö. Piibel kasutab siin kreeka keeles sõna *parakletos* (Jh 14:16), kirjeldamaks kedagi, kes on kutsutud olema toetaja, abistaja, olema meile abiks. Just nii, nagu Jeesus on isik, nii on isik ka Püha Vaim. Seda mõtet toetab tõsiasi, et Pühale Vaimule omistatakse sageli isikutunnused (vaata Jh 14:26; 15:26; Ap 15:28; Rm 8:26; 1Kr 12:11; 1Tm 4:1).

Miks on palju lohutavam teada, et Püha Vaim on isik, mitte lihtsalt mingi jõud?

Püha Vaimu isikuline ilme: I. osa

Kui loed järgnevaid salme, siis küsi endalt, kas need kõlavad nii, nagu käiks jutt mingist ebaisikulisest jõust või siiski jumalikust isikust. Rm 8:14–16, 27; Rm 15:30; IKr 2:10; Ap 8:29; 10:19, 20; 28:25.

Kas ebaisikuline jõud kostab meie eest? Kas ebaisikulisel vaimul või jõul on võime ilmutada meile Jumala saladusi? Kas ebaisikulisel mõjul on võime rääkida? Kõigil neil Piibli väidetel on hoopis rohkem mõtet juhul, kui Püha Vaim on isik, vastandina mingile ebaisikulisele jõule.

Loe läbi järgnevad salmid. Milliseid isikuomadusi need Püha Vaimu kohta esitavad? Ef 4:30; Ap 5:3, 9; IKr 12:11; Rm 15:30.

Isiksuse iseloomulikeks joonteks on teadmine (ehk arusaamine), tundmine ja tahe. Ainult isikulist olevust saab kurvastada. Ainult isikulist olevust saab petta ja talle valetada. Ainult isikulisel olevusel on oskus valida oma tahte järgi ja tal on oma tahe. Tahe on ehk üks iseloomulikemaid jooni iga isiksuse juures. Ja ainult isikulisel olevusel on võime armastada. Tõeline armastus ei ole mõeldav puhtteoreetilisel ega isikupäratul kombel. Armastus tärkab väga isiklikust kokkupuutest. Need väited isiksuse kohta näitavad, et Püha Vaim tunneb ennast, on ise teadev, oma tahtega ja oma tegevust ise määrav olevus, suuteline armastama. Ta ei ole varjutaoline jõuvool ega ebaisikuline eeterlik olek. Pühast Vaimust räägitakse sellisel isikulisel viisil sellepärast, et Jumal on ju isikuline Jumal.

„Pühal Vaimul on isikupära, muidu Ta ei saaks anda tunnistust meie vaimule ja koos meie vaimuga tunnistada, et oleme Jumala lapsed. Ta peab ju olema jumalik isik, muidu Ta ei saaks uurida läbi Jumala meeles varjul olevaid saladusi.“ – Ellen G. White, *Evangelism*, lk 617.

Kuidas mõjutab Piibli vaade, et Pühal Vaimul on isiksuse jooned, meie suhet Temaga? Mis oleks teisiti juhul, kui Püha Vaim oleks vastandina Jumalale ainult ebaisikuline jõud?

Püha Vaimu isikuline ilme: 2. osa

Meie ees olev väljakutse Püha Vaimu mõistmisel on see, et suudame Jumal Isa ette kujutada mõnevõrra materiaalselt. Evangeeliumides kirjeldatu põhjal on paljudel Jeesusestki konkreetne pilt silme ees. Ta võttis meie inimolemuse ja ilmus meile inimkujul.

Püha Vaimu aga esitatakse vägagi teistmoodi. Ta ei ole käegakatsutav, Teda on palju raskem aduda, kui Isa ja Poega.

Siit teeb mõni järelduse, et Püha Vaim on vaid ebaisikuline jõud. Nagu senini näinud oleme, ei hinda see idee õigesti Püha Vaimu olemust. Õigupoolest on Piiblis ütlusi, millel pole mõtet juhul, kui Püha Vaim oleks ebaisikuline jõud või (jumalik) vägi.

Loe hoolikalt läbi kaks järgmist tekstilõiku ja vaata, kas neil oleks mõtet juhul, kui asendaksid viitesõna Pühale Vaimule ebaisikulise sõnaga „jõud“. Miks on neis salmides mõte sees ainult juhul, kui Püha Vaim on tõepoolest isik?

Rm 15:13

1Kr 2:4

Apostlite ütlus, et „Püha Vaim ja meie oleme arvanud heaks“ (Ap 15:28), oleks mõttetu juhul, kui Püha Vaim oleks ainult vägi või isikupäratu mõju. See-eest annab see ütlus mõista, et tegu on samavõrra isikulise olevusega, nagu Isa ja Poeg.

Pealegi, kuidas saaks usklikke ristida „Isa ja Poja ja Püha Vaimu nimesse“ (Mt 28:19) juhul, kui kaks esimesena mainitud oleksid isikud, aga kolmandana mainitu seda poleks? Selle mõttest küll hästi aru ei saaks. See-eest nimetatakse kõiki kolme ühe ja sama nime osana, kellesse meid ristitakse. Seega antakse meile siin teada, et Püha Vaim on samal tasandil, nagu Jumal Isa ja Jumal Poeg.

Ellen G. White on arusaavalt märkinud, et „taevases kolmikus on kolm isikut... Isa, Poeg ja Püha Vaim“. – Ellen G. White, *Evangelism*, lk 615. Ka tema väljendab väga selgelt Püha Vaimu isikulisust.

Loe Jh 14:6 ja 17:17. Mida tõde neis salmides tähendab?

Johannese evangeeliumi võtmesõnaks on *tõde*. Meie kaasaegne arusaam tõest on sageli väga abstraktne ja teoreetiline. Läänemaailmas on seda arusaama vorminud kreeka filosoofia. Piiblis aga, eriti Johannese evangeeliumis, on tõel palju isikulisem ja erilisem tähendus: Jeesus on tõde (Jh 14:6). Jumala kirjutatud Sõna on küll tõetruu, aga Jumala tõde ülimal kujul avaldub Jeesuse Kristuse isikus. Tõene teadmine Jumalast antakse meile Jeesuses, kellest Pühakiri räägib, sest Jumal on ennast ilmutanud Tema kaudu.

Loe Jh 15:26 ja 16:13. Kuidas toimib Püha Vaim tõe Vaimuna?

Jh 16:13 öeldakse meile, et tõe Vaim näitab meile teed kogu tõesse. Ta teeb seda sellega, et juhib meid Jeesuse Kristuse juurde ning aitab meil meeles pidada, mida Jeesus on öelnud (Jh 15:26) ja meie heaks teinud. Tõde, millesse Püha Vaim meid juhib, on väga isikuline: Ta tõstab esile Jeesuse ning juhib meid elutruusse ja ustavasse suhtesse Temaga. Kui Jeesus rääkis Samaaria naisega, ütles Ta, et Jumalat tuleb kummardada vaimus ja tões (Jh 4:24). Kui palume Püha Vaimu juhtimist, siis Ta juhib meid Jeesuse juurde, kes on tee ja tõde ja elu (Jh 14:6).

Piiblis ei ole tõde midagi abstraktset ega teoreetilist, nagu see filosoofias sageli ilmneb. Tõe juurde käib sügavalt isiklik ja ustav suhe meie Looja ja Lunastajaga, keda nimetatakse „kogu tõe Jumalaks“ (võrdle 5Ms 32:4; Ps 31:6). Seega sobib Püha Vaimu nimetada „tõe Vaimuks“ (Jh 14:17; 16:13), kelle saadab meile Jumal Isa (Jh 15:26), viidates niihästi Tema isikulisele olemusele kui ka Tema jumalikkusele.

Kaldume tõest mõtlema teesidena, just nagu on loogikas tuntud mõiste *modus ponens*. „Juhul kui on A, siis on B. A on, sellepärast on ka B.“ Paljut sellest, mida mõistame tõena, mõistame kahtlemata teesidena. Kuidas sa siiski kujutad tõde ette isikuna? Jaga oma vastust hingamispäeval klassis.

Miks see oluline on?

Küsimus Püha Vaimu isikulisusest on äärmiselt tähtis ja sellel on vägagi praktiline tähendus. „Kui Ta on jumalik isik ja meie mõtleme Temast kui ebaisikulisest mõjust, siis röövime jumalikult isikult lugupidamise, austuse ja armastuse, mis talle kuulub.“ – LeRoy Edwin Froom, *Lohutaja tulek*, lk 40.

Juhul kui mõtleme Pühast Vaimust ainult kui salapärasest jumalikust jõust, mõtleme nii: *Kuidas ma saan rohkem Püha Vaimu?* Kui me aga mõtleme Pühast Vaimust kui jumalikust Isikust, küsime me: *Kuidas saab Püha Vaim rohkem minust?* Asja tuum on selles, kas sa tahad, et sul oleks Püha Vaim, või tahad sa kuuluda Pühale Vaimule? Kas paned vastu Tema mõjutusele või oled valmis röömsas kuulekuses Tema järel käima (vaata Rm 8:12–14; Gl 5:18–24)? Kas tahad kasutada Püha Vaimu oma plaanidele vastavalt või toetud sa Temale nii, et Tema võimaldab sul muutuda Jeesuse Kristusega sarnasemaks ja teha seda, mis on Temal sinu jaoks mõttes? Kas võtad tõsiselt asjaolu, et „teie ihu on teis oleva Püha Vaimu tempel, kelle te olete saanud Jumalalt“ (1Kr 6:19) ja oled valmis austama Jumalat sellega, kuidas sa elad?

Loe Rm 5:5 ja Ef 2:18, 19. Kuidas on Püha Vaim ja Jumala armastus seotud? Milline mõju on sellel sulle isiklikult ja kogudusele?

Ainult isikud saavad teadlikult valida kellegagi koostööd teha. Meid kutsutakse üles töötama koos Püha Vaimuga, kuna Ta juhib ja muudab meid nii isiklikult kui ka Jumala kogudusena. Juhul kui me ei tunnista Püha Vaimu Jumala kolmainsuse isikuks, on meil kergem Temast mitte välja teha, kurdistada oma kõrvad Tema kutsele ja paadutada süda tema elumuutvale mõjutusele. Ning kuna me oleme pattulangenud, patust rikutud olevused, kes vajavad Jumala ümbermuutvat armu, siis jäägu see meist kaugele, et jätame oma elus välja tegemata Püha Vaimu üleskutsetest. Me vajame üle kõige seda, et annaksime endast järjest rohkem Temale. Kui tunnistame, et Püha Vaim on jumalik isik, kes tahab meid kasutada, siis seisab Jumal meie kristliku kogemuse keskmes.

„Meie ei saa Püha Vaimu kasutada. Vaim peab kasutama meid.“ – Ajustate igatsus, lk 672. Mida sa arvad, mida Ellen G. White sellega mõtles? Kuidas saab Püha Vaim meid kasutada? (Vaata Fl 2:13.)

Reede, 27. jaanuar

Edasiseks uurimiseks: Loe Ellen G. White'i raamatust *Ajastute igatsus* lehekülgi 669–672, kus ta räägib Pühast Vaimust. Samuti loe raamatust *Evangelism* lk-d 613–617.

„Ja Jeesus astus nende juurde ja kõneles neile: „Minule on antud kõik meelevald taevas ja maa peal. Minge siis, tehke jüngriteks kõik rahvad, ristides neid Isa ja Poja ja Püha Vaimu nimesse ja õpetades neid pidama kõike, mida mina olen teil käskinud! Ja vaata, mina olen iga päev teie juures ajastu lõpuni“ (Mt 28:18–20). Märkad, et siis, kui Jeesus andis neile nende kutsumise ja töö, käskis Ta ristida jüngrid Isa, Poja ja Püha Vaimu „nimesse“. Ta ei öelnud Isa, Poja ja Püha Vaimu „nimedesse“, vaid ainult „nimesse“ (kreeka keeles *onoma*). See on veel üks võimas tõend meie ainsa Jumala kolmikolemusest („Kuule, Iisrael! Issand, meie Jumal Issand, on ainus“ – 5Ms 6:4.) Nii nagu käesoleva nädala õppetükis esile tõusis, ei sea keegi küsimuse alla Isa ja Poja isikulisust; miks peaks aga keegi seadma küsimuse alla Püha Vaimu isikulisuse ja isikupära? Piibel räägib, et meiega on Jumala armastav, hooliv ja lohutav ligiolu; Tema ise tegutseb meis ja meie kaudu. Täpselt selline on Püha Vaim ja just seda Ta teeb. Ning veel kaunim on teada, et selleks alaliseks kohalolijaks on samasugune isik nagu Isa ja Jeesus. Jah, raske on seda täielikult mõista. Aga mis siis? Kui me ei suuda täielikult mõista millegi nii põhilise olemust, nagu näiteks valgus või tuul, siis palju enam ei suuda me täielikult mõista Püha Vaimu olemust, eks ole?

Küsimused aruteluks:

1. Vaadake klassis läbi vastus kolmapäevasele küsimusele sellest, et tõde on isik, Jeesus Kristus. Mida see tähendab? Miks peab Jeesus olema Tõde? Kuidas saame sel viisil „tõest“ aru, ilma et tõde oleks mingid ettekirjutused või teesid?

2. Ellen G. White kirjutas: „Meil tuleb teadlik olla tõsiasjast, et Püha Vaim, kes on samamoodi isikuline nagu Jumal on isikuline, vaatab need põhjused läbi.“ – Ellen G. White, *Evangelism*, lk 616. Mida räägib see meile Püha Vaimu tegelikkusest ja kohalolust?

3. Pöördu veelkord Püha Vaimu mõne joone ja iseloomuliku tunnuse juurde, mida sel nädalal näinud oleme. Millised pakuvad sinu jaoks kõige enam lohutust? Millised tähendavad sinu jaoks kõige rohkem? Räägi klassis sellest, miks valisid just nii, nagu valisid.

4. Kellega sa meelsamini suhtled, kas ebaisikulise jõuga või isikuga? Milliseid mõtteid su vastus kaasa toob?

„Roza, viska siia pilk peale,“ ütles vanaema ja ulatas Rozale värvilise trükise. „See kutsub piibliloengutele. Peaksid minema. Saaksid ehk midagi huvitavat teada.“

Vanaema teadis, et Rozat, kes õppis õpetajaks, huvitasid religiooni-küsimused. Neiu oli aktiivne oma vanemate kirikus Poolas ja tegutses vabatahtliku noortejuhina, kuigi ta polnud ise palju vanem enda juhendatavatest noortest. Vanemad tundsid uhkust selle üle, et ta oli tegev kirikus ja mujalgi.

Roza võttis vanaema käest trükise ja vaatas lähemalt esikaanel olevaid värvilisi pilte. Ta luges kutset ja otsustas loengutest osa võtta. Teda haaras põnevus midagi teada saada.

Roza leidis vaba koha ja valmistus loengut kuulama. Loengutel kohustus ta ühe umbes temavanuse noormehega. Tuttavamaks saades kutsus noormees Rozat suvisesse piiblilaagrisse, mida kogudus korraldas. Roza otsustas minna; talle pakkus uudishimu kogudus, kes näis Piiblist nii palju teadvat.

Kui Roza seitsmenda päeva adventistide noortelaagrisse saabus, oli ta pisut ärevil, et peab olema nii paljude võõraste inimeste keskel. Kuid noormees, kes teda kutsunud oli, tutvustas teda mitmele tema oma kodulinna noorele. Rozal oli hea meel uusi sõpru saada ja peagi leidis ta, et naudib täiel rinnal nii piiblilaagri sõpruskonda kui ka Piibli uurimisi.

Kui Roza koju naases, hakkas ta igal hingamispäeval käima adventikirikus. Ta teadis, et tema ema ja isa ei rõõmusta selle üle, et ta uues kirikus käib, seepärast ei öelnud ta neile, kuhu ta laupäeva hommikuti läheb.

Kuid varsti pulbitses temast välja vaimustus selle üle, mida ta teada oli saanud, ning ta jutustas emale kõigest, mida oli piiblilaagris ja kirikus kuulnud. Ta rääkis emale, et suitsetamine on ebatervislik, ja innustas ema suitsetamisest loobuma. Roza selgitas sedagi, et oli nüüd tundma õppinud Jeesust isikliku sõbrana. „Meil ei ole vaja tunnistada oma patte üles preestrile,“ ütles ta emale. „Räägi lihtsalt Jeesusele.“

Roza vaated tegid emale muret. „Miks sa tahad tegemist teha mingi imeliku kirikuga?“ küsis ema. „Meil on täiesti hea kirik.“

„Aga need inimesed armastavad Jeesust päriselt,“ selgitas Roza. „Nad teevad Piibli järgi. Ma tahan tundma õppida, mida Jumal õpetab.“

„Kui sa jääda selle juurde, et hakkad adventistiks,“ ütles ema ohates, „siis ära oota minult mingit rahalist tuge.“

Jätkub

Ristimine ja täitumine Püha Vaimuga

Hingamispäeva pärastlõuna

Selle nädala õppeaine: Mk 1:8, Ef 5:18; Ap 13:52; Lk 11:8–10; Ap 5:32; Gl 5:16–26.

Meelespeetav tekst: „Varas ei tule muu pärast kui varastama ja tapma ja hukkama. Mina olen tulnud, et neil oleks elu, ja oleks seda ülirohkesti“ (Jh 10:10).

Kristlastena tuleb meil olla täis Püha Vaimu. Ilma Temata on meie tunnistus jõuetu ja meie kristlik elu on koorem. Meil võib olla õpetatus, andekus ja kõneosavus, kuid ilma Vaimuta ei saa me kogeda elu nii, nagu Jumal selle meie jaoks kavandas. Meil ei ole päästekindlust ja me ei tunne rõõmu, mis tuleb Issanda teenimisest. Oleme küll kristlased nime poolest, kuid nime poolest kristlane ei ole tegelikult üldse kristlane.

Jeesus aga tahab, et elaksime oma elu täies mahus. Ta tahab anda meile elu niimoodi, nagu see mõeldud on; elu, mis rahuldab ja on mõttekas, kuna selle juured on eluallikas: Jeesuses Kristuses. Tema on kogu elu Looja ning ainus tee igavesse ellu. „Mina olen tee ja tõde ja elu. Ükski ei saa minna Isa juurde muidu kui minu kaudu“ (Jh 14:6). See täius on võimalik ainult Temaga ühenduses olemise kaudu ja see saab toimuda ainult seeläbi, et Püha Vaim meie elus tegutseb.

Sellel nädalal uurime, mida on Piiblis öelda Vaimuga ristimise kohta ja mida tähendab olla täis Vaimu. Vaatleme ka mõningaid tõendeid, mis tunnistavad, et oleme tõesti täis Vaimu.

Selle nädala õppetükk õppides valmistud hingamispäevaks, 4. veebruariks.

Loe Mk 1:8 (võrdle Mt 3:11; Lk 3:16 ja Jh 1:33), Ap 1:5 ja Ap 11:16. Misugune teine pühendamistoiming käib käsikäes Vaimuga ristimisega?

Uues Testamendis on ainult seitse kirjakohta, mis räägivad Püha Vaimuga ristimisest. Neli neist on seotud Ristija Johannesega ja osutavad nelipühale. Siin anti Püha Vaim selleks, et juhatada sisse lunastusloo „viimsete päevade“ algamine.

Johannese evangeelium aga, vastandina teistele evangeeliumidele, ei kasuta Vaimuga ristimisest rääkides tulevikuvormi. Ta kasutab hoopis oleviku kesksõna, näidates, et see on midagi, mis kehtib alaliselt (vaata Jh 1:33). Sama ajavormi kasutas Johannes vaid mõni salm varem Jh 1:29s, kui ta rääkis veel ühest Jeesuse tähtsast tööst: maailma pattude äravõtmisest. Jeesuse töö sisaldab meie pattude ära võtmist ja meile Püha Vaimu andmist. Sellest kahekordsest kogemusest räägitakse ka Ap 2:38. Pärast seda, kui nende silmad olid Kristuse suhtes avanenud, said jüngrid mõlemat: pattude andestuse ja Püha Vaimu. Samast kogemusest antakse teada Ap 10:43, 44, kus räägitakse usklikest Korneeliuse kotas, ja hiljem Ap 11:16. Veega ristimist tuntakse meeleparandusristimisena (Ap 19:4). Kui kahetseme pattu ja meid ristitakse Jeesuse nimesse, siis saame ka Püha Vaimu (Ap 2:28–39).

Uues Testamendis kuuluvad Püha Vaimu saamine ja ristimine kokku. Need tähistavad meie uut sündimist. Ristimisel samastume Kristusega ja Jeesus annab meile Püha Vaimu, nii et saame elada Tema tugevuses ning kuulutada häid sõnumeid. Vaimuga ristimine ei ole sama, mis armu teine töö elu hilisemas faasis, mida mõned seostavad imeliste annetega.

1Kr 12:13 ei pea Paulus silmas nelipüha ainulaadset kogemust, vaid hoopis kõikide usklike kogemust. Ta märgib, et ühe Vaimuga oleme kõik ristitud üheks ihuks ja kõik oleme joodetud ühe Vaimuga. Paulus rõhutab ühtsust. Väga tähtis on sõna „kõik“. Paulus seob Vaimu ristimise kõikide usklike piduliku vastuvõtmisega Kristuse ihusse.

Milline on sinu enda kogemus Püha Vaimuga ristitud olemisest? Mida on Ta sinu elu suhtes mõelnud? Milline oleksid sa siis, kui Tema sinus ei tegutseks?

Loe Ef 5:18, Ap 13:52 ja Rm 8:9. Mida tähendab olla täis Püha Vaimu? Kuidas toimub Vaimuga täitumine meie elus?

Kui oleme ristitud ja kuulume Kristusele, peaksime elama Vaimu väes. Meid tuleb täita Püha Vaimuga, selleks et see toimuks. Uus Testament osutab tervele reale inimestele, keda täideti Vaimuga (Lk 1:41, 67; Ap 2:4; 4:8, 31; 9:17; 13:9). Apostel Paulus kasutab sõna *täitmine* ütlemaks, et inimene on täielikult alistunud Jumalale ja avatud Püha Vaimu mõjutusele, nii et Jumala töö saab selle isiku elus teostuda.

Juhul, kui anname ennast alkoholi mõju alla, mõjutab see meie käimist, kõnelemist ja mõtteid negatiivselt. Kui meid täidetakse Püha Vaimuga, anname oma elu iga osa Tema ümbermuutva mõju alla, et selle tulemusena meie käimine, kõnelemine ja mõtted peegeldaksid Jeesust.

Kuna Vaimu antakse „ususõnumi kuulamise tõttu“ (Gl 3:2) ja võetakse vastu usu kaudu (Gl 3:14) meie ristimisel (Tt 3:5, 6), tuleb meil otsida iga päev Püha Vaimuga täitmist. Me ei saa ära elada võimsast kogemusest, mis oli meil möödunud aastal või möödunud kuul või isegi eile. Vajame Jumala Vaimuga täitmist iga päev, sest iga päev toob kaasa oma väljakutsed.

Ap 13:52 sõnastus „said täis Vaimu“ on kreeka keeles imperfekt ehk lõpetamata ajavorm, mis tähistab jätkuvat tegevust. Sõna-sõnalt võttes tähendab see: „saada (jätkuvalt) täis“. Olla täis Vaimu ei ole ühekordne sündmus. See täitmine peab korduma nii, et iga osa meie elust täidab Tema kohalolek ja nõnda antakse meile jõudu elada nagu peaksime.

Olla täis Vaimu ei tähenda seda, et meie valdame Vaimu rohkem, vaid et Temal on ülemvõim meie üle. Ainult siis, kui usaldame kõik oma elu valdkonnad iga päev Vaimu kätte, saab Tema meid kasutada Jumala auks.

„Soovin teile tungivalt toonitada tõsiasja, et need, kelle südames usu kaudu elab Jeesus, on tegelikult saanud Püha Vaimu. Iga isik, kes võtab Jeesuse vastu oma isikliku Päästjana, saab sama kindlalt Püha Vaimu oma Nõuandjaks, Pühitsejaks, Juhiks ja Tunnistajaks.“ – Ellen G. White, *Manuscript Releases*, 14. kd, lk 71.

Jumala Sõna osutab teatud tingimustele, mis on vajalikud selleks, et Vaim meis elaks. Järgneva kahe päeva jooksul vaatame neist mõnda tähtsat.

Loe Ap 2:37, 38. Mis on esimene tingimus Püha Vaimu saamiseks?

Üks tingimus Püha Vaimu anni saamiseks on meelearandus. Jumala Sõna kuuldes ärkab meie südametunnistus ning see hakkab meid tegema teadlikuks meie tegelikust patusest ja laostunud seisundist. Tõeline meelearandus on rohkemat kui vaid kahjutunne oma patu koledate tagajärgede pärast. Tõeline meelearandus on südame ja meelega täielik muutus nii, et näeme pattu sellisena, nagu see tegelikult on: kole paha ja Jumalale vastumeelt. Ainus võimalus, kuidas kogeme tõelist meelearandust, on see, et meid puudutab Jumala armastus: „Või suhtud sa üleolevalt tema helduse ja sallivuse ja pika meelega rohkusesse ega saa aru, et Jumala heldus tahab sind juhtida meelt parandama?“ (Rm 2:4).

Loe Gl 3:14 ja Jk 1:6–8. Miks ei saa me Püha Vaimu ilma Jumala Sõna usaldamata?

Jeesus on lubanud saata Vaimu oma esindajaks. Usus võtame töötatud anni omaks. Aga siis, kui kahtleme Jumala töötuses ega usalda Tema Sõna, oleme nagu kaksipidise meelega inimene ega saa oodata, et Jumal meile midagi annab. Usk on rohkemat kui intellektuaalne nõusolek. See annab meie elule suuna, usaldab, et Jumal peab oma Sõna ega laske meil alla anda, vaatamata sellele, mis juhtub.

Loe Lk 11:8–10, 13. Miks muudab püsiv eestpalve midagi?

Jumal ei ole tõrges meile Vaimu andma. Jumal on hea ja palju heatahtlikum kui me isegi oma laste vastu suudame olla. Meie järelejätmatu eestpalve ei muuda Tema meelt. Meie palve muudab meid ning toob meid Jumala juurde. Palve ei too Jumalat alla meie juurde, vaid kannab meid Tema juurde. Meie palved väljendavad lihtsalt meie otsustavust ja need valmistavad meid anni jaoks ette.

Kuidas õppida oma palve-elus olema innukamad, usinamad ja ennastunustavamad? Miks on tähtis, et me seda kõike õpiksime?

Loe Ap 5:32. Miks on Jumala Sõnale kuuletumine Püha Vaimu saamise tähtis tingimus?

Toona – nagu nüüdki – kingitakse Püha Vaim kõikidele, kes Jumalale kuuletuvad. Piiblis käivad armastus ja kuulekus käsikäes ning tõeline usk väljendub kuulekuses. Kui usaldame Jumalat kogu südamest, kuuletume Tema korraldustele. Jeesus ütles: „Kui keegi armastab mind, küll ta peab minu sõna“ (Jh 14:23). Kuulekus on valik, mis viib Jumala tahet järgiva eluviisini, nii nagu seda Tema seaduses on väljendatud. Peame olema pidevalt sõnakuulelikud, kui tahame tunnistada Jeesust oma Issandana (Lk 6:46). 1Jh 2:4, 5 öeldakse meile, et „kes ütleb: „Mina tunnen teda“, aga ei pea tema käske, see on, valetaja ja temas ei ole tõde. Kuid kes peab tema sõna, selles on tõesti Jumala armastus saanud täiuslikuks.“ Need on kõvad sõnad, Johanneselt saame ka teada, et „kes peab tema käske, püsib Jumalas ja Jumal temas. Ja sellest me tunneme ära, et tema püsib meis – Vaimust, kelle ta meile on andnud“ (1Jh 3:24). Kui teeme seda, mida Jumal on käskinud, siis on meil meelerahu.

Loe Jd 18–21. Miks on vaja vältida kõike ebapuhast juhul, kui tahame olla täis Vaimu?

Püha Vaimu tuli ei saa edasi põleda meie elus siis, kui oleme maailma-meelsed. Püha Vaim reageerib väga tundlikult igasuguse patu olemasolule ja ilmalikkusele meie elus. Seepärast on meil vaja hoida ennast Jumala armastuses ja olla ühendatud Jumalaga palve abil, nii et väldiksime ebapuhastust ning tooksime esile väe, armastuse ja mõistlikkuse vaimu (2Tm 1:6, 7). Ainult päris otsese ja ägeda võitluse kaudu endaga võime saada sellisteks inimesteks, nagu peaksime. Mõistagi ei saa me seda teha ise; see võitlus seisneb valikus, kas allutame oma tahtmised Püha Vaimu üleskutsetele või laseme domineerida lihalikkusel. Valik on meie.

„Inimese kasulikkusel, kes on valmis loobuma egoismist ning andma võimalust töötada Pühal Vaimul oma südames ja kes pühendab oma elu täielikult Jumalale, pole piire.“ – Ellen G. White, *Ajastute igatus*, lk-d 250, 251. Kuidas rakendada need sõnad oma vaimulikku ellu?

Enesekeskne versus Kristuse-keskne elu

Loe Gl 5:16–26 ja võrdle seda Ef 5:1–9, 17–20ga. Loetle enesekeskse elu ja Vaimuga täidetud elu vahelisi erinevusi.

Inimese elu, kes ei ela Vaimus, on päris erinev selle isiku elust ja väärtushinnangutest, kes on täis Vaimu.

Enesekeskne inimene	Vaimu kontrolli all olev inimene
Igatseb seda, mis patune ja Jumalale ebageeldiv.	Igatseb seda, mis vaimulik ja meeldib Jumalale.
On patuste kirgede kontrolli all.	On Vaimu kontrolli all.
Kasutab vääriti oma vabadust ja saab patu orjaks.	On vabastatud patu ahelaist ja kutsutud vabaks Kristuses.
Ei ole kuulekas Jumala tahte.	On kuulekas Jumala tahte.
On ennasthellitav.	On ennastsalgav.
Toob esile patu vilja.	Toob esile Vaimu vilja.
Ei tunne vajadust andestuse järele ja kiitleb endast.	Tunneb vajadust andestuse järele ja kiidab Jumalat selle eest, mida Tema on teinud.

Selle inimese elu, kes on täis Jumala Vaimu, iseloomustab armastav kuulekus Jumala seadusele ning leebus ja kaastunne kaasinimeste suhtes (vaata 2Kr 5:14). Olles uuendatud meelelaadilt ja mõtlemise poolest ning saanud uue südame ja uue vaate elule, muutuvad meie väärtushinnangud ja käitumine. Me ei taha enam elada oma jõust, vaid allumises Pühale Vaimule (Gl 3:3).

Me ei saa ennast muuta. Me ei valda mingit jõudu enda muutmiseks, sest patt on liiga sügavalt juurdunud. Uuendav energia peab tulema Jumalalt. Seespoolne muutus saab olla edukas ainult Püha Vaimu ümbermuutva töö tõttu. Ainuski väline muutus – näiteks ühe või teise harjumuse parandamine – ei tee meist kristlast. Muutus peab tulema Püha Vaimu uuendatud südamest.

See on eluagene töö, töö, millel on oma tõusud ja mõõnad, kuid see on ka töö, mille Jumal lubas meis teha, kui me Temale alistume. „Olen veendunud selles, et see, kes teis on alustanud head tööd, lõpetab selle enne Kristuse Jeesuse päeva,“ (Fl 1:6).

Millises oma elu valdkonnas näed läbi löömas isekust ja enesekesksust ning millises valdkonnas näed elu, mis peegeldab Püha Vaimu tööd sinus? Mida su vastus räägib sinust ja valikutest, mida sul teha tuleb?

Reede, 3. veebruar

Edasiseks uurimiseks: Iga inimese jaoks on päris loomulik püüda oma elu kontrollida. Tavaliselt sõltume oma jõupingutustest kõige selle saavutamisel, mida suudame saavutada. Paljud inimesed saavad oma elu mööda mingi korrastatuse otsingutes, teistel on aga ebaterve hirm enesekontrolli kaotada. See inimese dilemma leiab lahenduse ainult Jumalas. Tema tahab, et sa annaksid täieliku kontrolli Talle, sinu Loojale ja Lunastajale. Tema tunneb ja armastab sind nii, nagu mitte keegi teine seda teha ei saa. See avab Temale ukse tegutseda sinu elus. Kui valid, et allutad oma tahte Jumala Püha Vaimu juhtimisele, on sul Tema üleloomulik rahu ja piiratud võimalused olla õnnistuseks kaasinimestele. Vajame oma elus soovi selle väe järele. Jumal ei suru ennast mitte kellelegi meist peale. Selleks, et olla moraalsed inimesed, peame olema vabad olevused. Selleks, et olla tõeliselt vabad Kristuses, vajame *loobumise* tajumist (see tähendab, et tahame loobuda oma vanadest patustest ja ekslikest viisidest) ning *millegi juurde jäämise* tajumist (see tähendab Püha Vaimu väe meis elamist). Tõeliselt vaba olemiseks tuleb meil tõesti alistuda Püha Vaimu kontrollile. Kuid siin pole vastukäivust. Meie vabadus seisneb vabanemises hukkamõistust ja patu väest, mis ikestab meid alati ja viib alati surma. Issandale alistudes ning valmistades teed selleks, et Püha Vaim saaks meis elada, pole me enam hukkamõistetud (Vaata Rm 8:1); enamgi veel – elame elu, mispuhul me „ei käi oma loomuse [„liha“ – varasem eestikeelne tõlge], vaid Vaimu järgi“. See on ainus tõeline vabadus, mida patune ja ekslik inimene üldse teab.

Küsimused aruteluks:

1. Osa inimesi arvab, et vabadus seisneb võimalikkuses teha seda, mida tahad, millal tahad ja kuidas seda teha tahad. Mis on kristlikust vaatenurgast sellises mõttekäigus valesti? Milline on piibellik arusaam tõelisest vabadusest? (Vaata Ps 119:45; Lk 4:18; Jh 8:34–36; 2Kr 3:17 ja Gl 5:1.)

2. Miks on oluline ennast kõrvale jätta ja pühendada oma elu täielikult Jumalale, enne kui Püha Vaim saab võimsasti meis tegutseda? Mida saab Jumal sinus teha, mistõttu saad suuremaks õnnistuseks kaasinimestele siis, kui jätad enda kõrvale ning avad oma südame Püha Vaimu tegevusele?

3. „Kristlase elu ei ole vana kohandamine või parandamine; see on inimloomuse täielik uuestiloomine. Enese minale ja patule tuleb surra ning hakata elama uut elu. Seda muutust saab teostada ainult Püha Vaim.“ – Ellen G. White, *Ajastute igatsus*, lk 172. Arutlege klassis mõtete üle, mida need sõnad kaasa toovad.

4. Võrdle enesekeskse elu tõendeid Vaimust täidetud elu omadega (vaata neljapäevases osas olevat tabelit). Arutlege oma hingamispäevakooli klassi liikmetega selle üle, kui suureks õnnistuseks on meie jaoks Vaimuga täidetud elu.

Roza käis adventkirikus edasi ja temas kasvas veendumus, et see oli koht, kus Jumal soovis, et ta oleks. Olles käinud kirikus mitu kuud, palus Roza, et teda ristitaks.

Vanemad olid vihased, kui ta neile oma otsusest rääkis. Esimest korda elu jooksul lõi isa teda. Ja ema nõudis, et ta lahuks kodust.

Roza pakkis kokku oma vähesed riided ja kooliõpikud ning lahkus vanematekodust. Ta läks elama ühte adventperesse, kes lähikonnas elas. Kaks nädalat hiljem saatis Roza ema oma õe Rozat koju kutsuma.

Tal lubati magada oma voodis, kuid ema ja isa ei toetanud teda enam rahaliselt. Stipendium tasus tema õppemaksu, aga Roza hakkas kiriku koristajaks, et tasuda toidu ja muu vajamineva eest. Ta veetis suurema osa päevast koolis ja õppis kooli raamatukogus ning läks koju ainult magama. Roza püüdis kolledži lõpetamisega omal käel hakkama saada.

Roza teadis, et ema oli tema pärast mures. „Kuidas sa kunagi abikaasa leiad?“ küsis ema. Roza teadis, mida ema silmas pidas – et Poolas polnud kuigi palju adventiste. Kuid ta toetus Jumala töotustele, et Jumal kannab tema eest igati hoolt.

Sel ajal, kui Roza ristimiseks valmistus, kohtus ta Krystoviga, ühes teises linnas elava noormehega, kes kavatses ka ristimisele tulla. Need kaks hakkasid teineteisele kirjutama ja mõne aja pärast kohtuma. Lõpuks nad abiellusid.

Krystov asus kirikutöösse ja Roza alustas oma õpetajaametit. Tema pere nägi, et noorpaar oli oma usus ja töös õnnelik ning nad leppisid tütrega ära. Roza loodab, et ühel päeval leiavad ka tema ema ja isa rõõmu Jeesuses, mida nemad Krystoviga tunnevad.

Roza on tänulik, et Jumal juhtis ta vanaema, piibliloengute brošüüri ja teda sõbralikult omaks võtnud noorte piiblilaagri kaudu Päästja juurde.

Sellel veerandaastal võid aidata veel paljudel Poola inimestel jõuda Jeesuseni sinu kolmeteistkümnenda hingamispäeva annetuse abil. Osa selle veerandaasta annetusest pakub rahalist tuge Poola Lootuse kanali programme loomiseks, mis on mõeldud just lastele ja noortele. Täname sind abi eest. Kas tead, et sul ei tule oodatagi selle veerandaasta viimase hingamispäevani, et oma eriannetus anda? Tee seda interneti kaudu veebilehel giving.adventistmission.org ja vali menüüst „13. hingamispäeva annetus“. Aitäh!

Püha Vaim ja püha elu elamine

Hingamispäeva pärastlõuna

Selle nädala õppeaine: IPt 1:14–16; Js 6:3; Hb 12:14; IKr 6:11; ITm 1:8; Ps 15:1, 2.

Meellespeetav tekst: „Aga rahu Jumal ise pühitsegu teid läbinisti ning teie vaim ja hing ja ihu olgu tervikuna hoitud laitmatuna meie Issanda Jeesuse Kristuse tulemiseks!“ (ITs 5:23).

Kerge on jääda tundetuks Jumala pühaduse suhtes ning mitte mõelda kuigi palju Jumala vihale patu ja kurjuse vastu.

Pühadus aga on Piiblis väga tähtis teema. Iga kristlase jaoks peaks olema esmatähtis taotleda pühadust, saada armastavaks ja puhtaks, nagu Jeesus. Meid kohutab õigusega hoiak „mina olen püham kui sina“. Kuid samas võime kergesti unustada, mida tähendab elada püha ja pühitsetud elu.

Jumala armastus ja Tema pühadus kuuluvad lahutamatu kokku. Ilma Jumala pühaduseta on oht, et Tema armastusest saab sentimentaalsus, tundlemine; ilma Tema armastusega oleks Jumala pühadus vali ja kättesaamatu. Mõlemad omadused – Tema armastus ja Tema pühadus – on Tema olemuse aluspõhi.

Meie pühaduse taotlemine põimub läbi Püha Vaimuga. On ju Tema nimi Püha Vaim ja Teda nimetatakse „pühaduse Vaimuks“ (Rm 1:4). Püha Vaimu nimi tuletab meile meelde, et Jumal on püha ja Jumala suureks sooviks on teha patused Tema pühaduse sarnaseks.

Sellel nädalal vaatame lähemalt seda, mida tähendab olla püha ja elada püha elu.

Selle nädala õppetükki õppides valmistud hingamispäevaks, 11. veebruariks.

Loe 1Pt 1:14–16. Miks on Jumala olemasolu pühaduse kõige suuremaks motiveerijaks? Mis innustab sind elama püha elu? Mida tähendab, et Jumal on püha?

Populaarne on rõhutada Jumala armastust, samas aga eirata Tema pühadust. Jah, Jumal on armastus, kuid Piiblis seotakse pühaduse mõiste Jumala nimega sagedamini kui ükski teine omadus (Ps 8:19; Js 40:25, Jr 51:5; Hs 39:7; Ilm 4:8). Pühadusega kirjeldatakse Tema olemuse puhtust ja moraalset täiuslikkust. Jumala pühadus tähendab, et Ta on täiuslikult hea ja täiesti vaba kurjusest. Jumala pühadus on Tema muude omaduste täiuslikkus.

Kui Jumal oleks kõikvõimas (piiramatult võimas), kõiketeadja (täiuslik ja lõplik teadmine) ja kõikjalolev (igal pool olemas), aga kui Ta ei oleks püha, oleks Ta õigupoolest võim, kelle olemasolu hirmutaks meid. Tema aga on Jumal, keda peaksime armastama.

Jumala vägi on püha vägi. Tema halastus on püha halastus. Tema tarkus on püha tarkus ja Tema armastus on püha armastus. Selles mõttes on pühadus kõige lähedasem kõigist teistest sõnadest, millega jumalikkust väljendatakse, sest see osutab otse Jumala olemusele. Eitada Jumala püha olemuse puhtust on võib-olla isegi hullem kui eitada Tema olemasolemise. Viimatinimetatu ütleb, et Teda ei ole olemas, esimesena nimetatu teeb Temast ebameeldiva, lausa põlastusväärse jumala.

Jumala pühadus tähendab, et Tema ja patt on lahus ning Ta on terve-nisti pühendunud tegema head, mida Ta esindab. Teisiti öeldes tähendab pühadus nii suhete kvaliteeti kui ka moraalset kvaliteeti. See sisaldab patust lahku löömise ja täieliku pühendumise Jumala kuulsusele.

Js 6:3 ja Ilm 4:8 kirjeldatakse Jumalat sõnadega „püha, püha, püha“. Siis, kui Piibli kirjutajad tahtsid rõhutada midagi, mis on tähtis, kordasid nad sõna, et tõmmata öeldavale meie tähelepanu. Jeesus tõmbab meie tähelepanu öeldu tähtsusele näiteks siis, kui kordab sõna „tõesti, tõesti“ (Jh 5:24; 6:47; jne) või „Jeruusalemm, Jeruusalemm“ (Mt 23:37) või kordab nime, näiteks „Marta, Marta“ (Lk 10:41). Jumala kõikidest tunnustest nimetatakse ainult Jumala pühadust kolm korda järjest. See näitab, et midagi on ülimalt tähtis. Jumala olemus on tõepoolest püha. Tema on puhas ja hea.

Kui palju peaksid sa õigusega hirmu tundma juhul, kui meie kõikvõimas Jumal ja Looja ei oleks püha ja armastav? Mida räägib su vastus selle kohta, miks peaksime olema väga tänulikud, et Jumal on see, kes Ta on?

Pühaduse olemus

„Mida lähemale sa tuled Jeesusele, seda puudulikumana endale näid, sest sinu nägemisvõime muutub teravamaks ning sinu puudused on selgesti nähtavad ja ilmses vastuolus tema täiusliku olemusega. See tõendab, et Saatana meelitused on kaotanud oma jõu, et Jumala Vaimu elustav jõud sind äratab.“ – Ellen G. White, *Tee Kristuse juurde*, lk-d 64, 65.

Loe Ef 1:4; 5:25–27 ja Hb 12:14. Mis on Jumala eesmärk kõikide oma inimeste jaoks ja koguduse jaoks?

Pühadus on ühtaegu nii Jumala and kui ka korraldus. Seetõttu peak-sime selle pärast palvetama ja otsima selle igapäevast avaldumist. Püha-dus on Vaimu vili, mis ilmneb meie elus siis, kui käime Vaimu kaudu koos Kristusega iga päev (Gl 5:16, 22, 25). Ühesõnaga, pühadus on Kristuse sarnasus. See tähendab kuulumist Jeesusele ning elamist Tema lapsena (armastavas kuulekuses ja usalduses) nii, et muutume Temaga järjest sarnasemaks. Pühaduse põhitähendus märgib eraldamist, Jumala erilise teenimise jaoks lahus hoidmist. Teisest küljest märgib pühadus ka tõeli-selt omaks saanud moraalselt ja vaimulikku kvaliteeti, just nimelt seda, mis on õige ja puhas Jumala silmis. Mõlemad küljed on vaja hoida koos.

Uues Testamendis nimetatakse usklikke pühadeks nende ainulaadse sõpruse tõttu Jeesusega, mis eraldab nad erilise eesmärgi nimel. Pühaks olemine ei tee neid eetiliselt täiuslikuks ja patutuks, vaid muudab neid nii, et neis saab alguse puhas ja püha eluviis (võrdle 1Kr 1:2, kus Paulus nimetab korintlasi pühadeks ehk pühitsetuiks, ehkki nad ei ole patuta ja täiuslikud). Usklikke manitsetakse taotlema pühadust, ilma milleta ei saa keegi Issandat näha (Hb 12:14). Jumal võtab algusest peale iga uskliku vastu täiuslikult, ometi on meie kasvamine pühitsuses eluaja pikkune protsess ning alati on vaja sirutuda edasi, et saaksime järjest rohkem muudetud Tema laitmatu näo järgi, kes meid päästis.

Püha olemise ja ikka veel pühaduse taotlemise vahel valitseb pinge. Kuidas taotleme pühadust teistmoodi siis, kui teame, et me juba kuu-lume Jumalale ja Tema võtab meid vastu meie heaks toodud Jeesuse ohvri pärast?

Pühitsuse toimepanija

Mida räägivad meile pühadusest 1Kr 6:11, Tt 3:5 ja Hb 13:12?

Meie pühitsemine viiakse täide usu tõttu (Hb 11:6) Püha Vaimu väe läbi (2Ts 2:13, 1Pt 1:2). Apostel Paulus kirjutab: „Kuid teie olete puh-taks pestud, te olete pühitsetud, te olete õigeks tehtud Issanda Jeesuse Kristuse nimes ja meie Jumala Vaimus“ (1Kr 6:11). Jeesus paneb meis alguse eluaegsele kasvamisele pühaduses, toob meis esile Vaimu vilja. Meie muutumise tema sarnaseks „teeb Issand, kes on Vaim“ (2Kr 3:18)

Loe Gl 5:16, 17. Mida Paulus meile nendes salmides ütleb?

Selles võitluses kutsutakse meid kinnitama oma silmad „Jeesusele, usu alustajale ja täidesaatjale“ (Hb 12:2). Liiga sageli oleme oma religioonis enesekesksed. Pöörame liiga palju tähelepanu oma võitudele ja oma kao-tustele, aga mitte Jumalale, kes ainsana saab meile anda võidu patu üle. Kui Püha Vaim aitab meil vaadata Jeesusele, siis ei ole meil soovi pattu teha ning kõrvale jääb kõik see, mis meid väga kergesti takerdab (Hb 12:1). Kui aga keskendume oma pattudele ja vajakajäämistele, vaatame endale, mitte Jeesusele. See põhjustab hõlpsasti lüüasaamise, kuna oma ebaõnnestumisi vaadates kaob julgus väga kergesti. Jeesusele vaadates aga saame julgustatud ja suudame elada võidukalt.

Kui keegi sinult küsiks: „Kuidas ma saan võidu patu üle, nagu mulle Piiblis tõotatud on?“, siis mida vastaksid ja miks? Jaga oma vastust hingamispäeval klassis.

Pühaduse mõõdupuuks on Jumala seadus

Teame, et Jumal kutsub meid üles pidama Tema käske. Tõuseb aga küsimus, miks peaksime pidama Tema käske, kui need ju ei päästa meid? Vastus peitub pühaduses.

Loe Rm 7:12 ja 1Tm 1:8. Milliseid omadusi kasutab Paulus seaduse kirjeldamisel? Kuidas peegeldab seadus Jumala iseloomu?

Seadus on püha, õige ja hea. Need kolm tunnust kuuluvad õigusega ainult Jumalale. Seega on seadus Jumala iseloomu väljendus.

Elada Vaimust täidetud elu tähendab seda, et elame Jumala seaduste kohaselt. Seadus on Tema pühaduse muutumatu mõõdupuu. Tase, mille seadus kehtestab, muutub sama vähe kui Jumal ise. Jeesus kinnitas, et Ta ei tühistata seadust, vaid täidab iga osa sellest (Mt 5:17–19). Seaduse täitmine ei ole käsumeelsus; seaduse täitmine on ustavus. Seadus ei päästa meid. Ei saa seda iialgi teha. Käsk pole mitte kunagi meie pääsetee. Küll aga on see päästetute jalgte. Seadus on nii-öelda king, milles meie armastus astub ja end väljendab. Just seepärast sai Jeesus öelda vägagi tähelepanuväärsed sõnad, et kui „ülekohus võtab võimust, jahtub paljude armastus“ (Mt 24:12). Armastus kahaneb siis, kui seadust ei hinnata.

Loe Rm 13:10 ja Mt 22:37–40. Miks on armastus seaduse täitmine?

Üheaegselt sellega, et pühaduse mõõdupuuks ja tasemeks on Jumala seadus, on Tema pühaduse südameks armastus. Armastus on vastus Jumala päästvatele tegudele ja see avaldub ustavuses. Sa ei saa olla Jeesuse hea jänger ilma selleta, et oleksid kohusetundlik ja armastav käsupidaja. Ilma armastuseta on küll võimalik pidada seaduse kirjatähte, kuid ilma käsku pidamata ei ole võimalik osutada tõelist armastust. Tõeline armastus igatseb olla ustav. Armastus ei tühistä käsku. Armastus täidab käsku.

Miks on seadus meie jaoks Jumala armastuse väljendus? Kuidas on armastus ja kuulekus omavahel seotud?

Loe Ps 15:1, 2; Ef 4:22–24 ja 2Tm 2:21. Mida siin pühadusest räägitakse?

Pühadus on Jumalaga õnneliku sõpruse üle rõõmu tundmise eeldus. See on eeldus, et Jumal saab meid kasutada. Teame ütluse: „Külvad teo, lõikad harjumuse; külvad harjumuse, lõikad iseloomu!“ tõele vastavust. Ja võime lisada: „Iseloom on saatus.“

Ainus, mille endaga taevasse kaasa võtame, on meie iseloom.

Uute harjumuste ja uute iseloomujoonte arendamine ei ole ju enda jõupingutuste kaudu enda pühitsemine. Harjumuste moodustamine on tavaline viis, kuidas Püha Vaim juhib meid pühaduses. Harjumused on meie kristlikul elurännakul vajalikud, eriti need harjumused, mis kasvavad seoses selliste piibellike voorustega, nagu pikk meel, armastus, ustavus, headus, tasadus, rahulikkus, enesevalitsus.

Kui Püha Vaim on täitnud meie südame, oleme Jumala suhtes kahtlemata aktiivsed. Aga liiga sageli unustame, et Jumal on see, kes meid pühitseb ja kes lõpetab selle hea töö, mille Ta meis on alustanud (Fl 1:6). Mõnikord oleme nii hõivatud igasuguste tööde tegemisega Jumala jaoks, et unustame nautida Temaga palves koos olemise aega. Kui oleme palvetamise jaoks liiga hõivatud, oleme tegelikult liiga hõivatud, et olla kristlased.

Võib-olla teevad meie teadmised ja edu meid nii enesekindlaks ja ennastusaldavaks, et võtame endastmõistetavalt oma võimeid ja suurepäraseid programme ning unustame, et Kristusest lahus olles ja ilma Püha Vaimuta ei suuda me midagi teha.

Aktiivsus ei ole pühadus. Võib olla inimesi, kes mõtlevad, et nad on Issandale teinud suuri tegusid, aga tegelikult ei ole nad üldse Teda järginud. „Paljud ütlevad mulle tol päeval: „Issand, Issand, kas me ei ole sinu nimel ennustanud ja sinu nimel kurje vaime välja ajanud ja sinu nimel teinud palju vägevaid tegusid?““ (Vaata Mt 7:22, 23). On suur vahe, kas olla Jumala poolt kutsutud või olla agar midagi Jumalale tegema. Juhul, kui me ei ole esmalt võtnud vaikset aega, et Jumala kutset kuulata, on oht, et juhime ise neid tegusid, mida teeme. Kuid siis, kui meie töö ei lähtu jumalikust kutsest, ei kaasne tööga jõud, pole väge, pole rahu ega kestvat õnnistust. Meie isikliku pühaduse puhul on suurimaks vajaduseks kvaliteetaeg koos Jumalaga, mil kuulame Tema häält ja võtame vastu uut jõudu Tema Sõnast nii, nagu Püha Vaim juhib. See annab meie tööle märgatava mõjuvuse ja veenva väe.

Reede, 10. veebruar

Edasiseks uurimiseks: Loe Ellen G. White'i raamatust *Kristuse tähendamissõnad* peatükki „Haputaigna sarnane“, lk-d 95–102.

Kuidas me üldse hakkame aduma Jumala pühadust, kui meie olemus on pattulangenud ja rikutud ning Tema oma on kompromissitult püha? Tema pühadus eristab Ta ainsana lahus olevaks patu ja surma maailmast, mida meie inimestena kogeme. Ometi on hämmastavaim punkt just selles, et Jumal pakub meile võimaluse osa saada Tema pühadusest. See see ongi – lepingusuhe Temaga. „Räägi kogu Iisraeli laste kogudusega ja ütle neile: Olge pühad, sest mina, Issand, teie Jumal, olen püha.“ (3Ms 19:2). Või, nii nagu Pauluse kiri heebrealastele ütleb: „Vaata, päevad tulevad, ütleb Issand, mil ma sõlmin Iisraeli kojaga ja Juuda kojaga uue lepingu... Sest see leping, mille ma teen Iisraeli kojaga pärast neid päevi, ütleb Issand, on niisugune: Ma annan oma seadused nende mõistusesse ja kirjutatan need nende südamesse ja ma olen neile Jumalaks ja nemad saavad mulle rahvaks“ (Hb 8:8, 19). Neis salmides näeme seost pühaduse, lepingu ja seaduse vahel. Me ei saa olla pühad, kuuletumata Jumala seadusele, ja me kuuletume Tema seadusele ainult siis, kui Tema ise, püha Vaim, kirjutab Tema seaduse meie südamesse ja meelde. Meil on püha eesõigus saada „osa tema pühadusest“ (Hb 12:10), mida väljendame armastava kuulekuse kaudu Tema seadusele.

Küsimused aruteluks:

1. Vaadake klassis läbi vastused teisipäevase osa lõpus esitatud küsimusele selle kohta, mida sa ütleksid kellelegi, kes küsib, kuidas väljendusid patu üle võidu saamise töötused just tema elus. Mida sa ütleksid?

2. Mida tähendab, et Jumala seadus on kirjutatud meie südamesse ja meelde? Miks erineb see sellest, kui seadus on kirjutatud ainult kivilaudadele?

3. Kui mõtled Jumala pühadusele, siis millele sa mõtled? Lase klassis igal inimesel rääkida, milline näeb nende meelest välja Jumala pühadus. Mida Jeesus meile Jumala pühadusest ilmutab?

4. Mis on meie pühaduse aluseks? Kuidas pühaduseni jõuda?

5. Selle nädala kolmapäeval oli õppetükis väide: „Seadus ei päästa meid. Ei saa seda ialgi teha. Käsk pole mitte kunagi meie pääsetee. Küll aga on see päästetute jalgte.“ Kuidas aitab see väide meil aru saada, mis osa on seadusel kristlaste pühitsemisel, kelles Püha Vaim tegutseb?

Hannele rebis lahti oma onutütre kirja ja hakkas lugema. „Olen andnud oma elu Jeesusele,“ kirjutas onutütar. Mida see tähendab? arutles Hannele. Hannele oli mõne korra käinud pühapäevakoolis, kuid polnud kunagi kuulnud, et keegi oleks oma elu andnud Jeesusele.

Hannele igatses samasuguse kogemuse järele, kuid ei teadnud, kuidas koos Jumalaga olla. Ta käis mitmes erinevas kirikus ja võttis osa noortetegevusest, kuid ei leidnud seda, mida onutütar oli kirjeldanud. Hannele ostis Piibli ja luges selle läbi; ta tegi seda, mida tema meelest kristlased tegid, kuid ometi tundis ta vaimulikku nälga.

Kui Hannele oli ülikooli lõpetanud, kolis ta Soome pealinna Helsingisse. Seal kohtas ta oma tulevast abikaasat. Hannele kutsus teda endaga kirikusse kaasa, lootes, et mees leiab Jumala ja näitab siis ka talle, kuidas Teda leida. Kuid nii ei läinud.

Abielupaarile sündisid lapsed ja elu muutus tegusaks. Hannelel oli kõik, mida ta soovis – välja arvatud Jumal. Jätkates kirikute külastamist, palvetas ta: „Issand, ma ei suuda Sind leida. Palun, aita mind.“

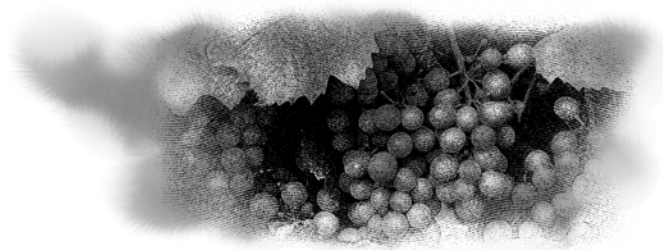
Hannele teismeline tütar otsustas õppida vahetusõpilasena aasta Austraalias. Murelik Hannele palvetas, et tütar leiaks hea perekonna, kelle juures elada – ja ta leidis. „Nad olid imelised!“, ütles Hannele hiljem. „Pereisa Greg aitas meil seada sisse arvutiside, et vahetult suhelda. Kui me nii viisi vestlesime, õppisin Gregi tundma ja rääkisin talle oma Jumalaotsingutest. Tema rääkis, et oli triivinud eemale oma lapsepõlveaegsest kogudusest, kuid pakkus välja mõtte, et ma loeksin tema lemmikraamatut, Ajastute igatsust. Leidsin selle raamatu internetist ja lugesin. See muutis mu elu! Lugesin seda uuesti ja sel korral võrdlesin oma Piibliga. Lõpuks tajusin, et olin leidnud vastused oma küsimustele ja astunud Jumalale palju ligemale.“

Gregi isa oli kunagine misjonär, kes vastas Hannele küsimustele Jumala kohta. Tema ütles Hannelele, et oli seitsmenda päeva adventist, kuid Hannele polnud sellisest rühmitusest kunagi kuulnud. Gregi isa selgitas, et adventistid peavad Piibli hingamispäeva ja ootavad Jeesuse taastulekut. Hannele abikaasa otsis internetist selle kiriku üles ja Hannelet kinnitas see, mida ta luges.

Greg rääkis Hannelele ka adventistide telejaamadest, mis on internetis saadaval. Naine vaatas mitut saadet ja tundis rõõmu, et tema elu muutus paremaks.

Jätkub

Püha Vaim ja Vaimu vili

Hingamispäeva pärastlõuna

Selle nädala õppeaine: Jh 15:1–11, Gl 5:22, 1Kr 13. ptk, Rm 14:17, Ef 5:9; Mt 5:5.

Meelespeetav tekst: „Aga Vaimu vili on armastus, rõõm, rahu, pikk meel, lahkus, headus, ustavus, tasadus, enesevalitsus – millegi niisuguse vastu ei ole Seadus“ (Gl 5:22, 23).

Vaimu vili on kristlase elu tõeline olemus. Apostel Paulus loetleb küll selle vilja üheksa erinevat tahku, kuid igal juhul on tegu ühe viljaga ja seda tuleb näha tervikuna. Vaimu vili ei räägi meile, mida üks inimene võib olla suuteline Jumala heaks tegema vaimuandide ja talentide abil. See näitab hoopis, kuidas see inimene Jumalale elab. See räägib sellest, kes inimene on. Kõik need voorused, mida Gl 5:22, 23 loetletakse, on Jeesusel Kristusel. Seega on Vaimu vili Jeesuse Kristuse elu meie sees, mis saab võimalikuks Püha Vaimu väe läbi.

Vaimu vili ei ole midagi sellist, mille saavutame puhtalt inimlike jõupingutustega. Mõnd samasugust voorust on võimalik tekitada ja välja näidata oma tahtejõu harjutamise abil. Kuid see ei ole seesama, mida Püha Vaim meis teeb. Pane kõrvu päris puuvili ja vahast puuvili – me ise toodame justkui vahast puuvilja. Vahast puuviljad on tehislikud. Eemalt vaadates näivad need vägagi ilusad, kuid maitse on palju halvem kui päris puuviljal. Päris puuvili ei ole kätega valmis tehtud. See kasvab välja sõprusest. Siis, kui püha Vaim ühendab meid Jeesusega Tema kirjutatud Sõna kaudu, hakkavad Tema iseloomuomadused ilmnema meiegi elus.

Selle nädala õppetükki õppides valmistud hingamispäevaks, 18. veebruariks.

Viljakandmise tingimus

Loe Jh 15:1–11. Miks saab vili esile tulla ainult elava suhte tõttu Jeesusega, viinapuuga? Miks on Jeesusesse jäämine nii tähtis? Kuidas elame püsivalt Temas?

Esimene saladus ehtsa kristliku vilja kandmiseks on Kristusesse jäämine. Lahus Kristusest ei saa me tekitada ehtsat vaimulikku vilja. Vaimu vili pole midagi väljastpoolt peale pandut, vaid on meie sees oleva Kristuse elu tulemus. Jh 15:1–11 ütleb Jeesus meile, et viljakandmine on Kristuse, viinapuu, elu tulemus, mis voolab läbi usklike, okste. Viljakandmine on Jumala töö Jeesuse Kristuse kaudu.

Uskliku kohustuseks on jääda Kristusesse. Kui Kristus on püsivalt meie mõtetes, saab Ta nähtavaks meie tegudes. Jeesus elab oma elu meis. Elu, mida elas Kristus, loob end taas meis selles mõttes, et me peegeldame Tema iseloomu.

Vaimu vili on Jeesuse iseloom, mille Püha Vaim Kristuse järelkäijas tekitab. Siis kui Kristus meis elab, käime me „Vaimus, siis me ei täida lihalikke himusid“ (Gl 5:16).

Jeesus sõnade kohaselt: „Nõnda siis kannab iga hea puu head vilja, aga halb puu halba vilja. Hea puu ei või kanda halba vilja ega halb puu kanda head vilja“ (Mt 7:17, 18). Hea vili on meie ja Jeesuse vahelise püsiva sõpruse – mis toimub Püha Vaimu kaudu – loomulik saadus. Kui teeme koostööd Vaimu sisimate ergutustega, saab meie elus ilmseks Vaimu vili. Meie iseloom muudetakse selliseks, mis peegeldab Jeesuse Kristuse iseloomu selles, mida teeme, ütleme ja isegi mõtleme. Püha Vaim annab meile jõu elada võidukalt ja arendada voorusi, mis iseloomustavad neid, kes on Jumala lapsed.

2Tm 3:5 kirjeldab apostel Paulus inimesi, „kellel on küll jumalakartuse nägu, aga kes on salanud selle väe“. Milline erinevus on religioosse elu ja sellise elu vahel, mida täidab Püha Vaim? Kuidas võime teada, kumba elu me ise elame?

Loe Gl 5:22 ja 1Kr 13. ptk. Miks on esimeseks ja peamiseks Vaimu vilja tahuks armastus? Kuidas mõjutab armastus selle vilja kõiki teisi tahke?

Armastus juhib määravalt ja kroonib Vaimu vilja erinevaid tunnustusi ning läbib kogu vilja. Teatud mõttes saab kõiki teisi loetletud omadusi vaadelda armastuse eri ilmetena. Kuna Jumal on armastus (1Jh 4:8), on suurimaks kristlikuks vooruseks armastus (1Jh 4:8). Jumala armastus on iga muu headuse alus ja läte. Jumala armastus valatakse meie südamesse Püha Vaimu kaudu (Rm 5:5). Armastus on tõendiks, et oleme Jumala lapsed.

Selline armastus on palju enamat kui lihtsalt tundepalang. Seda ei tekitata inimliku jõupingutusega. See tuleneb sellest, et Kristus elab meis alaliselt. Selline armastus on rikkalik ja pälvimatu. Ainult sellisel armastusel on jõud muuta. Loomult küll hella, aga ometi tugevana juhib jumalik armastus patuse meelt parandama ning äratab igatsuse millegi parema järele. Armastusel on jõud ühendada isegi need, kes eelnevalt olid vaenlased (Lk 6:27, 28, Rm 5:8). Selle tõttu, et me üksteist armastame, saab maailm teada, et kristlased on tõepoolest Jeesuse Kristuse järelkäijad (Jh 13:35). See armastuse vili paneb kristlased ilmutama mõistmist ja tundlikkust kaasinimeste suhtes.

On huvitav, et 1Kr 13. peatüki meisterlik armastuse kirjeldus paikneb peatükkide 12 ja 14 vahel. Need kaks peatükki käsitlevad Vaimu vilja. 13. peatükk aga räägib armastusest: Vaimu viljast. Isegi silmapaistvaimad anded ei ole ilma armastuseta midagi. Vaimu anded ilma Vaimu viljata on jõuetud ega too esile seda õnnistust, mis Jumalal plaanis. Armastus on aga liim, mis seob kõik teised Vaimu vilja voorused tervikuks ja annab eheduse kõigele, mida teeme.

Kus puudub sinu elus armastuse tämber? Palu Pühal Vaimul täita sind armastusega nende inimeste vastu, kellega sul igapäevaselt tegemist on. Pea meeles, et Jumal armastab ka meid kaasinimeste kaudu. Kuidas saad kaasinimestele armastust ilmutada? Kuidas mõjutab armastus muid voorusi, mida Vaimu viljas nimetatakse?

Rõõm, rahu ja pikk meel

Rm 14:17 kõlab nii: „Jumala riik ei ole ju söömine ega joomine, vaid õigus ja rahu ja rõõm Pühas Vaimus.“ See tähendab, et rõõm on armastuse vastus Jumala õnnistustele ning Tema suurele halastusele ja andestusele.

Inimliku rõõmu puhul on aga sageli tähelepanu keskpunktis maised asjad ja rõõmu mõjutavad meid ümbritsevad tingimused. Selle rõõmu tähelepanu keskpunktis, mille juured on Vaimu viljas, on aga Jumal ja see, mida Tema meie heaks on teinud. Selle põhjuseks ei ole ümbritsevad olukorrad. Meil kui Jumala rahval tuleb olla rõõmus. See ei tähenda, et meil tuleks kogu aeg naerusui olla, ehkki sõbralik naeratus väljendab palju. Kuid meie usaldus Jumalasse annab meile rikkalikult põhjust sõnul väljendmatu rõõmuga rõõmustada selle üle, mida Ta meie heaks on teinud ja mis teeb. Vaimulik rõõm on toimeka usu tagajärg.

Loe Jh 14:27 ja seejärel Rm 14:17. Kuidas on rahu seotud Püha Vaimu tööga?

Rahu kestab kauem kui rõõm. Rahu tuleb siis, kui oleme usu läbi õigeks mõistatud meie Issandas Jeesuses Kristuses (Rm 5:1). Kui oleme rahu Jumalaga, ajendab Püha Vaim meid olema rahulikud ja kannatlikud kaasinimeste suhtes. Kuna rahu Jumal (Fl 4:9) on Püha Vaimu kaudu meiega, ei ole me kaasinimeste suhtes kättemaksuhimulised ega tülitsejad. Me püüame hoopis elada igäuhega nii rahumeelselt kui võimalik (Rm 12:18).

Loe 2Pt 3:9. Kuidas peegeldab pikk meel Jumala iseloomu?

Pikk meel ei ole inimestel ülekaalus olev iseloomujoon. See tähendab kaasinimeste või olukordade tasa ja targu talumist isegi siis, kui kõik ei suju viperusteta. Sest ka rasketes katsumustes ei ole me üksi. Jumal annab meile Püha Vaimu kaudu jõudu ja kasvatab kannatlikkust, mis on lõpuaja usklike iseloomustav tunnus (Ilm 14:12). Ainult need, kelle silme ees on väärtuslik siht, saavad olla pikameelsed.

Rõõm, rahu ja kannatlikkus. Kui palju sellest viljast koged sa oma elus? Millises valdkonnas neist tuleb sinus rohkem tööd teha?

Loe 1Kr 13:4. Miks köidab ehe lahkus nii positiivselt kaasinimesi? Kus näed Jumala lahkust inimkonna kohtlemisel?

„Lahkus, hellus“ on sõna, mida sageli kasutatakse selle kirjeldamiseks, kuidas Jumal inimesi kohtleb. Lahkus kirjeldab sedagi, kuidas kohtleme kaasinimesi nende ebaõnnestumistes. Jumal võiks olla meie vigade suhtes küllalt järsk. Ometi kohtleb Ta meid nagu armastav isa õpetatavat last (Ho 11:1–4). Võib-olla häbistab kõige sagedamini just lahkusetus meie kristlikku tunnistamist ja tegevust. Lahke olemine ei võta raha, aga see saab avada ukse teise inimese südamesse. Ükskõik, kui kindlasõnalised peame olema noomimisel, meil ei ole vaja muutuda kaasinimeste kohtlemisel lahkusetuks, mistahes ka nende vead ja probleemid oleksid. Iseloomuõilsust tähistabki ehk kõige paremini see, kui noomitakse lahkeks jäädes.

Loe Ef 5:9. Mis käib selles salmis headusega kaasas?

Headus on armastus tegevuses. Headus, mis võrsub Vaimu viljana, sisaldab ka häid töid ja tegusid. Kaasinimesed näevad headust praktilistes armastustegudes. Kui Püha Vaim meis elab, voolab kindlasti headust välja inimestele, kellega kontakteerume.

Loe Gl 5:22. Miks on Jumalaga kristlikult elurada käies tähtis olla usaldusväärne ja ustav?

Siin on jutt iseloomu ustavusest ja käitumisest, mis tuleb esile Püha Vaimu tõttu. Ustavus tähendab usaldusväärset ehk usaldatav olemist. Need, kes on ustavad, teevad seda, mida nad lubavad teha. Ustavus iseloomustab Jeest Kristust, keda nimetatakse „ustavaks tunnistajaks“ (Ilm 1:5) ja Jumal Isa, kes peab oma töotusi ning on ustav selles, mida teeb (1Kr 1:9; 10:13; 1Ts 5:24; 2Ts 3:3). Ustavad olles peegeldame oma elus Jumala kuju. „Jutt ei käi mitte suurtest tulemustest, mida saavutame, vaid ajenditest, miks me midagi teeme – Jumal ees on neil kaalu. Tema tasub headuse ja ustavuse eest, mitte aga kordasaadetud suurte tegude eest.“ – Ellen G. White, *Tunnistused kogudusele*, 2. kd, lk-d 510, 511.

Tasadus ja enesevalitsus

Loe GI 5:23 ja Mt 5:5. Miks on alandlikkus ehk tasadus kristliku juhi puhul väga tähtis?

Tasadus ehk alandlikkus ei tähenda nõrkust. See ei ole argus ega juhtimise puudumine. Hoopis vastupidi – Mooses nimetati alandlikemaks kõigist inimestest maa peal (4Ms 12:3) ja ometi oli ta Jumala rahva võimas juht. Alandlikud inimesed ei ole tormakad, riikad ega isekalt ründevalmid. Nad hoopis teenivad leebes meelsuses. Alandlikkus on väline ilming sisemisest usust ja usaldusest – muidugi mitte endasse, vaid Jumala väesse, mis meis tegutseb. Tihtilugu on häälekate, tormakate ja esiletükkivate inimeste peidus pooleks ebalus ja hirmud.

Loe GI 5:23 ja Õp 16:32. Mis häda meid siis tabab, kui me ei harjuta enesekontrolli? Millised õnnistused saame juhul, kui ennast kontrollime ja oma elus mõõdukad oleme?

Vaimu vilja viimane tahk on mõõdukus ehk enesevalitsus. Siin tuleb meil kõigil olla ettevaatlikud, sest kes ei võitleks ühes või teises vallas enesevalitsemisega? Enne, kui keegi võib valitseda linna, kogukonda või kogudust, peab ta olema võimeline kontrollima oma meelsust. Tõeline mõõdukus pole ainult söömise ja joomise kontrolli all hoidmine, vaid oma elu iga osa kontrollimine.

Kõik seninimetatud tahud on ühe Vaimu vilja osad. Kui Piibel kirjeldab Jumala tööd meie elus, paigutab ta pühaduse eetilised küljed ettepoole karismaatilistest andidest. Kristuse sarnasus kõikides oma tahkudes on uskliku elu tegelik sisu. Kuna Vaimu vili on igas maailmanurgas elavate usklike ühine eraldusmärk, toob see esile Tema koguduse silmaga nähtava ühtsuse.

Mõtle oma elu valdkondadele, kus sul tuleb ennast rohkem valitseda. Võib-olla kontrollid end rohkem ühes valdkonnas, kuid vähem teises? Miks on tähtis Jumala jõu abil kontrollida kõiki valdkondi? Jaga oma vastust hingamispäeval klassis.

Reede, 17. veebruar

Edasiseks uurimiseks: „Nüüdisaegses kõnepruugis võiks Gl 5:22, 23 kõlada umbes nii: Vaimu vili on hell, armastusväärne meelelaad, sädelev vaimsus ja rõõmus meeleolu, meelerahu ja rahulik käitumisviis, väljapeetud kannatlikkus provotseerivate asjaolude ja kannatust proovile panevate inimeste korral, mõistev pilk ja taktitundeline abivalmidus, suuremeelne otsustus ja suur hing heategevuses, lojaalsus ja usaldusväarsus kõigis olukordades, alandlikkus, mis teiste pärast rõõmustades unustab enda, kõigis asjus vaos püsimine ja enesekontroll, mis paneb i-le punkti. Sedalaadi iseloom on Vaimu vili. Rõhk on sõnal 'vili'. Jutt käib millestki, mida ei saavutata püüdmisega, vaid elamisega; mitte muretsemisega, vaid usaldamisega, mitte tegudega, vaid usuga.“ – S. Chadwick Arthur Walkington Pink'i raamatus *The Holy Spirit* (Bellingham, Wash.: Logos Bible Software, n.d.), 30. ptk.

„Kui tõearmastus on su südames, siis sa räägid tõe. Sa räägid õnnistatud lootusest, mis sul on Jeesuses. Kui su südames on armastus, siis sa otsid võimalusi kinnitada ja üles ehitada oma vendi pühimas usus. Kui poetatakse sõna, mis kahjustab sinu sõbra või venna iseloomu, siis ära julgusta tagant seda öelat juttu. See on vaenlase töö. Meenuta rääkijale lahkelt, et Jumala Sõna keelab sedalaadi kõnepruugi.“ – Ellen G. White, *Ye Shall Receive Power*, lk 76.

Küsimused aruteluks:

1. Rääkige klassis neljapäevase osa viimasest küsimusest enesevalitsusega seotud teemas. Miks on võit patu üle niivõrd tähtis, kui oleme päästetud armust? Liiati siis, kui evangeelium ongi ju sõnum pattude andeksandmisest? Mõtlege samas Juudase iseloomule ja sellele, mida saamahu patt temaga tegi. Mida õpime tema näitest selle kohta, kui vajalik on võitu saavutada? Kuidas aitab ka see, mida Ellen G. White siin ütleb, heita valgust küsimusele võidu saamise vajalikkusest? „Üks vale iseloomujoon, üks patune soov, mida hellitatakse, teeb lõpuks tühjaks evangeeliumi kogu väe.“ – *Tunnistused kogudusele*, 5. kd, lk 53.

2. Miks on Vaimu vili tähtsam kui mistahes vaimuand?

3. Lugege klassis kõva häälega ette 1Kr 13. peatükk ja rääkige sellest, mida see tähendab. Miks Paulus rõhutab niivõrd armastuse vajadust? Miks on surm egole ja elamine Kristuses väga oluline, eriti nende inimeste armastamise osas, kes meile tegelikult ei meeldi?

Greg kutsus Hannelet üles külastama adventkirikut. Naine kõhkles, sest ta oli nii mitu korda pettunud, kuid viimaks nõustus minema. Ta ei oodanud kuigi palju, aga kirikusse jõudnud, valgus temast üle inimeste soojus ja sõbralikkus. Teda hämmastas Piibli üle peetav sügav arutelu. „Need inimesed teadsid Piiblist nii palju! Mulle meeldis ka jutlus,“ meenutab Hannele hiljem. „Tulin järgmisel nädalal uuesti.“

Alguses oli Hannelel võitlemist sellega, et käia kirikus laupäeviti, kuni ta mõistis, kui hinnaline on hingamispäev. Paljud teisedki adventusu tahud viisid ta segadusse, kuid Greg aitas tal leida vastused küsimustele ja ta jätkas kirikus käimist.

„Armusin Jeesusesse just nii, nagu mu onutütar oli teinud palju aastaid tagasi,“ ütles Hannele. „Sellel suvel käisin koguduse piiblilaagris, kus ma õppisin Piiblit süvitsi koos kaasotsijatega ja sain vaimulikult värsken-datud. Pauside ajal istusin järve ääres ja palvetasin oma abikaasa pärast.“

Hannele tuli laagrist koju, süda rõõmu täis. Nagu tavaliselt, rääkis ta Jumala armastamisest oma abikaasaga, kuid sel korral tundis erilist õhutust innustada abikaasat valima Jeesus. Ta ei teadnud siis, et see oli nende viimane jutuajamine usuasjadest. Kaks päeva hiljem suri abikaasa autoavariis.

„Ma ei suutnud mõista, miks Jumal võttis mult abikaasa ära nii kiiresti pärast seda, kui olin andnud oma elu Issandale,“ ütles ta. „Nüüd saan ma aru, et Jumal andis mulle kogudusepere, kes mind toetas ja minuga neil rasketel päevadel palvetas. Piiblisalmid, mida olin pähe õppinud, andsid mulle rahu ja Püha Vaim lohutas mind.“

Hannele asus tööle koguduse Piibli kirjakursuse juures, kus ta aitas teisi, kes maadlesid samade teemadega nagu kord tema. Hannele kohtas siis ka üht head meest koguduses ja nad abiellusid. „Jumal on andnud meile ühise töö,“ ütleb ta.

Austraalias aga pöördus ka Greg tagasi Issanda juurde. Jumal tegutseb kindlasti seletamatul moel!

Üks 2010. aasta kolmeteistkümnenda hingamispäeva annetus rahastas suurema jumalateenimiskoha leidmist adventistide gruppide, kes käis koos Nummela koolis, Soomes. Täname sind heldekäelisuse eest, kui sa toetad käesoleva kolmeteistkümnenda hingamispäeva annetusega ödesid-vendi üle kogu maailma.

Saad lugeda veel lugusid Trans-Euroopa Divisjonist, kui külastad veebilehte www.adventistmission.org/mission-quarterlies või laed alla Adventist Mission rakenduse.

Püha Vaim ja Vaimuannid

Hingamispäeva pärastlõuna

Selle nädala õppeaine: 1Kr 12:4–7, 11; Ef 4:7; 1Kr 12:14–31; Rm 12:3–8; 1Jh 4:1–3.

Meelespeetav tekst: „Armumandides on küll erinevusi, aga Vaim on seesama, ja teenimisviisides on erinevusi, aga Issand on seesama, ja väeavaldustes on erinevusi, aga Jumal on seesama, kes teeb kõike kõikides“ (1Kr 12:4–6).

Kui üks mees läks kaugele ärireisile, jättis ta majapidamise oma poja hoolde ning käskis teha ära konkreetse töö. Poeg aga taipas peagi, et isa ei olnud varustanud teda selle ülesande teostamiseks vajalike vahendite ja riistadega. Masendunult tuli pojalt jätta töö tegemata.

Siis, kui Jeesus lahkus jüngeritest ja läks oma Isa juurde taevasse, andis Ta neile eriülesande: kuulutada evangeeliumi häid sõnumeid maailmale. Jeesus ei jätnud jüngreid varustamata. Ta tegi neile võimalikuks teostada see, mida Ta neil teha käskis, kuid Tema nimel ja Püha Vaimu väe ning abi tõttu. 1Kr 1:4–7 tänab Paulus „Jumala armu eest, mis teile on antud Kristuses Jeesuses! Te olete ju kõige poolest saanud rikkaks temas... nii et teil ei ole puudu ühestki armuannist“. Vaimuannid antakse püha Vaimu kaudu Kristuses, et üles ehitada kogudus.

Sellel nädalal õpime tundma Püha Vaimu kui Jumala tähelepanuväärsete andide suveräänset Andjat ning vaatame, mis vahe on Vaimu vilja ja vaimuandide vahel.

Selle nädala õppetükki õppides valmistud hingamispäevaks, 25. veebruariks.

Vaimu vili ja vaimuannid

Vaimu viljal ja vaimuandidel on sama Autor. Ometi ei ole need üks ja sama. Kelleltki ei nõuta, et temas peaks ilmnema mingi vaimuand, kuid igaühes peaks ilmnema Vaimu vili. Vaimuannid ei ole paratamatu tõend vaimulikkusest, aga Vaimu vili on seda. Samal ajal kui vili on ainult üks, on ande palju ning ühed on teistest suuremad.

Loe 1Kr 12:4–7, 11. Mis on selle tuum, mida Paulus siin õpetab?

Jumal on küll kavandanud, et Vaimu vilja kõik tahud oleksid nähtavad Tema järelkäijate elus, aga samas ei ole igal usklikul üks ja sama and või annid. Ei ole korraldust, et kõigil peaks olema just see või teine anne, nagu näiteks keeltega rääkimine. Jumal varustab Temasse uskujad erinevate andidega sõltumatult, nagu Tema näib sobiv olevat. Vaimuannid antakse selleks, et saaksime teenida kaasinimesi ja üles ehitada Kristuse ihu, Tema kogudust. Selliseid ande ei anta meile isiklikuks mõnulemiseks ega auks. Need on mõeldud edasi viima Jumala tööd.

Sellepärast on vaimuannid ilma Vaimu viljata väärtusetud. Huvitav on, et vaimuandide kontekstis viidatakse sageli armastusele. Vahetult pärast 1Kr 12. peatükki tuleb 13. peatükis armastuse „ülem laul“. Ef 4:11–13le järgnevad armastusele viitavad salmid 15 ja 16. Rm 12:3–8 nimetatakse vaimuande ja kohe nende kõrval on salmid, mis räägivad armastusest (vaata Rm 12:9, 10).

Need annid on lõpuks ju armuannid; see tähendab, et need on armastuse annid. Need antakse välja armastuses ja nad teenivad eesmärki, et Jumala armastus jõuaks kaasinimesteni. Kaasinimeste armastamisega näitame neile Jumala armastust. Armastav ja kõiketeadev Jumal pakub vahendid, millega ellu viia see, mida Ta oma rahval on käskinud teha. Võib-olla just sellepärast on armastus üldse suurim and (1Kr 13:13).

Miks on armastusel kõiges selles, mida kristlastena teeme, nii keskne koht? Kuidas armastus teatud mõttes „teeb võimsamaks“ meie tunnistustöö?

Jumal, vaimuannete sõltumatu Andja

Meie ei ole need, kes otsustame, milline and meil on. Kreeka keel kasutab vaimuannete kohta sõna *charismata* – need on armuannid, mida jagab ja annab Jumal ise. Me ei teeni neid ära oma seisuse, ametiposti, kuulsuse, hariduse või oma vaimulike sooritustega. Need on annid, armastuses vabatahtlikult antud, et saaksime täita ülesannet, mida Jumal meile on määranud teha.

Loe Ef 4:7. Mõtleme sageli nii, et Püha Vaim on ainus, kes vaimuande jagab. Apostel Paulus seostab andide andmisega ka Jeesuse Kristuse. Milline osa on Jeesusel andide jagamises?

Paulus ütleb, et Kristuse arm tagab õiguse meile ande anda. Püha Vaim aga jagab need koguduseliikmetele. Neid, kes on Jeesuse Kristuse vastu võtnud oma isikliku Päästjana ja usuvad Temasse, varustab Püha Vaim vaimuannetega „nõnda nagu tema tahab“ (1Kr 12:11). Andide omistamine on Jumala sõltumatu otsus.

Sünnipärane suutlikkus ei ole vaimuand. Vaimuannid ei ole samad loomupäraste talentidega, mida inimene võib usina õppimise abil arendada. Paljud mittekristlased on õnnistatud selliste soodsate talentidega. Kuigi iga hea asi ja täiuslik and on lõpuks ikkagi Jumalalt (Jk 1:17), on Jumal otsustanud varustada temasse uskujad eriliste andidega selleks, et õnnistada kaaskristlaste elu ja ehitada üles oma kogudust. Jumal võib sellel eesmärgil kasutada ka loomupäraseid talente, siis kui inimene tunneb ära, et selline talent tuleb samuti Jumalalt, ning pühendab palve-meelselt ja alandlikult selle talendi Issanda töösse.

Mida ütleb Paulus oma lugejatele 1Kr 12:14–31 andide jagamise kohta? Miks on see vaade väga tähtis, mõistmaks, kuidas vaimuannid koguduses toimivad?

Püha Vaim jagab ande oma tarkuse ja tahte järgi. Kuna Ta armastab meid ja teab kõige paremini, kuidas Teda kõige suurema kasuteguriga teenida saame, ei ole meil vaja kadestada kaasinimesi nende andide pärast. Teiste andide kadestamine on märk tänamatuses Jumala vastu ja kahtlemine Tema tarkuses oma ande jagada.

Millised annid on Jumal andnud sinu koguduse liikmetele? Millise sõnumi saad tuletada tõsiasiast, et eri inimestel on erinevad annid?

Vaimuandide eesmärk

Loe Rm 12:3–8 ja Ef 4:8–12. Mis on nende vaimuandide eesmärk, mida Jumal meile annab?

On väga selge, et need vaimuannid anti teenimiseks, mitte meie pühitsemiseks. Need ei ole meie uudishimu rahuldavad imepärased trikid ega igavuse peletajad. Mõtleme Püha Vaimu andidest sageli kui meie vaimulike vajaduste täitjatest või arvame, et vaimuannid panevad meid koos Jumalaga kindlamalt käima. Selle tagajärjel vaatame Püha Vaimu andidele rohkem kristlasekeskselt, mitte Kristuse-keskselt. Tähelepanu keskpunktis oleme pigem meie, mitte Jumal. Püüeldes vaimuandide puhul taas Jumala-keskse vaatenurga poole, mõistame, et annid, mida Jumal annab, täidavad jumalikku eesmärki mitmekordselt: need antakse koguduse ühtsuse edendamiseks ja koguduse ülesehitamiseks (Ef 4:12–16). Need jagatakse selleks, et kanda edasi kogudusele Jumalast antud tööd (Ef 4:11, 12). Ja lõpuks antakse need Jumala austamiseks (1Pt 4:10, 11).

See on põhjus, miks neid ande ei anta iial meie meeleheaks. Need on kaasinimeste hüveks (1Pt 4:10; 1Kr 14:12, 26). Need antakse tervele kogudusele vaimuliku kasu toomiseks ja edendamiseks. Kurb on, kui Jumala ande, mis on mõeldud tugevdama koguduse ühtsust, kasutatakse vääralt nii, et ainult teatud inimeste meel saab ülendatud. Kui midagi sellist juhtub, siis paistavad inimesed liigselt silma. See omakorda julgustab lahknemist ja annab maad kildkondlikkusele.

Liigagi sageli mõtleme vaimuandidest ainult kui oskustest ja talentidest, mida saame. Kuigi vaimuannid hõlmavad talente, tuleb meil meeles pidada, et vaimuande jagades annab Püha Vaim alati ka ülesande ehk töö, mis nendega kaasas käib (1Pt 4:10). Seega võime öelda, et vaimuannid on konkreetset võimeid, mida Jumal Püha Vaimu läbi üleloomulikult annab. Need annid teevad inimese sobivaks vastavat laadi teenimiseks, mis kogudust ehitab. Selle eesmärgini jõudmiseks on vaja mitmesuguseid ande.

Mida sa arvad, miks on nende andide esmaseks eesmärgiks koguduse ühtsus? Kuidas saavad erinevate andidega usklikud taotleda ühtsust koguduses? Mis peaks toimuma, et erinevad annid koguduses saaksid õnnistuseks, mitte aga lahkmeele allikaks?

And tollal ja nüüd

Loe 1Kr 14:1 ning võrdle erinevaid loendeid 1Kr 12:7–11, 27–31; Rm 12:3–8 ja Ef 4:11, 12. Kas need annid anti ainult Uue Testamendi usklikele? Miks on need annid tänapäeval saadaval?

Osa kristlasi mõtleb, et Uues Testamendis nimetatud vaimuannid piirdusid Jeesuse ja apostlite ajaga. Nad väidavad, et esimeste apostlite surmaga lakkasid koguduses olemast erilised vaimuannid. Sellise vaate toetamiseks tsiteerivad nad 1Kr 13:10, kus apostel Paulus märgib, et „kui tuleb täielik, siis kõrvaldatakse poolik“. Jah, tuleb küll aeg, mil annid lakkavad. Aga need lakkavad alles siis, kui täielik on tulnud, see tähendab, kui me enam ei vaata nagu läbi tumendatud klaasi, vaid palgest palgesse, kui Jeesus tuleb tagasi. Piibel ütleb meile, et Vaimuannid antakse koguduse ülesehitamiseks (1Kr 12:28). Paulus manitseb usklikke „innukalt soovima vaimuande“ (1Kr 14:1, NASB). Need on vajalikud ihu, üksuse heaoluks. Kuna puudub igasugune Pühakirja tõestus, et Jumal oleks vaimuannid ära kaotanud, tuleb eeldada, et Temal on plaanis neid alal hoida seni, kuni kogudus on oma töö teinud ja Kristus on tagasi tulnud.

Jumala töö viiakse viimisel ajal lõpule väe ja jõuga, mis ületab kaugelt algaegade oma. Kuna kogudus on kutsutud maailma ette valmistama Kristuse teiseks tulekuks, ei jäta Jumal koguduseliikmeid abita neile antud ülesande täitmises. Kuid need annid ei asenda iialgi Piiblit ega täida Piibli aset. Küll aga täidavad need piibelliku töötuse varustada usklikke selleks, et nad saaksid Kristuse ihu üles ehitada ja maailma Jeesuse peatseks tulekuks ette valmistada.

Loe Ef 4:11–13, eriti 13. salmi, mis ütleb: „Kuni me kõik jõuame usu ja Jumala Poja tundmise ühtsusesse, saades täismeheks Kristuse täisea mõõtu mööda.“ Mida see räägib meile andide olemasolu kohta koguduses?

Loe 1Kr 12:10, 14:29 ja 1Jh 4:1–3. Miks on tähtis selline and nagu võime eristada vaimu?

Samal ajal kui koguduses on olemas ehtsad vaimuannid, hoiatab Piibel meid uskumast igat vaimu ning palub kontrollida vaimu nende vastavuse alusel Pühakirjale, nende põhimõtteühtluse järgi ja sellest lähtuvalt, kas nad ülendavad Jeesuse Issandaks. „Vaimu eristada“ (1Kr 12:10) on vaja, sest mitte kõik, mis väidab ennast tulevat Jumala käest, ei ole tegelikult Jumala käest. Meid hoiatatakse, et on olemas deemonlikud jõud, mis püüavad kogudust eksiteele viia, ning et on olemas ehtsate vaimuannete kuratlikud järeletegemised, nagu näiteks valeõpetajad, valeprohvetid, valelikud nägemused, võltsitud keeltega rääkimine, varjatud tervistavad jõud, eksitavad tunnustähed ja imeteod ning nii edasi.

Mõni, kes kiidab heaks selle, et vaimuannid kehtivad tänapäevalgi, on aga asetanud erilise rõhu *mingile* vaimuannile ning on õigustamatult esile tõstnud just konkreetsete tunnustähtede või imede olemasolu. Huvitav on, et Paulus paigutab eristamisanni vahetult pärast seda, kui ta nimetab selliseid ande nagu „vägi imetegudeks“ ja „prohvetlik kuulutamine“, ning enne, kui ta nimetab keelte andi (1Kr 12:10).

Selleks, et hoida kogudus tões ja ühtsuses ning kaitsta koguduseliikmeid valeprohvetite järgimise eest ning valedest tunnustähtedest ja imedest petetud saamise eest, annab Jumal kogudusele eristamise anni. Piibellik küpsus, teadmine ning uskus ja elupraktikas Jumala Sõnale ustavaks jäämine on õige hinnangu andmiseks vajalikud. Igasuguse eristamise aluseks peab aga olema Jumala Sõna. Ainult siis, kui katsume kõike läbi Sõnaga, võime kindlalt teada, kas see, mida kuuleme või näeme, lähtub tõesti Issandast või hoopis teisest allikast.

„Inimene, kes teeb imetegude tegemise oma usu üle otsustamise aluseks, leiab, et Saatan võib mingisuguste pettuste kaudu esile tuua imetegusid, mis näivalt on ehtsad imed... Ärge laske päevaldel mööduda ja kaotsi minna kallihinnalistel võimalustel Issandat kogu südamest, meelet ja hingest otsida. Juhul, kui võtame tõe vastu, aga ei armasta seda, võime olla nende paljude hulgas, kes neil viimseil päevil näevad Saatana poolt sepietatud imesid ja neid usuvad. Imeliste tegudena ilmnevad paljud kummalised asjad, mida tuleb lugeda valede isa poolt toodetud pettusteks. Kurjade vaimude mõju all olevad inimesed teevad imetegusid.“ – Ellen G. White, *Valitud kuulutused*, 2. kd, lk-d 52, 53.

Reede, 24. veebruar

Edasiseks uurimiseks: Loe Ellen G. White'i raamatust *Suur võitlus* lk-d 511–517, 593–602.

Mõni inimene on küsinud: „Miks me ei näe tänapäeval samalaadseid imetegusi – nagu näiteks imelisi tervistamisi –, mida nähti Piibli aegadel?“ Esiteks, me ju kuuleme lugusid imedest. Ja kindlasti on mõnigi inimene neid otseselt näinud. Teiseks, Piiblit lugedes võib meile jääda mulje, et imed juhtusid alati. Kuid see mulje jääb ainult seetõttu, et Püha Vaim inspireeris kirjutajaid kirjutama sündmustest, mis olid väga olulised algusperioodi koguduse rajamiseks, ja niisuguste sündmustega kaasnesid sageli imed. Võime aga mõelda sellele, et enamikul juhtudel ja suurema osa ajast olid asjalood toona samamoodi, nagu need on täna: inimestele õpetati Jumala Sõna ja siis nad vastasid Pühale Vaimule. Ellen G. White kirjutas: „Viis, kuidas Kristus töötas, oli selline – Ta kuulutas Sõna ja kergendas kannatusi imeliste tervistamistegudega. Aga mind on juhendatud, et me ei saa nüüd sel viisil töötada, sest Saatan harrastab oma väge imetegusi tehes. Jumala sulased täna ei saa töötada imetegude varal, kuna sepietakse võltsitud tervistamistegusi, mida väidetakse olevat jumalikud. Sel põhjusel on Issand tähistanud tee, mismoodi Tema rahval tuleb edasi viia füüsilise tervendamise tööd, kombineerides seda Sõna õpetamisega. Tuleb rajada raviasutusi ja nende asutustega tuleb ühendada töötajad, kes viivad edasi ehtsat meditsiinilist misjonitööd. Niiviisi ümbritestakse inimesed, kes tulevad raviasutusse ravile, kaitsva mõjuga.“ – Ellen G. White, *Valitud kuulutused*, 2. raamat, lk 54.

Küsimused aruteluks:

1. Mis vahe on Vaimu vilja ja vaimuandide vahel?
2. Kuidas aitab arusaamine, et ande jagab armastav ja tark Jumal, meil hinnata oma koguduse erinevaid ande?
3. Miks ei ole imelised tervistamised ja imed tõe kindlakstegemise ohutuks teenäitajaks? Mida me nende kõrval vajame?
4. „Sest selle armu tõttu, mis mulle on antud, ütlen ma igaühele teie seast, et ta ei mõtleks üleolevalt selle kohta, mida tuleb mõelda, vaid mõtleks nõnda, et saaks arukaks sedamööda, kuidas Jumal igaühele usu mõõdu on jaganud“ (Rm 12:3). Milline väga tähtis manitsus meile siin antakse? Kui „kõrgelt“ peaksime endast mõtlema?

Leila ärkas raske südamega. Oli hingamispäev ja tal oli koduigatsus. Ta meenutas ema ja venda, kes pidid täna kirikusse minema.

Keenias näis, et peaaegu kõik inimesed läksid kirikusse. Kuid Taanis, kus Leila nüüd elas, tundus vähe inimesi minevat nendesse ilusatesse kirikutesse, mida üle linna küllalt oli. Tösi oli seegi, et tal oli saabumisejärgse kahe kuu jooksul olnud nii palju tegemist, et ta polnud kuigi palju mõelnud kiriku leidmisele.

Leila oli tulnud Kopenhaagenisse oma tädile külla. Kui naine pakkus välja mõtte, et Leila saaks tööd lapsehoidjana, siis neiu nõustus. Ta hankis vajaliku viisa ja leidis tööd ühes suurepärases peres, kes kohtles teda hästi. Ta hakkas säästma raha, et astuda kolledžisse siis, kui ta koju tagasi läheb. Aga ta ei olnud leidnud kogudusekodu. Hoobilt lülitas ta sisse arvuti ja pani otsingusse seitsmenda päeva adventistide koguduse Kopenhaagenis. Ta leidis põnevusega, et selles linnas teenis Jumalat adventistide rahvusvaheline kogudus. Kiiresti kirjutas ta üles aadressi. Aga kuidas sinna saada? Tädi ei olnud adventist ja seepärast otsustas Leila kasutada bussi. Ta leidis linna-plaani ja kiirustas bussipeatusse.

Jõudnud selle kohani, kus adventistid tavaliselt kogunesid, tabas Leilat pettumus, sest ruum oli tühi! Siis märkas ta selgitust, et koguduseliikmed on väljasõidul. Kirjas olid suunised, niisiis ruttas Leila otsima bussipeatust, kust väljuks buss, mis pidi sõitma sinna, kus väljasõit toimus.

Ta eksis mitu korda teelt, enne kui leidis puhkekeskuse, ja jõudis kohale täpselt jutluse lõpuks. Kuid Leila ei heitnud meelt. Ta oli leidnud kaasusklikud!

Leila kohtus Ugandast pärit Rosega, kes kutsus ta enda kõrvale lõunasöögile. Rose tutvustas talle teisi inglise keelt kõneleva koguduse liikmeid. Leila kohtus inimestega üle kogu maailma – Islandilt, Filipiinidelt, Tansaaniast ja Ameerikast ning muidugi Taanist. Koguduseliikmed tervitasid teda soojalt ja kutsusid järgmiseks hingamispäevaks enda seltsi ning Leila otsustas, et ta ei jäta vahele ühtegi hingamispäeva selles sõpruses ja jumalateenimises!

Leila tunneb rõõmu, et on leidnud Taanis rahvusvahelises koguduses endale vaimuliku kodu. Ta tunneb, et teda armastatakse ja kasvatatakse seal ning tema omakorda on rõõmuga järgmiste uustulnukate vastuvõtjaks ja kasvatajaks.

Inglisekeelses rahvusvahelises koguduses Kopenhaagenis on esindatud adventiste vähemalt 16 riigist, ometi leiavad nad üksilemise ja sõpruse oma uuel kodumaal ja uues kogudusekodus. Osa sinu kolmeteistkümnenda hingamispäeva annetusest 2010. aastal aitas muretseda uue koha, kus see rahvusvaheline adventistide kogudus koos käia saab. Aitäh!

Püha Vaim ja kogudus

Hingamispäeva pärastlõuna

Selle nädala õppeaine: Ef 1:22, 23, 1Kr 12:13; Rm 6:3–7; Ap 17:11; Ef 4:5, 6; Ap 2:4–11.

Meelespeetav tekst: „Olles usinad rahusideme kaudu pidama Vaimu antud ühtsust. Üks ihu ja üks vaim, nagu te olete ka kutsutud üheks lootuseks oma kutsumise poolest; üks Issand, üks usk, üks ristimine“ (Ef 4:3–5).

Mõnikord mõtleme, et Püha Vaim tegutseb ainult üksikisiku tasandil ning iga uskliku isiklikus elus. Kuid töö üksikisikutega põhineb vaimuliku kogukonnal. Püha Vaim vastutab ju Kristuse koguduse olemasolu eest.

Oleme sageli kiusatud mõtlema, et kogudus eksisteerib ja kasvab meie erinevate evangeelsete tegevuste ja misjonitöö tõttu. Jah, Jumal tahab oma aulised plaanid koguduse suhtes teostada ja teha seda meie abiga. Kuid koguduse algpõhjus ei seisne selles, mida meie teeme, ega ole meie tubli organisatsiooni ja tööka administratsiooni tulemus, nii tähtsad kui need ka on. Kogudus on olemas selle tõttu, mida Jumal on juba Püha Vaimu kaudu meile teinud ja jätkuvalt teeb. Just Püha Vaim loob vaimuliku kogukonna ja sõpruse, kelle usu ja eluviisi autoriteediks on samast Vaimust inspireeritud Jumala Sõna kirjutatud kujul. Vaimust inspireeritud Piibel on koguduse teoloogilise ühtsuse aluspõhi. Ilma Vaimu tööta poleks kogudust olemas ega suudaks see jätkata oma ühtse missiooni täitmist.

Selle nädala õppetükki õppides valmistud hingamispäevaks, 4. märtsiks.

Püha Vaim ühendab meid Kristusega

Püha Vaim ühendab meid väga mitmel moel. Meid kogudusena poleks olemas, kui Püha Vaim esmalt meid Kristusega ei ühendaks. Kristus on koguduse pea (vaata Ef 1:22, 23; 5:23). Püha Vaimu tõttu oleme tulemusrikkalt ühendatud Kristusega. Kristusega ühendatud olemine on kõikide päästmisega seotud õnnistuste alus, kuna kõik, mis meil Issandas on, tuleb Temalt. Meie lapsendamine Jumala poegadeks ja tütardeks, nii meie õigeksmõistmine kui ka meie pühitsemine, patu üle võiduka elu elamine ning lõpuks meie auliseks tegemine – kõik see on saadaval meie ühenduse tõttu Kristusega. Seega peab Ta olema kogu meie kristliku kogemuse alus.

Loe Ef 2:18, 20–22 ja 1Pt 2:6, 7. Mida räägivad need salmid meile Kristuse ja Püha Vaimu osast koguduse loomisel?

Vaimu kaudu on meil ligipääs Jumal Isale. Jeesus on kalju, meie pääste alusmüür ning ainus, kellele kogu hoone kõik teised osad rajatakse.

Vaimu töö individuaalsel tasandil viib erilise usukogukonnani: koguduseni. Kui oleme kogenud päästet usu kaudu Kristuses Jeesuses üksi ja meid on puudutanud Jumala armastus, siis on koguduses meeldiv „Püha Vaimu osadus“ (2Kr 13:14). Iga usklik ehitab üles uut vaimulikku Jumala eluaset „Vaimus“ (Ef 2:22). Kristuse järelkäijatena peaksime usinalt „rahusideme kaudu pidama Vaimu antud ühtsust“ (Ef 4:3). Igal võimalikul viisil, minemata kompromissile selles, milles kompromissi teha ei saa, on meil vaja otsida ühtsust kaasuslikega.

Loe Kl 3:12–14. Kuidas saad sina välja näidata neid tunnuseid ja toetada koguduse ühtsust? Miks on need omadused koguduse ühtsuse jaoks niivõrd tähtsad?

Loe IKr 12:13. Kuidas ühendab ristimine meid Kristusega ja Vaimuga?

Just Püha Vaim ühendab meid usklike ühte ihusse. Peasissekäik Kristuse vaimulikku riiki läheb läbi ristimise. Meid ristitakse eriomasesse koguduse ihusse. Seega on ristimisel selgelt esiletulev kogukondlik mõõde ja tähtis ühiskondlik mõju. Kristuse järelkäijatena ei saa me elada lihtsalt endale. Me kõik vajame kaasinimeste toetust, julgustamist ja abi. Ning päris kindlasti ei saa me täita jumalikku missiooni üksi. Just seepärast löi Jumal koguduse. Kristust järgida tähendab järgida Teda osaduses teiste usklikega. Nii et ristimine ja kogudus on selle nähtavad koostisosad.

Loe Rm 6:3–7. Mida piibelliku ristimisega sümboliseeritakse?

Teguviis – saada ristimise kaudu maetud koos Jeesuse Kristusega surma veehauda ning saada äratatud Jeesuse, meie Issanda ja Päästjaga osaduses olevale uuele elule – sümboliseerib vana elu ristilöömist ja avalikku tunnistamist, et võetakse vastu Kristus, meie Päästja.

„Ristimine on kõige pühalikum lahtiütlemine maailmast. Koos selle pühaliku vandetöötusega kuulutatakse surma patuelule. Vesi katab kandidaadi ja kogu taeva universumi juuresolekul antakse vastastikune töötus. Isa, Poja ja Püha Vaimu nimel pannakse inimene tema veehauda, maetakse ristimisel maha koos Kristusega ja tõstetakse veest üles elama uut Jumalale ustavat elu.“ – *Piibli kommentaarid. SPA poolt välja antud*, 6. kd, Ellen G. White'i märked, lk 1074.

Ristimine on positiivne samm, mille peavad astuma kõik, kes soovivad olla tuntud Isa, Poja ja Püha Vaimu autoriteedi austajatena. Teisisõnu, ristimine tähistab tõelist meeleeparandust, vana elu ristilöömist, ja see annab märku uussünnist ehk uskutulekust. Selles peituvad ka vastastikuse lepingu kohustused. Usklik töötab olla ustav Jumalale ja Tema seadustele ning Jumal tagab selle, et võime sõltuda Tema abist iga kord, kui seda vajame.

Kas sa oled langetanud usuristimise otsuse? Kui ei, siis mis takistab sind järgimast Kristust ristimises? Kui sind on ristitud vee alla vajutamise, siis kuidas on sinu ristimisleping mõjutanud sinu vaimulikku elurännakut koos Jeesusega?

Püha Vaim ühendab koguduse Jumala Sõna abil

Loe Ap 17:11 ja Jh 5:39, 46, 47; 8:31, 32. Mis on Kristuse tõelise jünger tunnusmärgiks? Miks on Piibel niivõrd asendamatuks suunajaks Kristuse juurde ja aitajaks selles, kuidas Tema järel ustavalt käia?

Põhivahend, mille kaudu Püha Vaim meid Kristusega ühendab, on Jumala kirjutatud Sõna. Piibel on Jeesuse ja Jumala tahte tundmise usaldusväärne allikas. Just sellepärast on väga tähtis Pühakirja lugeda ja selle sisu meelde jätta. Piibel on autoriteetne allikas vaimse tõe ja vale eristamiseks. Paulus nimetas Beroia usklikke üllameelseteks (Ap 17:11) sellepärast, et nad uurisid hoolikalt Pühakirja ja püüdsid välja selgitada, kas see, mida nad kuulsid, oli õige.

Igasugune usupuhastus ja vaimulik elustumine – puudutagu see siis meid individuaalselt või kogudust tervikuna – peab põhinema Pühakirjal. Piibel on vundament, millele meie usk rajatakse; Jeesuse ja Tema kirjutatud Sõna armastamine aga on side, mis hoiab meid koos.

Loe Jh 17:17–21. Jeesus räägib siin ühtsusest kui kristliku jüngerluse eraldusmärgist. Mis on Jh 17:17 kohaselt selle ühtsuse aluspõhi?

Jumala Sõna on tõde (Jh 17:17; Ps 119:160). Koguduse ühtsus on Vaimu töö Jumala kirjutatud Sõnaga *koos ja selle abil*. Püha Vaim ei suuna meid iialgi kahtlema, kritiseerima, eemale lükkama või alahindama Piibli õpetusi. Tema paneb meid hoopis hindama Pühakirja jumalikku autori-teeti. Püha Vaim ei tõmba meid iialgi Jumala Sõna juurest ära, samamoodi ei eemalda Ta meid ka Elavast Sõnast. Ta hoopis hoiab meid pidevas, teadlikus ja tahtlikus allumisest mõlemale. Piibel on alusallikas igasugusele teoloogilisele ülemaailmsele ühtsusele. Kui vähendame või nõrgestame oma kõhklematut usku Piiblisse kui Jumala tõe Sõnasse meie jaoks, hävib koguduse ühtsus.

Kui palju aega võtad Jumala Sõna jaoks? Tähtsam veel, kuidas õpid alluma selle õpetustele?

Püha Vaim ühendab koguduse usus ja õpetuses

„Üks Issand, üks usk, üks ristimine, üks Jumal ja kõikide Isa, kes on kõikide üle ja kõikide läbi ja kõikide sees“ (Ef 4:5, 6). Mida Paulus meile siin üksuse kohta räägib ja kust see tuleb?

Ühtsus usus ja õpetuses teostub ainult Jumala Sõnale ustav olles. Issand, kes on sama eile, täna ja igavesti, moodustab iga usklikuga vaimse sideme. Üks ja sama uussünd, mille tekitab Püha Vaim, üks ja sama (Püha Vaimu kaudu võimalikuks tehtud) kuulekus Jumala Sõnale viib usu ja elukommete ühtsuse, mis on üle kõigist inimlikest ja kultuurilistest erinevustest.

Kuna meid kutsutakse üles alistuma Jumala Sõnale ja tegema kõik, mida saame, et säilitada rahu igauhega (Rm 12:18), ei saa lõppude lõpuks meie tekitada koguduse kui terviku ühtsust teoloogias või eesmärgis. Sest ühtsus ei ole niivõrd töö, mida teostada, kuivõrd Püha Vaimu and; Püha Vaim töötab igas usklikus isiklikult ja koguduses tervikuna.

Selle ühtsuse teoloogiliseks vundamendiks on Jumala Sõna. Iga pöördumine Vaimu poole ilma kirjutatud Sõnata võib põhjustada kahtlasi õpetusi ja elukombeid. Samas aga iga pöördumine kirja pandud Jumala Sõna poole ilma Püha Vaimuta teeb Sõna kuivetuks ja jätab selle viljatuks. Kuna on ainult üks Issand, siis on ainult üks usk, mis suunab ühe ristimiseni. Ainult rõõmsas ustavuses Jumala Sõnale oleme suutelised nägema ühtsust meie koguduse sees. Ja juhul, kui uss ja õpetus ei ole ühtsust, siis ei ole ühtsust missioonis.

„Meil on üks Issand, üks usk, üks ristimine. Kristuse evangeelium peab jõudma kõikide rahvaklasside, kõikide rahvaste, kõikide keelerühmade ja iga inimeseni. Evangeeliumi mõju ühendab ühe suure vennaskonna. Meil on ainult üks eeskuj, keda iseloomu ehitamisel jälgendada, niiis peame kõik laskma Kristusel ennast vormida. Saame olla täiuslikus kooskõlas. Rahvused sulavad Jeesuses Kristuses ühte, on sama meelsus ja sama otsustus, räägitakse samadest asjadest ja austatakse ühest suust Jumalat.“ – Ellen G. White, *Our High Calling*, lk 171.

Vaata seda Ellen G. White'i tsitaati. Muretsemata teiste pärast ja selle pärast, mida teised teevad, küsi iseendalt: **Kuidas saan mina kaasa aidata selle imelise ühtsuse jõudmiseks?**

Püha Vaim ühendab koguduse misjonitöös ja teenimise

Loe Ap 2:4–11, 16–21. Milline tulemus oli sellel, kui Püha Vaim valati välja Uue Testamendi usklikele?

Püha Vaim vastutas võimsaima misjonitöö puhangu eest, mida ajalugu tolle hetkeni tundis. Jumal saab ühe väikese salga kaudu, keda ühendab pühendumus Temale, teha enamat, kui Ta saab teha suure salga kaudu, kelle truudus jaguneb mitme vahel. Kuid Jumal saab teha veel suuremaid tegusid siis, kui me kõik pühendame Temale oma elu ja energia, oma talendid ja ressursid. Uue Testamendi kogudus kasvas välja usklike elu ja missiooni ühtsusest. Väike ja kartlik salk usklike muudeti jõuliseks väehulgaks, kellest sai tulemuslik tööriist paljudest erinevatest kultuuridest ja keelerühmadest pärit inimesteni jõudmiseks. Nad ühendati kuulutama „Jumala suuri asju“ (Ap 2:11). Sama Jumal, kes tegutses Uue Testamendi ajal, tegutseb lõpuajal, mil töö on vaja lõpetada enne, kui Ta tuleb.

Loe Ap 2:42–47. Milles muus olid Uue Testamendi usklikud ühendatud?

Nelipüha misjoniüritusega kaasnes terve rida asjaolusid, milles algusperioodi kogudus seisis ühtsena. Neid ühendas Piibli uurimine ja nad pühendasid ennast pidevalt apostlite õpetusele (Ap 2:42). Nad olid ühendatud osaduses ja leivamurdmises, tõenäoliselt on see viide ühisele jumalateenistusele (Ap 2:42). Neid ühendas palve (Ap 2:42) ja Jumala ülistamine (Ap 2:47). Neid ühendas inimeste teenimine, kes olid puuduses, nad jagasid hea meelega seda, mis neil oli, ning kõik neil oli ühine (Ap 2:44, 45). Ühise Piibli uurimise ja osaduse tulemuseks on soov jagada häid sõnumeid kaasinimestega ja aidata kaasinimesi väga praktilisel viisil. Püha Vaim avab meie silmad meid ümbritsevate inimeste vajaduste suhtes.

Millised sinu kohaliku koguduse tegevused aitavad väljendada sinu koguduse ühtsust? Mida saaks veel teha?

Reede, 3. märts

Edasiseks uurimiseks: „See on töö, millega me kõik peaksime olema hõivatud. Selle asemel, et elada mingi erilise erutuspuhangu ootuses, tuleb meil targalt ära kasutada käesolevaid võimalusi, tehes seda, mida teha tuleb, selleks et hingi päästa. Selle asemel, et kulutada mõttejõudu spekulatsioonidele aegade ja sobiva aja kohta, mida Issand on jätnud enda teada, ning tõmbuda inimestest eemale, tuleb meil allutada end Püha Vaimu juhtimisele käesolevates kohustustes, ulatada inimlikest arvamustest rikkumata eluleiba hingedele, kes hukkuvad tõe puudumisel.“ – Ellen G. White, *Valitud kuulutused*, 1. raamat, lk 186.

„Iga üksikisik püüab saada mõjukeskuseks ja enne seda, kui Jumal töötab oma rahva heaks, nad ei näe, et allumine Jumalale on iga inimese ainuke kaitse. Tema arm, mis muudab ümber inimsüdame, viib ühtsuseni, mis ei ole veel realiseerunud, sest et kõik, kes sarnastatakse Kristusega, on kooskõlas üksteisega. Püha Vaim loob ühtsuse.“ – Ellen G. White, *Valitud kuulutused*, 3. raamat, lk-d 20, 21.

Küsimused aruteluks:

1. Mida peab Ellen G. White silmas, kui ta ütleb, et „iga üksikisik püüab saada mõjukeskuseks“, maailma keskpunktiks? Miks on see meie kõigi väga loomulik kalduvus ja kuidas võidelda selle kalduvuse vastu oma elus? (Vaata ka Fl 2:3, 4.)

2. Mõni väidab, et tegelikult ühendab meid teenimine, mitte õpetus. Õigupoolest väidavad nad, et õpetus kipub inimesi lahku ajama, seega ei peaks seda esile tooma. Aga miks me ei saa olla üks missioonis ja teenimises juhul, kui õpetuses on lahknevus? Miks on ühiselt jagatud usk ühtse ja tagajärjeka misjonitöö võimas hoob?

3. Samas aga, kui palju ruumi jääb teoloogilisteks erinevusteks? Vähesed inimesed mõistavad tõde täpselt ühtmoodi. Kuidas saame kogudusena olla ühtne, lubades samal ajal pisemaid esilekerkivaid erinevusi? Mida võtavad sinu kohaliku koguduse inimesed ette arusaamise erinevustega ja kuidas säilitavad nad ometi ühtsuse?

4. Kuidas saab Piibel olla ühtsuse toomise vahendiks? Millist hoiakut on vaja Jumala Sõna uurimise juures, nii et saaksime olla ühtne kogudus misjonitöös ja usus?

Kim lehitses ajalehte, silmitsedes pealkirju ja lugedes lugusid, mis tähelepanu pälvisid. Tema silmad libisesid üle väikese kuulutuse lehekülje allnurgas. Ta luges seda põgusalt, siis peatus ja luges uuesti. Ta pööras lehte ja jätkas lugemist, kuid mõtted pöördusid selle väikese kuulutuse juurde tagasi. Kuulutuse lühikesed laused kutsusid ühinema Piibli uurimise grupiga, kes kogunes teisipäeva õhtuti.

Kim lappas ajalehte tagantpoolt ettepoole, sest teda tõmbas see kuulutus nii, nagu tuli ahvatleb ligi ööliblikat. Ta luges kuulutust veelkord, tajudes, et sellel on pakkuda midagi sellist, mida ta vajas ja mida oli otsinud.

Kimi olid vaimulikud teemad alati huvitanud. Kuigi tema perekond ei tegelenud usuga, nagu enamik peresid Taanis, uskus Kim alati heasse, kui mitte öelda, et Jumalasse. Kim tajus, et elu oli täis võitlemist hea ja kurja vahel. Ta oli näinud kurjust alkoholis ja narkootikumides ja vägivallas, millega ta kokku oli puutunud, ning ta järeldas, et kurjus oli olemas, nii et ka headus pidi siis olemas olema.

Kim püüdis elada head elu, kuid ebaõnnestumised masendasid teda. Ta otsis võimalusi, kuidas ümbritseda ennast heaga, taipamata, et tema otsitud hea oli Jumal.

Oma headuseotsinguil võttis Kim omaks tervisliku eluviisi ja hakkas taimetoitlaseks. Ta jagas teadmisi, mida sai, oma pereliikmetega, kuid tegi seda ettevaatlikult, et neid liigse infoga mitte üle valada. Ajapikku nägid isa ja ema tema elustiili mõistuspärasust.

Lugedes raamatuid tervisest, tutvus Kim Uue Ajastu liikumisega. Uue Ajastu liikumise õpetused ei eita Jumalat, küll aga õpetavad need, et Jumal on olemas iga inimese sees headuse jõuna. Kuid Uue Ajastu liikumisse ei kuulu päästmine Jeesuse Kristuse kaudu.

Siis, kui Kim seisis silmitsi mõningate isiklike probleemidega, tajus ta, et Uue Ajastu liikumisel ei ole vastuseid kõikidele küsimustele. Elus pidi olema midagi veel, mida ta ei olnud avastanud. Ta hakkas esitama küsimusi Jumala kohta. Kas Ta oli päriselt olemas? Kas Ta hoolis inimekonnast? Kas Ta armastab inimest ja aitab teda hädaajal? Kui Jumal temast hoolib, siis tahtis Kim Temaga kohtuda.

Jätkub

Püha Vaim, Sõna ja palve

Hingamispäeva pärastlõuna

Selle nädala õppeaine: Jh 15:7; Mt 7:7; Ps 66:18; Jk 1:6–8; 1Jh 5:14, 15; Ap 2:38.

Meelespeetav tekst: „Samuti tuleb ka Vaim appi meie nõtrusele: me ju ei tea, kuidas palvetada, nõnda nagu peab, kuid Vaim ise palub meie eest sõnatute ägamistega. Aga südamediteerija teab, mida Vaim taotleb, sest Jumala tahtmise järgi palub ta pühade eest“ (Rm 8:26, 27).

Loomutruu vaimulikkus ja palve käivad käsikäes. Ilma tarmuka palveta ei ole tegelikku vaimulikku elu. Vajaduse järel meelt parandada on ehk üks suurim ja pakilisim vajadus meie palve-elu taaselustumine. Hea uudis on see, et isegi oma palvetes pole me jäetud ilma Püha Vaimu abist. Palve viib meid ligemale Jumalale; see tõstab meid üles Tema juurde. Usupalve võimaldab meil elada Jumala töotuste rikkusele vastates. Meie elu muutub siis, kui taotleme õnnistusi, mida Jumal oma Sõnas on töötanud. Jumal on vägagi suuteline rahuldama kõik meie vajadused Tema rikkust mööda (Fl 4:19). Eheda palve ja ehtsa vaimulikkuse puhul on Jumal alati meie tähelepanu keskpunktis, ning mõlemad on juurdunud Tema kirja pandud Sõnas.

Me ei peaks oma vaimulikku elu rajama oma kõikuva kogemusele ja subjektiivsetele tunnetele ega nihutama oma palvete tulipunkti kahtlastele endassesüüvimistele ja meditatiivsetele harjutustele. Küll aga peab meie vaimulikkust juhtima Piibel ja Jumala tahte järgimine sellisena, nagu seda avab Tema Sõna. Püha Vaim äratav meis soovi otsida palves Jumala kohalolu ja õhutada üksteist oma anumistes pilku üles tõstma.

Selle nädala õppetükk õppides valmistud hingamispäevaks, 11. märtsiks.

Jumalale meeldiv palve

Paljusid palveid, kuigi riietatud vagasse rüüsse, suunavad küsitavad motiivid. Võime palvetada, et Jumal kellelegi veel elupäevi kingiks, sellepärast et meile ei meeldi elada üksi. Võime palvetada Jumala töö edu pärast, sest meie etendame selles tähtsat osa. Võime palvetada ühe inimese uskupöördumise pärast, sest siis saab meie elu olema kergem. Sageli keskenduvad meie palved rohkem sellele, mida meie tahame, mitte niivõrd sellele, mida Jumal tahab. Jumalale meelepärase palve tähelepanu keskpunkt on teistsugune.

Loe Jh 15:7. Miks on meie palvete juures on oluline, et jääksime Jeesusesse ja Tema Sõna jääks meisse? Missugune fookus oleks meie palvetel sellisel juhul, kui me ei jääks Jeesusesse?

Otsida esmalt Jumalat ja nautida Tema seltskonda on palju tähtsam kui miski, mida Ta meile anda võiks. Kui esmalt tuleb meie ellu Jumal, siis tahame teha seda, mida Tema tahab; Tema mõtted voolivad meie soove. Kui juba Jumal on meie palvete kese, siis hakkame palvetama Tema vaatenurgast. Hakkame nägema kogu oma elu Tema silmadega. See vaatenurk õilistab palve.

Jumal on meist sügavalt huvitatud. Ta igatseb olla osaks meie elu erinevates tahkudes: meie muredes, meie hirmudes, meie tahtmistes, meie lootustes, meie igatsustes – kõiges. Võime sellest kõigest Temaga rääkida nagu hea sõbraga. Ja me vaatame seda kõike Tema silmade läbi.

Palve ei muuda Jumalat; see muudab meid, sest meid tuuakse Jumala elumuutvasse juuresolekusse.

„Palve on südame avamine Jumalale kui sõbrale. See pole vajalik mitte selleks, et Jumal saaks teada, kes me oleme, vaid et võimaldada meil vastu võtta teda. Palve ei too Jumalat alla meie juurde, vaid viib meid üles tema juurde.“ – Ellen G. White, *Tee Kristuse juurde*, lk 93.

Milline võimas tsitaat! See võtab kokku suure osa sellest tegelikkusest, mida palve meiega ja meie heaks teeb. Üksnes palve paneb meid avama armu, väe ja Jumala kohaloleku astjat meie elus. Kes poleks mingis kohas kogenud, kui tõeliselt tõmbab palve meid Jumalale lähemale?

Mõtle oma palve-elule: mille pärast sa palvetad, millal sa palvetad, miks sa palvetad ja nii edasi. Mida see räägib su enda vaimulikust olukorrast ja sinu suhtest Jumalaga? Milliseid muutusi võib sul olla vaja teha?

Piibelliku palve alus: paluge Jumalat

Loe Mt 7:7. Enne, kui me Jumalalt midagi saame, tuleb meil Temalt paluda. Miks on meie palumine nii tähtis, kui Jumal teab niikuinii kõike?

Palumine paljastab meie soovi ja väljendab meie usaldust Jumalasse. Palve kaudu astume Tema juurde, kellelt me otsime toetust ja abi. Siis, kui meie küsime Jumalalt, anname Talle ka avalikult loa hakata meie heaks tegutsema. Jumal soovib, et me küsiksime. Ta igatseb, et me kannaksime Talle ette oma palvesoovid. Juhul, kui me Teda ei palu, siis me ei saa neid ande, mida Ta on töötanud. Jeesus ütles: „Paluge, ja teile antakse, otsige, ja te leiate, koputage, ja teile avatakse, sest iga paluja saab ja iga otsija leiab ja igale koputajale avatakse!“ (Lk 11:9, 10).

Loe Mk 11:24, 1Jh 5:14, 15 ja Ps 66:18. Miks ei ole ükski palvesoov Jumala jaoks liiga suur? Miks on hea teada, et Jumal on helde ja armastab oma küllusest anda? Millist eeltingimust nõuab Jumal selleks, et meie palved täita?

Me võime Jumalalt tõepoolest paluda kõike. Ükski soov ei ole Tema jaoks liiga väike või tähtsusetu. Ükski soov ei ole liiga suur, et Jumal sellega hakkama ei saaks. Tema on kõikvõimas. Usu kaudu võime nõuda iga töotust Piiblist ja saada Tema kätest töötatud annid Tema tahte kohaselt (2Kr 1:20).

Ometi on pisut tingimusi, mida täita selleks, et saada seda, mida küsime. Juhul kui me ei taha allutada ennast Jumalale täielikult ning kui meie palved peegeldavad ainult meie isekaid ja patuseid soovide, siis Jumal ei vasta meie palvetele (vaata Js 59:1, 2). Meie palvete täitmise tähtsaks tingimuseks on meie valmidus järgida Jumala tahet ja olla sõnakuulelik: „Kõik Tema [Jumala] annid on töötatud sõnakuulmise tingimusel.“ – Ellen G. White, *Kristuse tähendamissõnad*, lk 145. Teades, et Jumal on helde, võime tulla julgelt Tema juurde. „Issandat ei austa loiud palved, mis näitavad, et mitte midagi ei soovita. Ta igatseb, et igäüks, kes usub, ligineks armutroonile innukuse ja kindlustundega.“ – Ellen G. White, *Signs of the Times*, 7. august 1901.

Loe Mk 11:24. Millist teist palvega seotud aspekti nimetab Jeesus lisaks küsimisele?

Ainult küsimisest ei piisa. Meie palvetes peab olema olema veel üks tähtis tahk: usk. Pauluse kiri heebrealastele ütleb meile, et „ilma usuta on võimatu olla meelepärane“ Jumalale (Hb 11:6). Kui põlvitame Jumala ette ning avame Piibli rohkem kui kolme tuhandest töotusest ühe ja palume siis – väikese lapse lihtsuses – Jumalat Tema töötus meie jaoks täita, tuleb meil uskuda, et Ta teeb seda, mis on meie jaoks parim Temale teada ajal.

Loe Jk 1:6–8. Kuidas need salmid kirjeldavad inimest, kel on usust puudus? Miks on usk töötatud andide saamise eelduseks?

Kui me tuleme Jumala juurde, siis peame uskuma, et Ta on olemas ja et Ta annab tasu neile, kes Teda otsivad. Mõjusat palvet peab saatma uskumine sellesse, et Jumal suudab vastata, kuid veel enam – et Ta teeb nii vastavalt oma jumalikule tahtele.

Piiblis on uskumine seotud usaldamisega. Saame kedagi usaldada ainult siis, kui teame, et see teine isik on usaldusväärne. Kui kostitame end kahtlustega, kas Jumal oma töotusi peab, siis ebaleme ega saa oodata, et me midagi Temalt saame. Uskuda tähendab võtta Jumalat Tema sõnast. See tähendab, et loodame kindlalt Jumalale ja Tema töotustele isegi siis, kui meie tunded meile muud räägivad. Sest „usk on loodetava tõelisus, nähtamatute asjade tõendus“ (Hb 11:1). Usk klammerdub Jumala töotustesse, sest me usaldame seda, mida Ta on öelnud (Hb 11:11). Usk teab, et võimatu on, et Jumal valetaks (vt Hb 6:18). Jumal on seesama eile ja täna ja igavesti (Hb 13:8). Usk teab, et „Jumala käes ei ole ükski asi võimatu“ (Lk 1:37).

Usk avab ukse jumalikku varakambrisse. Püha Vaimu kaudu liigutab Jumal meeste ja naiste südant Jumala Sõna usaldama ning usu kaudu liigutavad meie palved kõikvõimsat käsivart.

Mis aitab sul usus tugevamaks kasvada? Millised omadused Jeesuse juures aitavad sul hakata usaldama Tema valmidust ja suutlikkust aidata sind hädakorral?

Piibelliku palve alus: nõua Jumala töotusi

Kõik usk on kasutu juhul, kui me ei püüa kätte saada seda, mille pärast oleme palvetanud.

Loe 1Jh 5:14, 15. Mis põhjusel võime olla kindlad, et Jumal meid kuuleb ja et me saame, mida Temalt palunud oleme?

Piibelliku palve kolmandaks tahuks on vastuvõtmine. Pärast seda, kui oleme Jumalat palunud ja Tema töotusi uskunud, on meil vaja nõuda seda, mida Ta on töotanud. Me taotleme Jumala töotust ning usus täname Teda selle eest juba enne, kui selle saanud oleme. Niiviisi rakenduvad töotused meie südames. Ellen White ütles, et „iga andi, mida Ta on töotanud, võime me paluda; siis tuleb meil uskuda, et me selle saame ja tuua tänu Jumalale, et oleme saanud.“ – Ellen G. White, *Kasvatus*, lk 258.

Lk 8:11 võrdleb Jeesus Jumala Sõna seemnega. Samamoodi, nagu õunaseemnes on kogu õunapuu, kätkevad Jumala töotused Tema annil. Kui nõudleme töotust ja täname Jumalat selle eest, siis meil juba on and, mida Ta on töotanud. Saame töotatud annil usu läbi juba enne, kui me seda tunda või näha võime.

Laatsaruse ülesäratamine Jh 11. peatükis on näide, mille puhul Jeesus niimoodi palvetas. Jeesus teadis täpselt, mis oli Jumala tahe selles olukorras. Jh 11:11 ütleb meile, et Ta oli valmis täitma Jumala tahet ja et Ta oli sõnakuulelik. Jh 11:39–41 loeme, kuidas Jeesus tänas Isa ette, et Ta äratas Laatsaruse ellu, ehkki Laatsarus oli siis veel hauas. Kui Jeesus oli Isa tänanud, täideti Tema palve. Jumala lastena tuleb meil elada Jumala töotustes, mitte Tema selgitustes. Ka siis, kui me kõike selgitada ei suuda, võime usaldada Tema töotusi.

„Issand ütleb: „Hüüa mind appi ahastuse päeval“ (Ps 50:15). Ta soovib meil tuua Tema ette oma kimbatused ja puudused ning vajadused Jumaliku abi järele. Ta palub meil olla püsivad palved. Niipea kui kerkivad takistused, peame tooma Tema ette siirad ja tõsised palved. Meie pealekäivad palved tõendavad meie tugevat usku Jumalasse. Oma puudused tunnetamine paneb meid tõsiselt palvetama ja meie anumine liigutab taevast Isa.“ – Ellen G. White, *Kristuse tähendamissõnad*, lk 172.

Miks on tähtis alati tuua kõik palves Jumala ette?

Loe Ef 3:16 ja Ap 2:38. Mida räägivad need salmid meile Püha Vaimu saamisest meie elus?

On palju, mille pärast palvetada, kuid hädaohu ajal, milles elame, on üks suur vajadus: selleks on Püha Vaimu and. See on suurim and, mida Jeesus anda saab. Jumal ei saa oma rahvale anda midagi rohkemat kui Püha Vaimu. Sellele annile ei saa midagi lisada (mida küll saaks lisada Jumalale endale?). Tema kaudu ja Tema töö kaudu meie elus täidetakse kõik meie vajadused. Püha Vaimu õnnistus toob endaga kaasa kõik teised õnnistused.

Ometi on üks põhiline takistus ja selleks oleme meie ise, sest sageli pole me valmis Püha Vaimu vastu võtma.

Nii nagu Uue Testamendi koguduse päevil, nii tuleb ka meil mõista, et kõigepealt tuleb meil pattu kahetseda ja oma elu täielikult Jeesusele allutada. Jah, sedagi teha võimaldab meil ainult Püha Vaimu kaasabi.

Kui me aga vastame Tema õhutusele, siis on patukahetsus esimene töö, mida Püha Vaim meie elus teeb. Alandlikkuses ja usus on meil vaja tunnistada üles oma patud, nii et Ta saaks meid puhastada kogu rüvedusest. Meil on vaja mõista, kuivõrd ekslikud me oleme ning kui väga me vajame oma elus Jumalat ja Tema armu. Ilma Temata oleme kadunud, surnud oma pattudes ja mõistetud kindlalt kaotama.

Nii et innuka palvega täidame tingimused, mille puhul on Jumal töotanud meile anda Tema Püha Vaimu. Siis jääb meil vaid paluda Jumalat ja Tema annab meile rõõmuga Vaimu. „Taevane lapsevanem on palju varmam andma Püha Vaimu neile, kes seda Temalt paluvad – palju varmam kui on maised lapsevanemad andma häid ande oma lastele.“ – Ellen G. White, *Ye Shall Receive Power*, lk 284.

Nii nagu kõige muu vaimulikuga, nii ei ole ka Püha Vaimu and kunagi lõppsiht ise. Ta antakse selleks, et esile tõsta Jeesus, et taastada Kristuse iseloom meie elus ja võimaldada meil teenida kaasinimesi Kristuse ihu – koguduse – ülesehitamisel. Nii et iga jumalateenistuse komme, avalik või isiklik, mis tõstab Vaimu kõrgemale Jeesusest Kristusest, on vale. Kuna Jeesuse läbi „on meil... ühesainsas Vaimus ligipääs Isa juurde“ (Ef 2:18).

Miks on Püha Vaimu and suurim andidest, mida Jeesus meile anda saab? Milline on olnud sinu kogemus Püha Vaimu tegelikkusega sinu elus? Kui teistsugune oleks su elu ilma selle annita?

Reede, 10. märts

Edasiseks uurimiseks: Loe Ellen G. White'i raamatust *Kristuse tähendamissõnad*, peatükki „Paluda selleks, et anda“, lk-d 139–149. Abistavat julgustavate töotuste kogumit saad lugeda Ellen G. White'i kirjatööst *God has Promised* (Washington, D.C.: Review and Herald, 1982).

Ilma palveta ei oleks meie elus vaimulikku jõudu, sest palve ühendab meid selle jõu Allikaga. Ilma palveta ei oleks meil elutähtsat seost Jumalaga. Muutuksime tühjadeks anumateks, kellel võib olla „jumalakartuse vorm“, aga oleksime ilma väeta ja töotuseta andidele ülalt. Ja kahtlemata, nagu oleme kogu selle nädala näinud, on meile antud imelised töotused, et Jumal vastab palvetele. Mida aga öelda nende kordade kohta, kui me ei saa seda, mida oleme palunud, isegi siis, kui oleme püüdnud täita meile Jumalast antud suutlikkusega parimal viisil kõik töotused? „Ärge kaotage julgust juhul, kui teie palvetele ei näi tulevat kohest vastust. Issand näeb, et palvega seguneb sageli maisus. Inimesed palvetavad selle pärast, mis rahuldaks nende isekad soovid, ning Issand ei täida nende soovivaaldusi sel viisil, nagu nemad ootavad. Ta paneb nad proovile ja viib läbi katsumuste, viib nad läbi alanduste, kuni nad näevad palju selgemalt, mis on nende vajadused. Ta ei anna inimestele neid asju, mis rahuldaksid inimeste halvenenud isu ning mis osutuksid inimesi vigastavaks ja paneksid nad häbistama Jumalat. Ta ei anna inimestele seda, mis rahuldaks nende ambitsioone ja toimiks ainult eneseülistamiseks. Siis, kui tuleme Jumala juurde, peame olema südamest allaheitlikud ja pattukahetsevad, allutades kõik Tema pühale tahtele.“ – Ellen G. White, *In Heavenly Places*, lk 89.

Küsimused aruteluks:

1. Mismoodi mõjutab palve kogu meie vaimulikku elu? See tähendab, mismoodi mõjutab palve sind siis, kui sa palvetad? Kuidas oled teistsugune pärast seda, kui palvetasid, võrreldes eelnevaga?

2. Mida ütled kellelegi, kes on millegi pärast palvetanud ja palvetanud, aga ei ole juhtunud nii, nagu see inimene lootis ja mille pärast palvetas? Näiteks ei ole haige laps tervenunud või midagi muud taolist? Kuidas õpime usaldama Jumalat ka sellistes olukordades?

3. Rääkige klassis oma palvekogemusi ja arutlege, mida need teie jaoks tähendavad. Mida oled palve kohta teada saanud, mis aitab kaasinimesi, kes võitlevad võib-olla palve otstarbest arusaamisega?

4. Miks on tähtis palvetada isegi siis, kui me ei mõista täiesti, kuidas palve toimib?

Kim kohtus mõne kristlasega, kes tutvustasid talle ühte kogudust. Ta käis jumalateenistustel ja nautis muusikat, kuid mingil ajal Kim taipas, et need jumalateenistused panustasid rohkem kogemusele ja tunnete kui mõtlemisele ja loogikale. Ta janunes millegi muu järele, millegi järele, mis rahuldaks nii ta mõistust kui ka hinge. Ta pidas endamisi aru, kas ta jääbki otsijaks, kes kunagi otsitavat ei leia.

Siis leidis Kim selle ajalehekuulutuse. Ta otsustas osa võtta nendest piibliuurimistest. Võib-olla leiab ta vastused otsitavale.

Kimi hämmastas see, mida ta piibliuurimiste käigus teada sai. Ta polnud kunagi mõistnud Jumala armastuse sügavust ja lunastusplaani. Ta osales järjepidevalt ja rajas oma elu tõdedele, mida teada sai. Kim tajus, et Jumal oli küll loogiline, aga vähe sellest – Tema oligi täiusliku loogika ja tähendusrikkuse autor. Kimi vaimulik elu kasvas sedamööda, kuidas ta enda jaoks Jumala suuri tõdesid tundma õppis.

Kim jagas väikeste osade kaupa oma pereliikmetega seda, mida oli teada saanud. Nad kuulasid viisakalt, aga võis öelda, et nad ei olnud tegelikult huvitatud. Kim on teadmisi edasi jaganud ja loodab, et pereliikmed võtavad lõpuks omaks usu Jumalasse just nii, nagu nad võtsid omaks tervisliku elu põhimõtteid.

Kaheksa kuud pärast seda, kui Kim leidis ajalehest selle kuulutuse, ristiti ta Kristusesse ning ta ühines Seitsmenda Päeva Adventistide Kogudusega. Kim õpib, kuidas jagada usku kaasinimestega ja kuidas leida Piiblist vastused oma isiklikele küsimustele. Talle meeldib rääkida kaasinimestele tõdedest, mida ta on armastama hakanud ning tahab aidata kaasinimestel leida Jumalat nagu leidis tema. Ta kutsub igal nädalal 10–12 inimest lõunasöögile ja uurib nendega Piiblit.

Kogudus Taanis on väike ja väheseid huvitab religioon. Kuid Kim soovib, et kogudus kasvaks. Ta jätkab vähehaaval oma pereliikmetele töö ja kogemuste rääkimist, lootes, et tuleb päev, mil ka nemad õpivad Jeesust tundma.

Taani on väike riik, mis paikneb poolsaarel ja umbes 500 saarel. See asub Norrast ja Rootsist lõuna pool. Sealne rahvas on jõukas ja kaas-aegne ning, sarnaselt enamiku Euroopa riikidega, kaotanud tunde, et nad vajavad Jumalat.

Sellel veerandaastal aitab osa sinu kolmeteistkümnenda hingamis-päeva annetusest rajada rahvusvahelise evangeelse noortekeskuse Oslosse Norras. Rohkema teada saamiseks külasta veebilehte *www.adventistmission.org/mission-quarterlies*.

Vaimu kurvastada ja Talle vastu panna

Hingamispäeva pärastlõuna

Selle nädala õppeaine: Ap 7:51; Hb 10:24, 25; Ef 4:25 – 5:2, 1Ts 5:19–21; Mk 3:28, 29.

Meelespeetav tekst: „Ja ärge kurvastage Püha Vaimu, kes on kinnitanud teid oma pitseriga lunastuspäevani!“ (Ef 4:30).

Pühal Vaimul on ainulaadne võime teha patused teadlikuks nende tegelikust patusest olukorrast. Tema äratav meis ka soovi omaks võtta Jeesus ja Tema andestus meie pattudele. Püha Vaim valdab võrratut väge teha meid võitjaks ja võimaldada meil peegeldada Jeesuse iseloomu ilu.

Samas saavad nõrgad patused sellele tugevale ja võimsale Pühale Vaimule vastu panna. Ta ei sunni ennast meile peale.

Patt on väga peibutav, väga kaasahaarav. Jah, see on üliväga petlik ja viib surmani. See on täielikus vastuolus Jumalaga ning Tema puhta pühaduse ja headusega. Jumalikku pühadust peegeldav Püha Vaim vastandub patule selle igas vormis ning Teda kurvastab, kui me teeme pattu ega ole valmis sellest loobuma. Nii võime, nagu püha Vaim ka on, saab Tema positiivset mõju kustutada ja me saame Talle vastu panna siis, kui elame edasi oma patust elu. Evangeeliumid räägivad meile sedagi, et on üks andestamatu patt: pilge Püha Vaimu vastu (Mt 12:31, 32).

Sellel nädalal uurime piibellikust vaatenurgast Püha Vaimu kurvastamist, kustutamist ja Talle vastu panemist.

Selle nädala õppetükki õppides valmistud hingamispäevaks, 18. märtsiks.

Loe Ap 7:51. Milline hoiatus siin anti ja kuidas käib see ka meie kohta tänapäeval?

On rida patte, mida Pühakiri eraldi nimetab pattudeks Püha Vaimu vastu. Osa neist pattudest on üksikisiku tasandil. Kuid on ka ühine mõõde, nagu saame järeldada Ap 7:51. Stefanos suunab mõtte sellele, et tema süüdistajad on kangekaelsed, nagu olid vastuhakulised iisraellased siis, kui nad teenisid kuldvasikat (2Ms 33:3). Nad panid Pühale Vaimule vastu, sest keeldusid kuulmast, mida Püha Vaim Jumala prohvetite suu kaudu nende südamesse vajutada püüdis. See näide Jumalale ja Tema plaanile vastutöötamisest viis nii mõnegi hülgame Issanda Jeesuse Kristuse nõudmisi. Selle asemel, et käia Jeesuse järel, asendasid nad Jumala Sõna kohase kuulekalt elamise välise jumalateenimisega.

Hämmastav on siiski mõelda, et nõdrad inimlapsed, keda Jumal on loonud ja kes Temast sõltuvad, saavad Püha Vaimu tööle ja lõpuks Jumala armule vastu panna. Nii võimas, nagu Jumal ka on, ei suru Ta ennast meie vabale tahtele peale. Ta austab meie valikuid.

Pealegi, kui Jumal tahtnuks meid sundida Temale kuuletuma, miks ei teinud Ta seda juba Eedenis Aadama ja Eevaga ning säästnud niimoodi kogu maailma patu kriisidest? Jumal on meid teinud vabadeks olevusteks, volitusega langetada kõlbelisi valikuid muuhulgas ka elu ja surma kohta, hea ja kurja kohta. Meile igaühele on antud see tohutult püha ja hinnaline and.

Samal ajal kui igaüks vastutab oma valikute eest, on meil ka ühine vastutus: peaksime üksteist julgustama olema ustavad, kuuletuma Jumala Sõnale ning jääma Jeesuse juurde (Hb 10:24, 25). Lööme täna Püha Vaimu tagasi siis, kui lükkame kõrvale Jumala Sõna ega pane tähele Tema prohvetite sõnumit.

Väga kerge on vaadata tagasi muistsele Iisraelile ning mõista hukka ja kritiseerida neid kõigi nende vigade pärast. Aga kuidas jääb meie enda viletsate valikutega? Kuidas tunneksid ennast, kui need oleksid tehtud sama avalikuks, nagu muistse Iisraeli vead?

Mil moel saame aidata kaasinimesi „armastuse ja heade tegude“ suunas? Milline kohustus on sinul kaasinimeste õhutamiseks „armastusele ja headele tegudele“?

Loe Ef 4:30. Paulus kasutab siin käskivat kõneviisi ning manitseb meid mitte kurvastama Püha Vaimu. Mida tähendab Püha Vaimu kurvastada?

Püha Vaim on isikuline olevus, mitte mingi jumalik jõud. Just see pärast saab Teda kurvastada. Aga kuidas me Püha Vaimu kurvastame? Peaksime ehk meelde tuletama, et Püha Vaimu üheks ülesandeks on avada meie silmad nägema pattu (Jh 16:8). Tema juhib meid Jeesuse juurde, kes annab meile patud andeks ja pühitseb meid. Jumala Vaimu nimetatakse ikkagi „pühaks“. See tähendab, et Ta vihkab pattu. Kuid Ta rõõmustab, kui oleme Jumalale kõigis asjus sõnakuulelikud ning mõtleme ja räägime seda, mis on puhas ja püha. Teisest küljest tähendab see sedagi, et Teda saab kurvastada, kui hellitame midagi, mis on meie jumaliku kutsumise jaoks vääritud. Teda kurvastab iga meiepoolne otsus jääda patu juurde või mahendada patu tõsidust. Püha Vaimu kurvastamine on tõsine asi.

Kontekst, milles on Pauluse ütlus Püha Vaimu kurvastamise kohta Ef 4:30, käsitleb eluviisi – kuidas inimene elas enne Kristusesse uskuma hakkamist ja mis sai pärast uskutulekut. Uute loodutena Kristuses peaksime olema üksteisega kannatlikud ja lahked, sallima üksteist armastuses ja olema „usnad rahusideme kaudu pidama Vaimu antud ühtsust“ (Ef 4:2, 3). Olles Vaimu poolt uuendatud, järgime nüüd Kristust, meie uut pead (Ef 4:15), ja nii ei käi me enam tühises meeles nagu paganad (Ef 4:17). Me elame hoopis elu, mis on meelepärane Jumalale (Ef 4:24–31).

Iga kord, kui lubame mõnel 4. peatükis nimetatud negatiivsel joonel leida ruumi südames ning kui need jooned avaldavad ennast meie sõnades ja tegudes, on Vaim kurb ja kurvastatud. Kurvastada Püha Vaimu tähendab eemale tõugata Tema pühitsevat kohalolu ja Tema elumuutvat väge sellepärast, et jätkame meelega patustamist.

Püha Vaim ei ole ükskõikne selle suhtes, kuidas me elame. Loe Ef 4:25–31 ning loetle käitumisjooni, mis Püha Vaimu kurvastavad. Miks midagi niisugust Püha Vaimu kurvastab?

Kurvastada Püha Vaimu: 2. osa

Tõsiasi, et Püha Vaimu saab kurvastada, räägib meile sellest, et Jumal pole ükskõikne meie ja selle suhtes, mida teeme. Jumalat liigutab see, mida otsustame ja kuidas elame.

Loe Ef 4:25 – 5:2. Mida meil siin teha kästakse ja kuivõrd teistsugune oleks meie elu siis, kui me nende piibellike korralduste järgi teeksim?

Me valmistame Pühale Vaimule rõõmu siis, kui räägime tõtt armastuses; kui vihkame pattu, aga ei tee oma vihaga pattu; kui teeme tööd oma kätega ja kasutame oma töö saadust abivajajate heaks; kui räägime ülesehitavalt ja vahendame oma kuulajatele armu; kui oleme lahked, õrnasüdamelised ja andestavad.

Kurvastame Püha Vaimu siis, kui väidame, et oleme kristlased, aga elame nii, nagu Kristus poleks üldse tulnud, ning meie elu ei mõjuta Tema juhtimine ega Tema armastus. Kurvastame Püha Vaimu siis, kui tunnistame, et usume tõde, aga meie tegutsemine ja käitumine on sellele tunnistusele vastupidine. Moraaliväärtuste puudumine kurvastab Vaimu. Meie eetilise käitumise ja kaasinimeste heaks tehtavate jõupingutuste vahel ei tohi olla lahkeli. Kui meie elu lubab kaasinimestel tajuda, et oleme tõepoolest Jumala lapsed ja peegeldame Jeesust, siis valmistame Jumala südamele rõõmu.

Loe Ef 4:3, 4, 15, 16, 32. Mida kõnelevad need salmid ühskondliku elu elamise kohta Vaimus? Kuidas avaldab Vaimust täidetud elu ennast ühenduses teiste usklikega?

Huvitav on, et Ef 4. peatükis on olemas märkimisväärne ühiskondlik aspekt. Ühtsuse mõtet mainitakse mitmel korral. Pauluse mure on, et säilitaksime Vaimu antud ühtsuse, sellepärast et elame Jumala elu „üksteise“ kontekstis (Ef 4:32). Vaimu kurvastamisega seoses on oluline ka see osa, kuidas suhtume üksteisesse koguduses; kas oleme „usinad rahusideme kaudu pidama Vaimu antud ühtsust“ (Ef 4:3). Jumal hoolib tõepoolest sellest, kuidas me kohtleme üksteist koguduses, mis on Püha Vaimu tempel (1Kr 3:16, 17). Jumala Vaimu jaoks on esmatähtis, kuidas arvestame üksteisega Kristuse ihus.

Tore on tunda tõde, kolme-ingli-kuulutust (Ilm 14:6–12), aga küsi endalt: kuidas sa kohtled kaasinimesi, eriti neid, kes on sinust sõltuvad või kes sinu heaks midagi teha ei suuda? See tähendab, et neil ei ole sinule mitte midagi vastu pakkuda.

Loe 1Ts 5:19–21. Kuidas saab Püha Vaimu kustutada?

Sõna „kustutama“ viib mõtted tulele. Sama sõnatüve (kreeka keeles) kasutatakse 1Ts 5:9 ja Ef 6:16. See laseb mõista, et Pühas Vaimus on midagi tulesarnast, mida saame summutada. Tuleb meenutada, et Püha Vaim teeb meie heaks kaht ilmekat tõsiasja: annab meile patu tundmise ja annab meile jõu patt võita. Mõlemad seonduvad pühitsusega.

Jumala Sõna kaudu räägib Vaim meile, mida on vaja teada selleks, et elada püha elu, ning Tema meis elava väe tõttu teeb Ta meid võimeliseks muutma oma elu selle teadmise kohaseks. Üks viis, kuidas vältida kustutamast Vaimu, on mitte „põlastada prohvetiandi“ (1Ts 5:20). Paulus juhendab Tessaloonika usklikke, et nad ei põlastaks prohvetite poolt öeldut, ja samas kutsub ta neid üles vaime eristama (1Ts 5:21). Meil tuleb olla avatud Vaimule oma koguduse-elus ja me ei peaks kustutama Püha Vaimu tööd, kuid ühtaegu vajame vahetegemist sellepärast, et valeõpetused ja valeprohvetid laastavad jätkuvalt kogudust.

Mitte kõik vaimud ei ole healoomulised. Vaimust inspireeritud Jumala Sõna on aga lambiks meie jalgadele ja valguseks meie teerajal (Ps 119:105). Selle abil on meil mõõdupuu iga uue prohvetliku väljaütlemise vaagimiseks. Piibli aegadel oli lambil põlev taht, mis heitis valgust inimeste jalgade ette, kes hilisõhtul ringi liikusid. Piibel ütleb meile, kuidas „käia Vaimus“ (Gl 5:25). Teeme seda siis, kui allutame ennast Jumala Sõna õpetustele ja kuuletume Püha Vaimu üleskutsetele, kui Ta õhutab meid elama sel viisil, nagu peaksime.

Paljud, kes tunnistavad, et nad usuvad Piiblit, tõlgendavad Jumala Sõna sedasi, mis lihtsalt röövib Pühakirjalt selle mõjujõu ning riisub nende elust tõelise jõu. Kui me põlastame Jumala Sõna ja käime sellega lugupidamatult ümber või jätame hooletusse selle rakendamise enda jaoks, siis näpistame ära lambitahi, mis on määratud meid meie teel juhima ja meie südametunnistust heade tegude suunas ergutama.

Loe 1Ts 4:7, 8. Mida tähendab olla kutsutud „pühitsusele“? Milliste sinu elu valdkondade suhtes tuleb sul endalt küsida, kas sa toimid „pühitsuses“?

Loe Mk 3:28, 29; Lk 12:10 ja Mt 12:31, 32. Kui kõiki patte ja teotamisi saab andestada, siis mis on see, mida ei saa andestada?

Võib-olla pole ükski teine patt põhjustanud kristlaste hulgas suuremat määramatust ja ahastust ning kõige rohkem vääritlemist kui seda on pilge Püha Vaimu vastu. Mõni arvab, et Jeesus pidas silmas teatud patte, mis on eriti kibedad. Teeme aga hästi, kui tuletame endale meelde, et Jumala silmis on *kõik* patud jäledad, ehkki mõnel patul võivad olla tugevama mõjuga tagajärjed kui teisel. Mida küll Jeesus silmas pidas, kui Ta rääkis andestamatust patust?

Tegelikult ei ütle ükski neist salmidest, et seda pattu *ei saa* anda andeks, vaid need ütlevad lihtsalt, et seda ei andestata. Tuletagem meelde: Püha Vaimu töö on juhtida patused oma patust teadlikuks saamiseni ning äratada neis soov vastu võtta Jeesus, kes üksnes annab patu andeks. Seega tuleb Püha Vaimu teotamise all mõista sihilikku ja püsivat Jeesuse päästetöö äratõukamist. See ilmneb siis, kui inimene meelega ja jonnakalt paneb vastu Vaimu tunnistusele Kristusest ning Tema päästest ja armust.

Jeesus ei räägi sellest, et keegi oleks välja pahvatanud mõne laimu-sõna. Püha Vaimu teotamine toimub ainult püsiva uskmatus ja Jeesuse vastu avalikult vaenuliku hoiaku kontekstis. Püha Vaimu teotamine ei ole ainuepisood; see on kavakindel elamise viis.

„Selle asemel, et võtta vastu neile pakutud tõendid, selle asemel, et tunnistada Kristuse tegevus taevast pärinevaks, hoidsid nad kinni oma õelatest eesmärkidest ja ütlesid: Ta tegi selle imeteo kuradi kaasabil. See oli patt Püha Vaimu vastu.“ – Ellen G. White, *Loma Linda Messages*, lk 156.

Kui inimese süda häälestatakse kangekaelsele vastupanule Jumala suhtes ja keeldutakse teadlikult andmast Jeesusele seda, mis kuulub Talle, siis süda paadub ning jätab tunnustamata tõe, et Püha Vaim avaldab Jumala päästva ohvri Jeesuses Kristuses. See patt jääb ilma võimalusest saada andestatud – mitte sellepärast, et Jumal on võimetu või tahtmatu andestama, vaid sellepärast, et inimene ei suuda ära tunda oma pattu. Sellepärast ei võta ta Jeesuse kaudu saadavat andestust vastu. Sellisel hoiakul on mõistagi igavesed tagajärjed.

Kuidas saame olla kindlad, et sellele vaatamata, mida me enda kohta sõnadega ütleme, ei ela me vastuolus Jumalaga ega pane vastu Pühale Vaimule? (Vaata näiteks 1Jh 5:3 ja Rm 8:14.)

Reede, 17. märts

Edasiseks uurimiseks: Juba tõsiasi ise, et inimesed küsivad erutatult, ega nad pole teinud andestamatut pattu, räägib sellest, et üsna kindlalt pole nad seda teinud. Juhul, kui nad oleksid selle sooritanud, siis nad kindlasti selle pärast ei muretseks. Nende muretsemine ongi tõend, mida nad vajavad, et nad on veel avatud Vaimu juhtimisele. Sellisel inimesel tuleks taotleda Jeesuse õigust, klammerduda Jeesuse teenete külge ning tungida uss ja sõnakuulmises edasi. Ainult Kristuse õiguse katte all, mis on „Jumala õigus“ (Rm 10:3), saab neil olla rahu ja julgeolek, millest neil praegu nii valusalt puudu on.

Tegelikult on ainus inimene, kellele Jumal ei saa andestada, selline, kes püsivalt keeldub tulemast Jeesuse juurde andestust saama. „Püha Vaimu teotamine ehk pilge Püha Vaimu vastu ei seisne mingis äkilises sõnas ega teos; tegemist on kindla, otsustava vastupanuga tõe ja tundemärkidele.“ – Ellen G. White'i märked koguteosest *Piibli kommentaarid, SPA poolt välja antud*, 5. kd, lk 1093.

„Mitte kellelgi ei pruugi pidada pattu püha Vaimu vastu millekski müstiliseks ja mittedefineeritavaks. Patt Püha Vaimu vastu on pidev keeldumine vastata üleskutsele meelt parandada.“ – Samas, lk 1093.

Küsimused aruteluks:

1. Juhul kui keegi tuleb sinu juurde, kartes, et ta on teinud andestamatu patu, siis mida sa ütleksid ja milliseid piiblisalme sa abiks kasutaksid? Miks on kellegi aitamiseks, kes tunneb, et ta on lootusetult kadunud, ülioluline mõista, et päästetud saab üksnes usu läbi?

2. Me kustutame Püha Vaimu, keeldudes tegutsemast või rääkimast nii, nagu Tema juhib. Kus oleme Püha Vaimu kustutamise ohus? See tähendab, millises meie elu valdkonnas (kui üldse mingis?) leiame ennast vastu panemas Jumala juhtimisele ja kuidas õpime ära vajaliku allaandmise?

3. Mõnikord lubab Jumal meie ellu tulla teatud olukordadel, mida paneme pahaks või millest me ei saa aru. Selline lugu juhtus näiteks Iiobiga. Miks saab haavunud meeoleuga summutada Püha Vaimu tööd meie elus? Kuidas saame Jumalat veel rohkem usaldada ning allutada oma elu täielikult Temale ka kõige raskematel aegadel?

4. Olles hirmul, et teda „rüvetab“ see, mida ta tunneb pahelise mõjuna koguduses, tõmbub mõni koguduseihust täiesti eemale ja võtab oma iseseisva suuna. Mis on selle mõttekäigu juures valesti ja miks ei ole see kristlase jaoks piibellik näidis, mille järgi teha?

Toimetaja märge: järgnevates lugudes jutustab Kim Laovin Stokholmist, Rootsis, sellest, kuidas Jumal muutis tema viletsa elu millekski ilusaks.

25 aastat, rohkem kui poole oma elust, süstisin ma igal hommikul esimese asjana pärast ärkamist oma veeni heroiini. Kasutasin heroiini selleks, et päeva ära elada. Siis ühel hommikul juulis ärkasin ma üles ja teadsin, et jätan oma elust narkootikumid välja. Teadsin, et ma jään haigeks, kui uimastite kasutamise lõpetan, aga ma otsustasin saada neist vabaks.

Uimastid olid mu elu, aga mitte ainult – need olid ka mu sissetulek. Mul oli armas suur maja, hea auto ja palju ilusaid riideid. Siis aga, kui ma uimastitest loobusin, paistsid minu ümber olevad ilusad asjad räbalatena ja vastikutena. Need olid ostenud narkootikumide eest saadud rahaga. Ma müüsin kõik maha või andsin ära. Siis kolisin ma ainult kohvritäie asjadega teise linna.

Kannatasin kõikide võõrutusnähtude käes, aga keeldusin uimastite juurde tagasi pöördumast. Teadsin, et kui ma piisavalt kaua vastu pean, siis läheb mul paremaks. Nädalad möödusid, aga mina olin ikka väga nõrk ja väsinud. Mu rind valutas ja ma ei suutnud kõndida rohkem kui tänavavahe.

Läksin arsti juurde ja pärast minu läbivaatamist ütles ta: „Sul on tõsine südameprobleem. Su süda on laienenud ja teeb kõva tööd, kuid töötab ainult pool sellest, mida peaks. Valu su rinnus on angiin. Selle valu põhjus on selles, et süda ei saa piisavalt hapnikku.“ Mõistsin, et – irooniline küll – uimastid, mida olin tarvitanud, olid neid sümptome aastaid varjanud.

Arst andis mulle ravimi ja saatis koju. Aga mul polnudki ju kodu, kuhu minna. Ööbisin oma sõbra juures, aga sõbra juurde ei saanud ma igaveseks jääda. Olin haige, üksildane ja kodutu. Hakkasin helistama oma sugulastele. Nad rõõmustasid, et ma nendega ühendust võtsin ja enam uimasteid ei tarvitanud, kuid neil olid oma põhjused, miks ma nende juurde elama ei saanud minna. Lõpuks võttis onu mu enda juurde. Tema ja mu tädi olid nii lahked, et viisid mu selle piirkonna arsti juurde.

„Kas olete võtnud teile välja kirjutatud rohtu?“ küsis arst.

„Ei,“ tunnistasin ma. „Olen just vabanenud uimastisõltuvusest ega taha sattuda sõltuvusse nendest rohtudest.“

„Saan teie murest aru,“ ütles arst. „Aga need ravimid on head. Need aitavad teid ega tekita sõltuvust. Ütelge mulle, mida olete oma elus teinud tõeliselt nautimisväärselt?“

Mõtlesin kõvasti. „Jah, korra käisin koos onuga rohkem kui 100miilisel retkel Põhja-Rootsis. See oli imeline.“ Arst lubas mulle, et siis, kui seda ravimit võtan, suudan jälle sama retke ette võtta. Läksin koju valmidusega proovida. Kolm kuud hiljem suutsin onu koeraga metsas jalutada ja tundsin sellest mõnu.

Ühel päeval, kui jalutuskäigul oli, leidsin ühe järve äärest majakese. Uurisin järele ja sain teada, et kuigi seal polnud elektrit ega veevärki, võisin selle üürida vähema raha eest, kui see, mida iga päev uimastitele olin kulutanud. Kolisin kahtoalisse majakesse ning tegelesin peagi vee ja muu vajaliku kohaletoomisega. Leidsin, et selline lihtne eluviis oli kõitev ja lohutav.

Püha Vaimu töö

Hingamispäeva pärastlõuna

Selle nädala õppeaine: Jh 16:8–11; Rm 5:10; Hb 4:15, 16; 1Pt 5:8, 9; 1Jh 5:12, 13; Ps 31:25.

Meelespeetav tekst: „Aga lootuse Jumal täitku teid kõige rõõmu ja rahuga usus, et teil oleks küllaga lootust Püha Vaimu väes“ (Rm 15:13).

Nüüd, kui jõuame sellel veerandaastal õpitud Püha Vaimu ja vaimulikuse teemaga lõpusirgele, keskendume veel ühele kindlale Vaimu tööle, mis pole tähelepanu saanud.

Siis, kui Jeesus andis jüngritele teada, et Ta läheb Isa juurde, töötas Ta saata neile Püha Vaimu. „Aga Lohutaja, Püha Vaim, kelle Isa saadab minu nimel, tema õpetab teile kõik ja tuletab teile meelde kõik, mida mina teile olen rääkinud“ (Jh 14:26).

Jeesuse sõnade kohaselt on Püha Vaim *parakletos*, tähendab, „aitaja“, „lohutaja“ või „kaitsja“, kes meie eest kostab. Ühtlasi andis Jeesus teada töö, mida see kaitsja teeb: Ta toob maailmale selguse patu ja õiguse ja kohtu kohta (Jh 16:8).

Oma viimase nädala jooksul õpime üksikasjalikumalt tundma seda Püha Vaimu erilist tööd. Samuti saame teada, kuidas see Vaimu töö on seotud veel kahe tähtsa tahuga Tema tegevusest meie heaks: päästekindluse ja õndsas lootusega, mis paneb meie elu liikuma nii, nagu Jeesuse Kristuse jüngritel.

Selle nädala õppetükki õppides valmistud hingamispäevaks, 25. märtsiks.

Loe Jh 16:8, 9. Millist tähtsat tööd teeb Püha Vaim meie heaks ja miks see nii oluline on?

Jeesus nimetas Püha Vaimu *paraclete*'ks; see sõna on tähenduste poolest rikas ning annab edasi ettekujutuse *aitajast, kaitsjast ja lohutajast*. Püha Vaim ei asu seda tähtsat kinnitamistööd tegema vendade peale kaebajana või meie kohtuliku süüdistajana. Jeesus ei saatnud Teda hukka mõistma, küll aga aitama meil näha meie vajadust armu järele.

Ainult lohutajat saab võtta omaks kui aitajat. Tekitab palju meelehärmi, et kristlased, olgugi igati heade kavatsustega, liginevad patustele sageli pigem süüdistava kui abistavaga meelsusega. Juhul kui käime ringi ja osutame teiste inimeste elus olevale patule, siis teeme midagi sellist, mida tegema Jeesus meid ei kutsunud. Pealegi, kes oleme meie, et osutame teiste patule, olemata samal ajal ise patuta?

Loe Rm 2:1 ja Mt 7:3. Missuguse sõnumi neist salmidest leiame?

Oleme Tema tunnistajad, mitte Tema riiklikud süüdistajad. Meid kutatakse tunnistama Tema lunastavast väest, mitte kaasinimesi hukka mõistma nende ülekohtu pärast. Püüdlusega veenda kaasinimesi nende pattudes võtame enda kanda töö, mis meile ei kuulu; see on Püha Vaimu töö.

Lohutaja – mitte meie – „toob selguse“ (Jh 16:8) maailmale selles, mis on patt tegelikult. Inimesed, kes ei ole andnud oma elu Jeesuse kätte, sageli tegelikult ei taju, mis patt tõeliselt on ja kuivõrd hävitav see on.

Mõte ei ole siin selles, et Vaim hakkab loetlema teatud väärtegusid. Tema läheb hoopis kõikide pattude põhialuseni: Jeesusesse Kristusesse mitte uskumiseni (Jh 16:9). Meie sügav häda ja viletsus ei seisne meie kõlbelises ebatäiuslikkuses, vaid meie vöörandumises Jumalast ja meie keeldumises võtta vastu Ainus, kelle Jumal on saatnud sel eesmärgil, et meid niisugusest olukorrast päästa.

Kogu patu põhiprobleem seisneb selles, et me ei usu Jeesusesse ning lükkame seega eemale Ainsa, kes saab meid päästa meie patust ja süüst. Patt asetab 'mina' kõige keskele ja keeldub uskumast Jumala Sõna. Ainult Püha Vaim saab avada meie südame ja meele nägema meie suurimat vajadust – meeleparandus – ning lunastust, mis on saadaval Kristuse surma tõttu meie heaks.

Vajadus õiguse järele

Jh 16:8 ütleb, et Püha Vaim toob maailmale selguse patu kohta, kuid mitte ainult – ka *õiguse* kohta. Teisiti öeldes, maailm, kes ei tea, mis patt tõeliselt on, ei tea ka, mis õigus tõeliselt on.

Usku tulemata inimesed kujutlevad, et välispidisest moraalist aitab. Nad ei igatse Jumala õigust, küll aga oma õigust. Nad igatsevad õigust, mis tuleneb nende enda välistest tegudest, nagu näiteks kuulekus Jumala seadusele. Kuid meie seadusele kuuletumise teod ei saa meid Jumala ees mitte kunagi õigeks mõista.

Js 64:5 kasutab prohvet Issanda päevast kõneldes igasuguste inimeste omatehtud õiguse tegude kohta kujundit „määrduvad riie“. Isegi meie parim religioonist ajendatud enesest tulev õigus on tegelikult vastupidine: õigusetus.

Kuid Jeesuse õigusest meile piisab. See rahuldab kõik Jumala seaduse nõuded. See arvestab Jumal Isaga. Ja me saame seda enda jaoks nõuda üksnes Jeesusesse Kristusesse uskumise tõttu.

Loe Rm 5:10 ja Hb 4:15, 16. Kuidas on meie õigus seotud Kristuse praegu toimuva teenistusega Isa ees taevas?

Õiguse, mida seadus nõuab, täitis Jeesuse täiuslik elu. Tema suri meie eest. Kuigi need, kes Ta siin maa peal surmasid, hülgasid Ta, tervitas Isa taevas Teda rõõmuga. Ülestõusmise kaudu pani Jumal Isa oma heakskiitu pitseri Jeesuse elule ja lunastavale tegevusele. Nüüd elab Jeesus selleks, et meie eest kosta (Hb 4:15, 16), ja Tema rakendab oma surma teeneid meie heaks, kuna meil ei ole päästmiseks vajaminevat õigust.

Järelikut võime me elada, sest Tema elab meis. „Ma olen ühes Kristusega risti löödud; nüüd ei ela enam mina, vaid Kristus elab minus. Ja mida ma nüüd elan ihus, seda ma elan usus Jumala Pojasse, kes mind on armastanud ja on iseenese loovutanud minu eest“ (Gl 2:20). Siis kui Jeesus meis elab, käime Vaimu järgi (Rm 8:4) ja saame uue vaimuliku elu Vaimu väe tõttu (võrdle Gl 3:2–5; 5:16, 18).

Sellest, et Isa Jeesust taevas väga ülendas, kõneleb Kristuse võimas kohalolek meis Vaimu kaudu. Kristuse jüngrid elavad Pühast Vaimust volitatuna järjest suuremas sarnasuses Kristusega.

Oled sa kogenud tõeliselt seda, kui määrduvad on tegelikult sinu oma püüded olla õige? Mida õpetab see sulle vajadusest Kristuse õiguse järele?

Loe Jh 16:8, 11. Millisele kohtule Jeesus siin viitab? Miks on see kohus hea uudis?

Jääb veel viimane suur selgusetoomine, mis on Vaimu töö osaks: selgus kohtu kohta. Siinkohal näib suur osa selle lõigu üle peetavaid jutlusi minevat eksitavas ja ohtlikus suunas. Sageli näib, et arutelu patu ja õiguse teemal paneb paljud ennast kristlaseks tunnistavad inimesed välja ütlema hoiatava kohtuotsuse neile, kes Kristuse hülgevad. Nii tehakse tahavad nad patuseid hoiatada (sageli kohutava ületoonitamisega) tulevase kohtu eest, mis neid ootab.

Ja kuigi see kohus on tõelisus, ei kõnele Jeesus Jh 16:11 mitte sellest. Keelekasutus näitab, et Issand ei räägi siin tulevasesest kohtust, nagu Ta tegi Jh 12:48. Selle kohtu tunnusjooneks, millele Jeesus nüüd viitab, on hea uudis sellest, et peagi mõistetakse Saatana üle kohut Kolgatal. Kurat, tõe suur vaenlane, elab praegu laenatud ajas. Kohus tuleb, kuid valgusvihk siin on suunatud teadvustamisele, et selle maailma vürst on nüüd juba süüdi mõistetud (Jh 12:31).

Loe 1Pt 5:8, 9. Kuidas Peetrus Saatanat kujutab? Kuidas saame talle vastu seista?

Kurat on ometi veel elus, kuigi ta teab, et tema aeg on üürrike ja ta on Kolgatal surmavalt lüüa saanud. Ja ta on metsik, püüdes alla neelata nii paljusid, kui saab. Ta on aga lüüasaanud vaenlane. Jeesus on võidu saavutanud. Jeesuse veri teeb meid vabaks.

Siis, kui fašistlikud väed edukas liitlaste sissetungis Prantsusmaale 6. juunil 1944 otsustava löögi said, oli selge, et Hitler oli kaotanud. Ometi olid üksteist kuud dessandipäeva (siis, kui rünnak alguse sai) ja võidupäeva vahel (8. mai 1945, mil sõda Euroopas lõppes) kõigist kõige verisemad. Sarnaselt teab Saatan, et ta sai ristil otsustavalt lüüa. Ometi võitleb ta jäärpäiselt ja püüab neelata nii paljusid, kui saab. Neil katsumusae-gadel kutsutakse meid olema kained ja valvama ning heitma kõik oma mure Jeesusele, sest Tema hoolitseb meie eest (1Pt 5:7, 8).

Miks on kohus hea uudis? Kes on meie käemees kohtus? Kuidas saame rääkida kohtust sellisel moel, et sisendaksime pigem lootust, mitte hirmu?

Loe 1Jh 5:12, 13; Rm 8:15–17 ja 2Kr 5:5. Kui oleme Kristuse vastu võtnud oma Päästjaks, miks saab meil siis olla kindlus igavesele elule? Mis on sellise julgeoleku aluspõhi?

Püha Vaim on Ainus, kes juhib patused Jeesuse juurde. Jeesuse asenduslik surm on meid Jumalaga lepitanud. Jeesuse andeksandmine vabastab meid elama uut elu Jumala lapsendatud lastena. Nüüd ei ole me enam Jumala vaenlased (Rm 5:10), vaid käime Vaimu järgi (Rm 8:4) ja häälestame oma mõtlemise Vaimu mõtetele (Rm 8:5). Kui meil ei oleks Kristuse Vaimu, ei oleks me Tema lapsed ega kuuluks Talle (Rm 8:9). Kuid nüüd tunnistab seda meie sees Püha Vaim, kes meis elab. Tema tunnistab meile, et kuulume Jeesusele ning oleme koos Kristusega Jumala pärijad (Rm 8:17). Sama võimas elu, mis äratas Jeesuse surnuist, toimib nüüd meis ja teeb elavaks meid, kes olime vaimulikult surnud (Rm 8:10). Veel enamgi – Tema ka pitseerib meie südames kindlustunde, et me tõepoolest kuulume Jumalale. Olles kuulnud ja uskunud meie pääste evangeeliumi, pitseeriti meid Jeesuses Püha Vaimuga, kes antakse meile pärandi tagatiseks (Ef 1:13, 14). Igal usklikul võib olla see veendumus (1Jh 5:12, 13).

Loe Ef 1:13, 14. Mida tähendab olla kinnitatud Vaimuga?

Need, kes võtavad Kristuse vastu, sünnivad jälle, see tähendab, et nad sünnivad „Vaimust“ (Jh 3:3, 5). Püha Vaim pitseerib selle tõsiasi meie südames nii, et meil saab olla päästekindlus ja me saame kogeda rõõmu, mis tuleb Jumala lapseks olemisest. Püha Vaim peab meid Kristusele kuuluvaiks. „Kellel ei ole aga Kristuse Vaimu, see ei ole tema oma“ (Rm 8:9). Nüüd oleme teadlikud, et Jumal on meie armastav Isa ja meie oleme Tema armsad lapsed. Püha Vaim on kohapealne sissemakse, deposiit ehk tagatis igavesele elu ja surematuse lõplikule annile, mis meile antakse Jeesuse teisel tulekul (1Kr 15:51–54). See on tõelise usu ehtsuse tunnus. Raske on näha, kuidas kristlased saaksid veenva väega tunnistada, ilma et neil oleks selline tõsikindlus.

„Rääkige julgustavalt, rääkige usus ja lootuses ning te olete valgus Issandas. Mõtelge jätkuvalt avatud uksele, mille Kristus on meie ette pannud ja mida ainuski inimene ei saa sulgeda. Jumal sulgeb selle ukse igasugusele kurjale juhul, kui annate Talle võimaluse. Kui vaenlane tuleb nagu veetulv, siis tõstab Issanda Vaim teie heaks tema vastu üles lipu.“ – Ellen G. White, *The Advent Review and Sabbath Herald*, 16. aprill 1889.

Loe Rm 5:4, 5; 15:13 ja 1Kr 13:13. Kuidas on armastus ja lootus teineteisega seotud? Kuidas on Püha Vaim armastuse ja lootuse andmise vahendiks?

Püha Vaim on see, kes on Jumala armastuse valanud meie südamesse. Tema ühendab meid Jumalaga ja teeb nii, et Jumala armastus elab meis. Jumala püsiv ja muutumatu armastus on meie lootuse põhjus ja aluskalju. Ilma armastuseta ei oleks lootust. Ainult armastus kutsub esile lootuse. Kuna Jumala armastus on ühendatud Tema ustavusega, siis on meil imeline lootus, et Ta tuleb tagasi ja viib meid endaga koju, kus Tema on.

Loe Ps 31:25. Millist mõju lootus meile avaldab?

Lootus inspireerib. Lootus annab uut jõudu. Lootus lubab meil laulda ja olla rõõmus. Lootus on elu jaoks väga oluline. Mis siht oleks elul ilma lootuseta?

Lootust omada aga pole seesama, mis optimistlik olla. Optimist mõtleb, et kõik läheb paremaks: ilm, majandus, hinded koolis, rahalised võimalused ja nii edasi. Lootus seevastu ei ole pime optimism. Selle juured on ju Jumala ustavuses ja töotustes, mida Ta mõõdanikus on andnud. Lootus usub, et Jumal täidab selle, mida Ta on öelnud, sellepärast et Ta on ustav ja tõeline. Jumal on osutunud usaldusväärseks ja Tema ei ole kaksipidise meelega. Tema vankumatus ja tõde on meie lootuse alus.

Kahtlemata on meie lootuse aluseks ka Jeesus ristil. Kui vaatame ristile, näeme nii jõuliselt, kui vähegi võimalik, seda armastust, mis Jumalal tegelikult meie vastu on. Rist koos meie pattude eest surnud Jeesusega annab meile ja kogu maailmale võrratu ilmutuse sellest, missugune meie Jumal tõeliselt välja näeb. Nii saame meie, pattulangenud ja lühiaegsed olevused ääretus avaras kosmoses, lootust – mitte endas või nendes kuitahes „suurtes“ asjades, mida me ka korda ei saadaks, vaid meie Jumalas; Jumalas, kes on ennast meile ilmutanud ristil.

Kuidas toetub adventlootus Jumala ustavale töötusele? Kuidas lootus meie elu mõjutab? Kuidas saame arendada eluviisi, mis peegeldab meeleheite asemel lootust?

Reede, 24. märts

Edasiseks uurimiseks: Loe eelkõige oktoobrikuu lõiku „Ready for the Spirit“ Ellen G. White'i raamatust *Ye Shall Receive Power*.

Võime Püha Vaimu tegevuse kokku võtta ütlusega, et Püha Vaim töötab kooskõlas Jumal Isa ja Jumal Pojaga meie pääste teostamiseks. Püha Vaim äratav meid vaimulikust surmast. Tema paneb meid tajuma meie patust ja avab meid nägema tõsiasja, et oleme iseenesest kadunud. Tema süütav meis soovi muutuse järele ja juhivad meid Jeesuse Kristuse juurde, kes üksi saab rahuldada meie sisemise inimese sügavaimad vajadused. Tema annab meile päästekindluse, sest Tema osutab alati Jeesusele ja sellele, mida Jeesus on meie heaks teinud. Tema vormib meid järjest rohkem Jeesuse sarnaseks. Tema hoiab meid ustavana meie elurännakul koos Jumalaga. Tema võimaldab meil täita Jumala tahet ja tulemuslikult teha misjonitööd. Tema teeb Jumala kirja pandud Sõna meie kaitsjaks ning meie kristliku elu ja õpetuse normiks. Kus oleksime ilma Püha Vaimuta? Mida saaksime teha ilma Püha Vaimuta? Oleksime õnnatud ja eksinud ega suudaks teha midagi, mis tooks au ja kiitust Jumalale. Tänu olgu Jeesusele, et Ta on töötanud ja saatnud Püha Vaimu. „Püha Vaim oli ülim kõigist andidest, mida Ta sai oma rahvale Isalt paluda.“ – Ellen G. White, *Ye Shall Receive Power*, lk 13.

Küsimused aruteluks:

1. Arutle veel küsimuse üle, mis on patt ja mis õigus. Miks peaks meil kui kristlastel, kes usuvad, et Piibel on Jumala Sõna, olema patust ja õigusest teistsugune arusaam kui inimesed, kes Piiblit ei usu? Mis on vahe? Mida õpetab Piibel meile patu ja õiguse kohta, mida teised allikad ei õpeta?

2. Räägi oma hingamispäevakooli klassi liikmetele, milline tahk Püha Vaimu tööst on sinu jaoks olnud hinnalisim. Miks oli see nii tähtis ja kuidas see su elu mõjutas?

3. Rääkige klassis lootusest, mis meil on Jeesuses. Mis on selle lootuse põhjus? See tähendab, kui keegi sult küsiks „lootuse kohta, mis sinus on“ (1Pt 3:15), siis mida vastaksid ja miks? Kui veenev oleks sinu esitatud argument?

4. Selle nädala õppetükk rääkis päästekindlusest. Mis on päästekindlus? Kui see meil on, siis miks? Millel see peab põhinema? Ja kuidas see erineb oletusest?

Siis, kui ma jälle arsti juurde läksin, oli ta mu edusammudega rahul. Ta rääkis, et tema ja ta naine olid minu pärast palvetanud. Sain teada, et ta oli seitsmenda päeva adventist. Laenasin sõbralt Piibli ja hakkasin seda lugema. Juhul, kui Jumal oli aidanud mind uimastitest vabaneda, siis tuli mul Teda paremini tundma õppida. Alustasin Moosese esimese raamatuga ja lugesin läbi umbes 100 lehekülge, siis takerdusin Moosese neljandas raamatus ning panin Piibli kõrvale.

Arst rääkis mulle taastusravikeskusest, mis kuulus adventistidele, ning soovitas mul minna sinna jõudu ja energiat taastama. Armusin sellesse paika ja inimestesse. Paljud patsiendid olid adventistid ja nad rääkisid, mida Jeesus nende elus teeb. See tugevdas minus soovi tunda Jumalat paremini.

Ma polnud kunagi kirikus käinud, välja arvatud juhuslikult kellegi laulatusel või matustel, kuid hakkasin käima nüüd taastusravikeskuse adventkirikus. Piibliuurimised avaldasid mulle muljet. Tahtsin seda, mis neil inimestel oli; tahtsin ka olla kristlane. Aga ma ei saanud aru, et lihtsalt sain olla kristlane. Mõtlesin, et pean midagi tegema selleks, et minust saaks kristlane.

Taastusravikeskuses olles mõtlesin palju sellele, kuidas oma elu õigusega kooskõlla viia. Olin sooritanud mõne kuriteo sellel ajal, kui uimasteid müüsin, ja see teadmine rõhus mind. Kui taastusravikeskusest lahkusin, läksin politseisse ja tunnistasin üles, et olin juhtinud autot, millega mu sõber põgenema pääses, kui ta oli röövimas käinud. Röövi käigus oli mu sõber kellegi tapnud ja mind mõrvas kaasosaliseks teinud.

Mind arreteeriti ja mõisteti viieks aastaks vangi. Minu sõber vangistati eluks ajaks. Kaasvangid kohtlesid mind halvasti, kui said teada, et minu ülestunnistus oli mu sõbra trellide taha toonud. Kulus kaua aega, enne kui nad mind omaks võtsid.

Sel ajal, kui olin vanglas, palusin adventpastoril mind külastada. Ta tuli sageli ja me uurisime koos Piiblit. Vanglas võtsin Jeesuse vastu oma Päästjana. Mind külastasid ka teised koguduseliikmed ning varsti sain mina rohkem kirju ja mul oli rohkem külalisi kui kellelgi teisel – tänu adventkoguduse liikmete perekonnavaimule. Püüdsin anda mulle osutatavat armastust edasi kaasvangidele nii, kuidas suutsin.

Osa vangidest ei olnud rootsi kodanikud. Nad kandsid oma karistus- aega ilma, et keegi neid oleks külastanud. Kui adventistid neist inimestest kuulsid, siis nemad külastasid neid ja pidasid nendega sidet. Osa selliseid naisi küsis: „Missugusesse kogudusse sa kuulud, kus kaasiniimestest niimoodi hoolitakse?“ Mul oli hea meel, et mu adventistidest

sõbrad selliseid vajadusi rahuldasi. Mõni vang hakkas osalema Piibli kirjakursusel ja teised ühinesid minu palvegrupiga. Nüüd, kui nad on vabaduses, palvetan ma, et nad otsiksid Jumalat.

Käisin südameprobleemide pärast arstlikus kontrollis. Sealne arst tegi ühte analüüsi kolm korda ja kutsus siis kohale ühe teise arsti. Teine arst tegi sama analüüsi veelkord ja küsis siis mu nime. „Me kahtlesime, kas olete sama patsient, sellepärast, et teie süda on normaalse suurusega ja töötab laitmatult. Me ei näe siin mingeid südameprobleeme. Teie angiin on täiesti paranenud.“

Kui ma vangist vabanesin, varus Jumal mulle töö ja elukoha. Kui vaatan elule tagasi, mõistan, et Jumal päästis mind minu enda käest. Säätis mu surmast ja tegi siis minu elus kõik nii ilusaks.